

Евген Дудар

Чума в Україні

П'яша колона,
Троянські кобили,
Інша повзугая раба...

Євген Дудар

ЧУМА В УКРАЇНІ

П'ята колона.

Троянські кобили.

Інша повзучая рать...

***Книга відсканована спеціально для сайту
"Гуртом". Після прочитання, будь
ласка, придбайте її ліцензійний варіант -
підтримайте вітчизняних видавців!***

**КИЇВ
2010**

УДК 821.161.2-17
ББК 84.4 УКР 7
Г 52

Головний редактор *Олександр Стебеляк*
Ілюстрації *Андрій Назаренко*

Дудар Є. М.
Г52 **Чума в Україні. П'ята колона. Троянські кобили. Інша
повзучая рать...** – Київ: ФОП Стебеляк, 2010. – 170 с.
ISBN 978-966-1635-06-6

Читачу!

Ти знаєш, що не такі страшні королі, як їхні блазні.

Ще страшніші блазні чужих королів. Коли вони орудують на твоїй землі, у твоїй державі.

У цій книжці ти впізнаєш багатьох. І свою, доморощену твань, яка служить чужим «королям». І чуже пришийкобиліхвостіє, яке пасеться на нашій ниві та її поганить.

Глянувши на дату написання того чи іншого твору, прийдеш до висновку: те, що було актуальним вчора, – нажаль, стало ще актуальнішим сьогодні. Аби воно не стало актуальним ще й завтра, прагну розбудити в своїх співвітчизниках те, що називається **НАЦІОНАЛЬНОЮ ЧЕСТЮ** і **ГРОМАДЯНСЬКОЮ СОВІСТЮ**.

(Автор)

ББК 84.4 УКР 7

ISBN 978-966-1635-06-6

© Є. М. Дудар, 2009

Прометей був у набагато кращому
становищі, ніж українець.
Чому клявав печінку лише один орел.
І то - одноголовий..

Евген Дугар

УКРАЇНЦІ МОЇ, УКРАЇНЦІ...

Боже! Боже! Боже! Які ми демократи! Які ми гуманісти! Які ми людолюби! Які філантропи?..

Це ж який інший народ зміг би, тікаючи з палаючої тюрми, винести на своїй покатованій спині тих, хто його в цю тюрму заганяв, тих, хто його у цій тюрмі неволив, тих хто його у цій тюрмі катував? Лише ми, українці, здатні на таку суперфілантропію.

І ми не лише винесли. Ми занесли усіх цих щубравців до своєї хати, впустили їх у найкращі світлиці, виділили їм найкращі місця. Годуємо, поїмо, розважаємо, пошановуємо їхні «подвиги», глаголимо з ними лише на «общепонятном», бо, не дай, Боже, не так «поймут». І в головах наших, демократичних, лише одна думка, і в душах наших, гуманних, лише один трепет хоча б не образити.

Ну плюне нам, по-хамськи, у вічі – обітремося. Чей же не вдарив.

Ну вліпить знічев'я по шиї, – почухаємося. Чей же не бив.

Ну придушать одного-двох у куточку – поспівчуваємо. Чей же не всіх.

Ну виповзуть кривавими колонами на вулиці, слинявими пиками на екрани телевізорів, брудними опусами на шпальти бульварних листків. Оплюють нашу історію, наші святині, нас із вами. Знову поспівчуваємо: чей же хворі. Та й не будемо ми їх розстрілювати, як вони

нас. Не дикуни ж ми, щоб зуба за зуба, око за око. У центрі Європи живемо. Християнську мудрість сповідуємо: «Коли хтось у тебе каменем, ти в нього – хлібом...» І уступаємося помаленьку зі світлиці у сіни. Щоб п'яним шубравцям очі не муляти, своєю мовою їх не дражнити...

Сидимо у сінях. Тішимося, що на волі. Що маємо власну хату. Що жили у тій хаті наші славні предки, а ми їх достойні нащадки. І тримаємо напоготові відра з водою. Бо із світлиці пахне смаленим. П'яні шубравці із вогнем граються. На всі заставки репетують, що з нами їм наша хата не подобається. Що ми «бандіти» і нас «нада под суд». Що ми, вічно катовані і визискувані ними, ще маємо перед ними за щось там вибачатися...

Та будь-який інший народ показав би цим поганцям на двері. І виставив би далеко-далеко...

Але ми – не такі. Ми, якщо треба, то і сіни їм уступимо. Самі ж переберемося у сарайчик, або ж під повітку. Усе ж таки на своєму рідному подвір'ї, під рідним небом... Бо ми демократи, ми гуманісти... Ми суперфілантропи...

Боже! Боже! Боже!

Прости мені, мати-Україно! Я гордий з того, що є маленьким сином твого великого народу. Але інколи мені так важко! Інколи мені так хочеться стати великим сином маленького чеченського народу!

Прости мені, Господи! Я тішуся, що Ти сотворив мене християнином. Але інколи мені так хочеться стати мусульманином... Ні, ні! Не для того, щоб шаронівсько-бушівсько-путінські політичні путани ліпили мені ярлик

«терориста». І не для того, щоб «око за око і зуба за зуба». А для того, щоб гідно і достойно дати по зубах будь-якому зайді, що у моїй хаті своїм хамством нагло і безкарно витоштує мою душу.

Квітень 1997р.

НАША МЕНТАЛЬНІСТЬ?

Чуеш, брате мій, як перельотне, зальотне, огнізджене на нашій землі чорне птаство картавить над нашою долею? То ми сякі, то ми такі, а то ми зовсім нікудишні. Ні не здатні свою державу мати. Ні не можемо самі собою керувати.

Завжди щось комусь винні, завжди у «вічному боргу» перед «визволителями». Перед кимось маємо просити прощення. Перед кимось за щось маємо каятися.

А хто буде каятися перед нами!? За те, що вся Україна упродовж століть для українців була Бабиним Яром? За те, що вишичили удвічі більше нашого народу, ніж маємо зараз? За те, що висмоктали з нашого люду і кров, і піт. Здерли із нього сім шкур, понівечили душу, витоптали його святині. Хто!? Де ви, правдолюбці?..

Та й покажіть мені народ без гріхів чи без достоїнств. Святими стають лише тоді, коли вже не можуть грішити.

Наш народ «грішив», в основному, перед «визволителями». Втомлювався постійно дякувати. За те нас нарекли «лінивими», «тугодумами».

Розповідають казочки. Що навіть землю нашу святу народ дістав від Бога завдяки своєму лінивству. Бо прийшов останнім. А Всевишній до того все пороздавав проворнішим. Отже шкода йому стало українця. Виділив для нього зі своїх запасів. Тому й земля наша – райська. А ми на ній – щось таке. Ні пришити, ні прилатати. Тому й усім нас «шкода». І всі бажають нам «допомогти». У нашій хаті порядкувати...

Отакій імідж латають нам усякі паршивці. Отакую ментальність. І ми вже й самі починаємо себе ганджувати та самобичувати. Сидить паршивець на нашій шії, живе за нашу кривавицю і варнякає, що ми поволі рухаємося. Вони, звісно, рухливіші. У них – мораль сперматозоїда. Швидше встигнути. І запліднити собою. Тому й до Бога швидше встигли. Землю відхопили. Тепер уже створюють міфи, що ми на своїй землі випадкові. Аби потім довести, що не випадкові тут вони. Ми – погані, значить, усе, що вони чинять у нашій хаті, – хороше. І все виправдане.

Наша ментальність. Люде мій славний! Як тебе затуркали! Як тебе забили! Як тебе задебілили!

А що, коли б ми хоч на коротюсінський часовий відтинок стали такими, якими усяка шушваль нас вимальовує? «Лінівіві»? Добре – ми лінівіві. То ж ви, «працьовиті», злізьте із нашої «лінивої» спини. І йдіте. Своїми клишоногими. Далеко-далеко. Звідки прийшли. Хто – за Червоне море, хто – за Уральські гори. А хто – в ажтуди. «Мой адрес – не дом и не улица». У вічний міраж. Або ж, коли живете на нашій землі, – працюйте на нас. А

ми будемо їхати на вас... Не подобається? Правда?

Хамові ніколи не подобається, коли в людині людська гідність прокидається. Хам любить хребет зігнутий. По ньому легше вилізти на голову. А випрямлений хребет він вже називає «націоналістическим», «антисемітским», «антирусским» і ще казна яким «анти»... Лише не антихамським... І вже спрацьовує хамська логіка. Не ти герой, мій побратиме, що піднявся з рабських колін. А він, хам, який знову хоче тебе на коліна поставити.

І ти, мій добрий і гостинний народе, просякнутий надувічливістю і надделікатністю, починаєш доводити хамові. Де, мовляв, логіка? Серед «найкровожаднішого народу – антисеміта» у найзлачніших куточках його землі упродовж століть проживало й проживає стільки євреїв? І хамська логіка відповість. Що це не завдяки гостинності і доброті українців. А завдяки «самопожертві євреїв»... Де ж, мовляв, логіка? На землі народу, який «зоологически ненавидит русских», живе стільки росіян? І той триклятий «хохол-руссконенавистник» уже й сам став «русско-язычником». Аби його краще розуміли. І хамська логіка по-хамськи зауважить: «Это не благодаря гостеприимству и доброте украинцев. Это благодаря вечному самопожертвованию русских делать других счастливее...»

Де, мовляв, логіка? У новоутвореній своїй державі ми в першу чергу відкрили школи єврейські, польські, чеські, угорські, румунські. Не закрили жодної з насаджених нам російських. І не відкрили жодної української там, де конче їх треба відкрити. Для своїх «незрячих і гречкосіїв»?..

А хамська логіка репетує про «насильственную українізацію» і «ущемление национальных прав русских...» Де, мовляв, логіка? У столиці незалежної України не побачиш в продажі української книжки, ні українського часопису? І хамська логіка «ухмыльнется»: «Нет спроса...». Де, мовляв, логіка? У самостійній Українській державі упосліджені ті, хто страждав за цю державу по Соловках і Сибірах. Хто гнів по криївках і тюрмах. А ті, бандюги, що за одне слово про самостійність стріляли нам у потилицю, хто садив нас у неволю і мордував нас по катівнях, – ходять в героях, отримують престижні пенсії. Та ще й на нас покрикують, що ми «бандиты»?

І хамська логіка просичить «о кровожадности бендеровцев и оуновцев»...

Отакі ми, брате мій українцю, «жорстокі». Отакі «невдячні». Отака наша «человеконенавистническая» ментальність. Отакі ми «лінивці і тугодуми»...

А те, що Українська Києво-Могилянська академія провіщала «немытую Россию»?.. А те, що доньки київських князів вчили грамоти неосвічених монархів Європи?.. А те, що американці за ескізами українського вченого полетіли на Місяць?.. А те, що наш селянин навчив Канаду сіяти й орати?.. А те, що «русскую славу» здобували українські матроси Кішки? А те, що в «непобедимой и легендарной» кращими вояками були українці?.. А те, що ми – найспівучіший народ у світі? Бо навіть той, хто вже дар рідної мови втратив, не втратив

пісні... А те, що ми найгумористичніший народ у світі? Бо хто інший дозволив би насміхатися над собою, ще й самому із себе кенкувати?..

І навіть те, що українці – найтерпеливіший народ у світі? Бо який ще інший народ зміг би стерпіти у своїй хаті отаке хамство?

...На скрижалі якої ментальності будемо записувати?!

Наша ментальність. Кажуть, що у нас по три отамани на одну булаву. Може. Але це не від ментальності. Це від гіркої дійсності. Воїни гинуть, отамани зостаються.

А до Господа Усевишнього на розбір земельних ділянок ми прийшли останніми не тому, що «ліниві». А тому, що скромніші за інших. І це наша ментальність. І Бог за неї нас винагородив райською землею. І щедрістю. Із цієї землі ми віками годували усіх зайд та завойовників. То невже себе не прогонуємо? Невже не збережемо дар Божий? Невже себе не збережемо?..

Серпень 1998р.

РОЗХРИСТАНІ ЕМОЦІЇ

Наступив критичний момент. Формула «Верхи не можуть – низи не хочуть» запустила суспільний маховик. Народ вийшов на майдани. Бо потоптали його честь і гідність.

Нормальні «верхи» вийшли б до народу, вклонилися йому, сказали: «Вибач, народе! Не оправдали твого

довір'я... Суди, чи милуй – воля твоя...».

Наш найверховніший «верх», як тхір, заховався у хащі. А його пришийкобиліхвостіє ще й намагається плюнути народові у вічі.

Одного, візуально найпомітнішого, можна зрозуміти. «Тому що» ображений. «Тому що» провалився. «Тому що» не дотягує до розуміння істини: «Насильством мил не будешь!» Звідси й шельмування «шкодливого kota Леопольда», який ніколи не був «шкодливим». Звідси – усі, хто йому «мешает жить» – «козли»...

Можна зрозуміти і його, перелякану «колотими апельсінами» леді. У такому трансі не лише переплутаєш «швидку Настю» з менінгітом, почепиш Америці на голову сибірський валянок, а й теплі людські погляди перехожих здаватимуться «лубянимі». Але...

«Але» не буде. Бо й всю оту чиновну й причиновну омелу на кроні нашого державного древа, також можна зрозуміти. Омела – паразит. Вона присмокталася до здорового галуззя. Висмоктує з народу соки. І всі, хто її хоче виполоти, – вороги. Омела є в адміністрації Президента, в уряді, у Верховній Раді, у місцевих органах влади. Тому такий вереск проти «революції на майданах», тому така алергія на помаранчевий колір.

Навіть парламентські брунатні, для яких «синие» все життя були або умовними ворогами, або – реальними, впали в обійми «голубих». Разом накинута на «помаранчевих». Чекати від паразита благородства, від хабарника – сумління, чи від вічного брехуна – правди –

дарма. Ті, хто в парламенті постійно репетує, що джерело влади народ, як тільки джерело забурлило, перші кинулися засипати його сміттям.

«...Это апробация геополитических сценариев, разработанных в недрах спецслужб зарубежных государств с целью территориального расчленения и ликвидации Украины, как единого государства.» – резюмує вождик «українських» брунатних П. Сімоненко. Оратор, очевидно, тісно контактує із спецслужбами «некоторых государств». Бо сам, і члени його фракції постійно «членят» язиками і народ України, і саме «государство»...

А ось погляд на українську революцію «чужака», Російського комуніста. Непродажного. Відомого журналіста Сергія Доренка: «Никакого геополитического конфликта нет. Есть конфликт политический. Есть кандидат, который выступает за свободную, демократическую Украину, которая будет двигаться в европейском направлении, сохраняя хорошие отношения с Россией. Фамилия этого кандидата Виктор Ющенко.

И есть кандидат, который будет строить Украину, как Путин Россию. Путин строит диктатуру, и его ставленник на Украине должен подобное делать... То что происходит сегодня в Украине – есть демократия прямого действия. Это есть квинтэссенция демократии. Это народовластье...».

А тепер погляд на погляд. «Чужак» побачив у людей на майдані «...глаза полные надежды, уважения и человеческого достоинства». А «український» комуніст Саломатін,

зиркаючи в очі цим людям, зрозумів: «...що вони знаходяться в неадекватному психологічному стані», бо «дивляться лише один п'ятий телеканал»...

Воно коли в голові одна звинина, то дивися хоч двісті каналів, – розумнішим не станеш. Проте «психологічний стан» деяких чиновників – абсолютно адекватний їхній громадянській совісті.

Розбудовники нового «сортира» для В. Путіна – ПіСУАРУ (Південно-східної автономної Української Республіки), які збігалися у Северодонецьку, також «клеїмили» «оранжевую чуму» и «пяты́й телеканал».

Пришельці з того світу, ще совкового, вони не можуть звикнути до правди. А ще більше не хочуть допустити правду до людей. Баламутять їх, зомбують жахами «нашествия националистов», «организацией отрядов боевиков», «...листовками с Ивано-Франковска, на которых изображен удалой воин Степан Бендера, который развертывает на врага меч, а на дьявола – крест...».

Правду кажучи, наслухавшись такого маразму, сам взяв би у руки меч, щоб відсікати брехливі язики, а хрестом відганяти всю оту чортівню...

На отому збіговиську до трибуни підійшла бабуся. І понесла: «Что же сейчас делает этот рыжеголовый Ющенко...».

У телевизор бабусі не підкажеш, що «рыжеголовый» у нас вождь зовсім інший. І вона несла далі. Мовляв, то брехня, що заощадження людей пропали в Росії. То Ющенко їх украв. І навіть розповіла деталі: їх було

шестеро. Чотири загинули в автокатастрофі, один втік за кордон, а Ющенко з грошима зостався... Дав Плющеві хабар і той його поставив главою уряду...

На кінець бабуся «заклеймила» Америку, яка пхає нам Ющенка і кинулася в обійми розчуленому Януковичу.

Слухаючи бабусині одкровення, «делегати» хихикали в кулаки, а мені підкотився до горла гіркий клубок. Підчас передвиборчої агітації я побував в 65 населених пунктах східної України. І майже в кожному зустрічався хтось, подібний на оту бабусю: напичканий брехнею, жахами, дезінформований, зазомбований.

Хто покалічив цих людей?

Ви – шубравці-прикоритники. А допомагали вам у цьому такі ж прикоритні політологи, політтехнологи і, нажаль, журналісти.

В Україні за останні роки з'явилися дві одиниці виміру журналістської порядності: найбільша одиниця виміру журналістської порядності – один ГОНГАДЗЕ. І найдрібніша одиниця виміру журналістської порядності – один піховшек. Отже одні журналісти прагнули сягнути висот і чеснот Гонгадзе – «протирали очі» народу. Інші – опускалися в багнюку піховшеків і заляпували народу очі багнюкою...

«На майдані, коло церкви, революція іде...»

Іде на майданах революція душі українського народу. Вона скинула із себе окуви рабства і покори. А народ, який має вільну душу, вже ніколи не стане рабом.

Грудень 2004р.

РОЗДУМИ ЛЕГКОВАЖНОГО

Дореволюційні, революційні, постреволуційні

«Революції задумують філософи, здійснюють романтики, а плодами їх користуються негідники».

(Бісмарк)

Отже, чим далі від війни, тим більше героїв.

Отже, героєм стати не основне, основне – вчасно стати біля героя.

Отже, героями, в основному, стають не ті, хто стрімголов мчаться в атаку, а ті, хто вище піднімають голови на парадах...

До революції все було «прозора», «відкрито» і нагло. Влада повірила, що вона – «сильна, як ніколи». І, як ніколи, хамовито поводитися.

Юридичний вождь Кучум-баші зізнався: «Всі зрозуміли, що я працюю не під себе, а під Україну»...

Дотепники коментували: «Краще б «під себе»...

Великий В(о)ША (вождь об'єднаних шарлатанів), а за сумісництвом «великий візир», павутиною інтриг обмотував чиновну братію. А вірнопідданий «грейдер» «Великий Дон» розчищав дорогу. Правопохоронні органи в звіриному оргазмі гвалтували людські свободи. А зграя інформ-шакалів – попіховшеків, курвчинських, ляпайкурв, недолуганових, хамгірових – отруювала людську свідомість брехами. Бо влада була «сильна, як ніколи...», і, як ніколи, б е з к а р н а...

Та жодна сили – не всесильна. Всесильний лише Бог. І йому сатана перешкоджає робити добрі справи. А якщо врахувати, що в Україні сатана наплодив стільки сатанинців... І ще біда – «прозорі кордони», – усяка твань лізе від сусідів, – то порядному українцеві можна лише поспівчувати...

От і... змиловився Господь. Запросив Архангела Михайла:

– Давай-но, Михайле, вже нарешті допоможемо тому народові...

– То що: додати йому сили й злості?

– Ні. Розуму і доброти...

Тоді й засяло над київським Майданом, як констатувала одна «наколотая», «оранжевое небо»... Свинцевий туман «сильної, як ніколи» влади уступив сонячному випромінюванню розумного й доброго, як ніколи, народу.

Революція. Так. Це було пробудження людської свідомості, вибух людської гідності, найвищий прояв громадянського «Я» народу. Про це ще будуть говорити по радіо, телевізору, писатимуть в газетах, видаватимуть брошури, томи на кшталт: «Я і революція»... І ті, хто стояв на Майдані. І ті, хто ходив по Майдану. І ті, хто спостерігав з вікна, по телевізору. І навіть ті, що цього не чули, не бачили і не бажали бачити. Ці будуть найактивнішими. Бо такий закон: «вчорашні» набагато швидше стають «сьогоднішніми», ніж «сьогоднішні» встигають зачинити двері у вчора. Як колорадські жуки

відчувають запах пасльонових, так вони переміну політичної погоди.

Дух Майдану видув «сильну, як ніколи» з насиджених гнізд. На свіжому повітрі влада «прозріла».

– Я й не знав, що Янукович сидів, – здивується Кучма...

– Я й не знав, що мене висував Кучма, – здивується Янукович...

– Чи із себе дурнів корчать? – Здивується Ваня Молдаван. – Чи із нас?..

Правда, зі «здивуванням» до декого дещо дійде.

«В історії не було випадку, щоб незаконно обрана влада користувалася повагою народу» – зрозуміє нарешті Кучма.

«Ми повинні вчитися жити за законами...» – зрозуміє нарешті Янукович.

Казахи кажуть: «Якщо у п'ятдесят років почнеш вчитися грати на зурні, то добре гратимеш лише на тому світі», – зауважить Ваня Молдаван...

Дуже боляче помаранчева революція вдарила по вічних «революціонерах»-комуністах. Парламентських. Господи! Як вони вили... І виють... Їхні «революційні» мізки сприймають лише червоний колір. Ну ще голубий. Якщо він у комбінації з червоним. А тут – сонячний... Їхні «революційні» утроби сприймають революції лише кроваві. А тут ніхто нікому навіть по мармизі не надавав. Хоча було кому. І було за що... А основне, що вчорашній «гегемон», який присвоїв собі право виступати від імені народу, отримав від народу комбінацію з трьох пальців...

Більш дрібна і менш структурована сусідськими спецслужбами «прогресивна» нечисть вдалася до явних провокацій. Що явно свідчить про явні диверсії проти української незалежності. Але, думається, і крупніші, і дрібніші диверсанти будуть належно оцінені. Як законами, так і історією...

Отже, кожному своє. Богові – Боже, чортові – чортове, комуністу – комуністове, а іншій погані – притаманне їй... Все стане на свої місця. Хтось вимагає люстрації, хтось кастрації. Якийсь пришелепкуватий «художник» з екрану п'ятого каналу навіть закликає «снімать шкурки, пока тьопленькіє»... До речі, вчорашній «посвячений у президенти старцями», корегував зуби підлеглим і також грозився «дерти шкури»...

Видно, що кожного шкурника тягне на шкурництво.

Дивації. Вчорашні «сильні, як ніколи» поголовно хворіють. Епідемія. Синдром обламаних рогів. Рецидиви «швидкої Насті». З політичними галюцинаціями... І алергією на помаранчевий колір...

На зламі старого завжди багато хламу. На зламі брудного – багато бруду. А в коловороті історії, як і в річковому коловороті, завжди багато шумовиння... І навіть сміття, яке намагається втриматися зверху, за щось зачепитися.

З будь-якої старої влади у нову переповзуть кілька диверсантів. У будь-яку нову владу вмонтується кілька дурнів. А навколо тих і тих будуть активно «кучкуватися» пристосованці, псевдопатріоти, авантюристи, провока-

гори... Бо як не крути, діє залізний закон кінцівок: скільки голову не міняй, а руки одна одну миють. Отже, треба міняти й руки. А може й пальці...

Тим більше, що на позиції нової влади наповзає «опозиція». Ляндшурмісти вчорашніх «сильних, як ніколи» ф'юлерів. Словом, **повзуть**. Повзе «опозиційне», повзе контрреволюційне, і підповзає вже псевдореволюційне...

Коли бандюга, казнокрад, чи викритий політичний шарлатан опозиціонує владі, яка наводить у державі порядок, – це хоч і смішно, але природньо.

Коли «п'ята колона», чи як сам імперський волостелин називає їх «сапогі всм'ятку», «опозиціонують незалежності України і хочуть «возвратітса к союзу», – це хоч і не смішно, але теж природньо. Бо що візьмеш від «сапога всм'ятку»?.. Незалежно від того, чи він – агресивний вождь «українських куммуністов», чи вона – прогресивна дуранелія... Відробляють юдин гріш. І ублажають свою підлу утробу.

Непрориродньо, коли той, хто вчора ревно лизав копита сатанинському режиму, сьогодні нап'ялив крильця помаранчевого ангела. Ні, ні. Я не про тих «орфеїв» блудного слова, на кшталт «людина року, людина кроку». Воно, коли людина – лише на рік, від неї більшого сподіватися марно. Я про «розбудовників» іншого калібру.

Які з шкури вилазили, аби вгодити «сильним, як ніколи», топтали мораль, глумилися над людською гідністю. Сьогодні – вони вже «учасники революції», «рятівники демократії» і мітять в національні герої.

А ще повзе страшна зараза – образа. У будь-яких баталіях – борці завжди різних категорій. Одні борються за ідею, за Державу, за волю і добробут народу. Їм байдуже, чи їхні імена будуть висічені на скрижальях історії. Вони, як ті бджоли, вносять нектар до загального вулика. І щасливі, коли кожна сота заповнена медом. Це категорія морально стійких, незламних, справжніх борців.

Інші віддають себе ідеї державотворчості, служінню народу, але за це потребують оплати – визнання їх борцями. Відзнаки, почесні, слави. Ця категорія хилить до легкої суспільної шизофренії. Десь, на якомусь етапі боротьби, невдоволені амбіції можуть затьмарити розум. І легка шизофренія може перейти в тяжку зраду.

Ще інші – при розбудові держави намагаються побудувати щось собі, своїм дітям, онукам. Ті тяжіють до криміналітету. А ще інші – голий криміналітет в облатці борця-розбудовника. Облатка «працює» на державу і народ, нутро – проти держави і народу...

Страшна зараза – образа сидить в усіх категоріях. І якщо у першій висока мораль не дає їй «сісти на голову», то в по-інших – вона домінує...

То ж не дивуймося, що після «Помаранчевої революції» так багато «ображених». Одні ображаються, що їм «хочуть дати...» за статтями закону, який вони порушили, – і хапаються за серце. Інші ображаються, що їм не дали. того, на що вони мітили, – і в урядових приймальнях стоять на головах. Треті стають на роги перед президентом: «Ми ж за Вас боролися. То ж дайте біля Вас

«порулить»... А «рулів» на усіх не вистачає. Та й не кожного можна допускати до «руля», навіть маленького...

Люстрація... І кастрація. У релігійних джунглях світу є і така практика: ольмекські священнослужителі перед тим, як зайняти духовний сан, добровільно себе каструють. Аби служити лише Богові.

Варто, щоб деякі наші «борці» за кращу долю народу (і голубі, і червоні, і сірі, і помаранчеві) перейняли цей досвід. Самолюструвалися. Кастрували свої амбіції, свої владні і привладні апетити. І не баламутили народ. А він – то вже розбереться, який колір, який борець йому краще підходить... І чого він заслуговує...

Травень 2005р.

СТАБІЛІЗАТОРАМ ВІД ДЕСТАБІЛІЗОВАНОГО

*Відкритий лист Вані Молдавана
до «борців» за щастя народу.*

Панове і підпанки!

Щодня в ефірі лунає казка про «помаранчевих» башибузників і «голубого лицаря». Словом, усе, що в Україні погане, – справа рук «помаранчевих». А «лицар» усе «стабілізував».

Це подається народові, аби він тішився. Що має такого стабілізатора. І щоб «захистив своє майбутнє» – ще раз

повіривши «сильному та стабільному лідеру».

Признаюся чесно. Послухаю оце – вірю. Зайду, вибачте, до кльозету, – не вірю.

Рулон туалетного паперу рік тому коштував п'ятдесят копійок. Після «стабілізації» – гривню. То в туалет, вибачте, я заглядаю раз на добу. А на кухню щонайменше – три. І споживаю не туалетний папір...

Коли чую, що ціни на м'ясо за «помаранчевих» збільшилися, а за партії регіонів «стабілізувалися», – одразу ж хочеться побачити пичку отого підбріхувача. Спитати: де він купує м'ясо?! І... послати його... Бо пенсії, яку «Янукович збільшив майже на тридцять відсотків», вистачає якраз на одне свиняче вухо. І то не першої свіжості... Сунути б отому словоблуду те вухо у його брехливого рота. Нехай пожував би. Чи захоче він після цього такого стабілізаційного лідерства?..

Коли оті балаболки запевняють, що лише Янукович може наладнати добросусідські стосунки з Росією, – хочеться вірити. Коли ж він, повернувшись із Москви, летить в Іспанію лікувати коліна, – не хочеться вірити. Бо Москва, вочевидь, сприймає не постать сусіда, а його позу. І тоді в голову лізуть думки далеко не стабілізаційні. Сусідів, окрім Росії, в нас ще шестеро – Молдова, Румунія, Угорщина, Словачія, Польща, Білорусь. І з усіма, слава Богу, у нас стосунки нормальні. І з усіма вміємо говорити і ладити. А із «старшим родичем», як із вередливою Фенькою... То, може, вишна примхлива Фенька, що дружба поганенька?.. І наскільки нам тих колін вистачить? Навіть

такого «сильного лідера»...

Але те, що «за Януковича» Україна стала «мостом» між Сходом і Заходом, – майже правда. Майже, бо ще, слава Богу, остаточно не стала. Бо мости споруджують для того, аби через них їздити. Жити на мосту навіть Нестор Шуфряч не зможе. Звісно Заходу, а ще більше Сходу, вигідно мати такий «міст». І «свого» начальника на ньому. Але українцям, навіть тим, які сповідують партію регіонів, хочеться мати свою Державу. Нормальну. І нормальних державних діячів, які не «мости» будували б для Сходу, чи Заходу, а служили б своїй землі, своєму люду.

Вітя Царапкін каже, що вождів треба вирощувати, як капусту. Аби мали великі голови. І не пусті... Погляньмо ж на наше політичне поле: скільки тут чортополоху. Ті, що сімдесят років впроваджували «найгуманніший у світі» практикум – «высшая мера социальной защиты – расстрел», сьогодні рядяться у тогу захисників народу. Гляньте на їхнього вождика: губи, як припічки. Як каже Вітя Царапкін: «Розшльопає у боях за «светлое будущее»... І далі їздить Україною та «шльопає»... іншим.

Авантюристам-реформаторам, не вдалося «підпалити Рейхстаг», то з «гемороя роблять героя», рятівника України. Там «прогресує» політична і людська блекота. З дебільним лозунгом: «НЄ НАТО, А НАТА»... Й розносить імперський сморід по землі отчій... Отже вождів, як і капусту, треба й де з и н ф і к у в а т и...

Тепер про оту депутатську «непорочність». Нарешті. Дозріли. Аж на душі повітлішало. Надія на

справедливість засвітилася. Я грішним ділом подумав, що регіонали й далі будуть вператися. А вони ініціативу у свого рота... Мовляв, давайте. Хоч сьогодні нас торкайте...

В цьому душевному пориві у мене виникла раціональна думка, – щоб вовк був ситим і коза ціла, – з кожного депутата робиться копія. Державною мовою опудало, на регіональному нареччі – «чучело». Словом, лялька. В натуральну величину. Зверху обтягнута шкірою, на якій непомітні були б сліди торкання. А під шкірою – тканина, на ній фіксується кожен дотик... Ота копія виставляється в електорально-доступному місці. Аби кожен міг підійти і з «депутатом поговорити»... А наприкінці тижня комісія з питань доторканності роздягає опудала з верхньої шкіри і дивиться: у депутата Бараненка синяк під оком. А в депутата Цапенка – вся пика в синяках і задниця у конняках. І робить оргвисновки... Відмітки на грудях та інших частинах тіла депутатів до уваги брати не варто... Вони можуть бути необ'єктивними...

Доторканність. Недоторканність... І з нею тяжко. І без неї скрутно.

Пам'ятаєте, як свого часу депутатша Прошкуратова прикувала себе до лежачого Різака? А депутат Шуфрич тоді нібито дістав струс мозку. Ще тодішній головний медик України сумнівався у цьому. Мотивуючи формулою: аби щось струсилося, треба, щоб воно спочатку було. Та, видно, що таки було. Бо хіба безмозглого поставили б «міністром катастроф»?.. Отже я з жахом думаю, що могло б статися тоді, якби була дозволена

доторканність! В одному ліжку – три стихійні лиха...

Тепер думки мого друга Віті Царапкіна. Він каже, як починаються вибори, то в нього починається алергія. Бо «кухарі» приполітичних кухонь налягають на «залівний язик». Звісно, на колір і смак – товариш не всяк. Але вішати на вуха щоразу одну й ту ж локшину... При тому такими порціями... До речі, алергія збуджує агресію. У пориві «чухання» може перепасти і отим «кулінарам»...

Та й, правду кажучи, всяка «локшина» не дуже вже дає результати. Мій знайомий телефонічний чиновничок каже: «У державі – бардак! Я голосувати не піду...». Тлумачу знайомому, що у бардаку найголовніша постать – повія. (По-вашому, регіональному – «проститутка». А гуцули кажуть «курва», що латиною означає «кривий».) За телефонічною класифікацією вона ніби оператор. Від неї залежить: чи «споживач» буде задоволений послугами, чи ні. Вона, ота «оператор», й обирає собі сутенера, який звісно обіцяє золоті гори... Потім же виявляється, що на її скромній... шії сидить вся сутенерська братія... Тож кажу знайомому: «Хочеш «бардака» – обирай сутенерів. Хочеш Державу – обирай нормальних людей. А якщо хочеш, аби було так, як є – не йди на вибори. Виберуть за тебе. І курва завжди вибере курву. Тобто, кривий – кривого. Кривий розумом – кривого совістю. Потім один буде обурюватися, що «бардак», інший – «бардак» буде розширювати.

Ще й топтатиметься по твоїй людській гідності – пам'ятники курвам буде возводити. Як оце зараз суетиться гнила частина Одеси з пам'ятником Катерині...

Мій знайомий задумався. Тоді спитав: «А як же відрізнити: де сутенер, а де порядний політик? Вони всі зараз обіцяють золоті гори...».

– Святе письмо каже, що не по-сказаному визначають благодійника, а по-содіяному...

Отже, вельми стабільні «захисники народу»! Налягайте на «локшину» й далі на «заливний язик»... Мій знайомий «ще не визначився»...

*З передвиборним привітом
Ваня Молдаван.*

Серпень 2007р.

ДЕМАГОГІЧНІ ШОУ «КЛЮЧОВИХ ФЕГУР»

Слухаю і тремчу. З переляку. Перемикаю доносчика інформації: то на Верховну Раду, то на «Майдан». Там якийсь регіональний «інтелект» репетує: «Против Рады – только гады».

Я – не «гад». І не повзуче. І я навіть не проти «ради». Я проти хамства. Радянського. Проти демагогії. «Пополизму». Навіть найвищому «голові».

У «ВР» щоденний вереск. Це в них називається «поділитися думками з приводу ситуації». Створили «ситуацію», аби було про що «ділитися думками». Те «діління», лише за звучання в ефірі, щогодини з'їдає чотири тисячі зелених. З народної кишені. І чіпляє

народові на вуха «многопудьє» отруйної «локшини»...

Думаю, чи потрібно народові так багато «обдранців»? І, чи вони самі дурні, а чи нас за дурнів вважають?.. Звозять до столиці «підтримку» – це не погано – безробітним кинуть хоч якусь копійку. Підгодують голодних. Та й люди столицю побачать...

Ой, репетують. Ой, репетують...

Такий вереск останнім часом лунав лише над хутором «Мозамбік», коли Іван Цумбайшпіль тринадцятий раз упіймав свою Шуру в чужому ліжку. І нарешті сказав: «Досить! Геть, курво, з моєї хати!».

Шура підняла такий хай: «Незаконно! Неконституційно!..». Зізвала усіх своїх родичів, хахалів. Підкупила «свідків». І завершало над хутором: «Під суд його! За порушення спокою. За руйнацію сім'ї. За осиротіння дітей...». Навели навіть «докази», що Іван готується спалити власну хату, разом з дітьми і Шурою...

І що ви думаєте? Був суд. І як ви гадаєте? Суддя пані Бюстгальтер винесла рішення: «Громадянин Іван Цумбайшпіль грубо порушив конституційні права Олександри Цумбайшпіль. Бо, як вільна громадянка демократичної держави, вона має право лежати, де їй захочеться, з ким забажається...». А за «образу честі і гідності» Олександри Цумбайшпіль і її «одномумців», Іванові всукали два роки звичайного режиму. Тепер Іванова Шура приймає «клієнтів» у своєму ліжку... На хуторі знову злагода і спокій...

А у Верховній Раді... Ой, що там твориться. Мене

найбільше хвилює, що з'явилася нестандартність. Уявіть собі, що ваш домашній кіт раптом загнув трьохповерховими матюками. Вам відразу на думку: або ж щось у природі, або в котячому роді. Ні, ні! Все починається із стандарту. Кожне лає Президента. Визнає Указ про розпуск парламенту неконституційним, навіть злочинним... І отут починається нестандартність. Починаєш розуміти, що нардепів «несе». І вони «несуть».

Є такий, як він себе возвеличив, «інтелігент у першому поколінні» (до речі ця фраза дуже співзвучна із постійним жартом Вані Молдавана про свого сусіда: «Інтелігент у першому поколінні і «падлец» в останньому»), і «нащадок рятівника Данила Галицького» пан-товариш Бокій. Так отого Бокія остаточно збочило: «Президент України таки штовхнув Україну в, організовану ним же та його прихвостнями, політичну кризу. Перекладає вину за свою незугарність на Верховну Раду. Це класична звичка всіх танцюристів, яким заважає навіть клей під паркетом. З інтелектуальним багажем такого штибу, державою керувати важко...». Звичайно, від «інтелігента у першому поколінні» вимагати етики не варто. Бо інтелектуальний багаж такого штибу на рівні нуля. Але «танцюристіві» довгим язиком варто нагадати, що штовхнув Україну у політичну кризу політичний божок з-під їхнього даху та його «прихвостні». І далі штовхають: демагогією, брехнею, цинізмом, одвертим хамством.

Але «інтелігентові» «такого штибу» кажи-не-кажи – він, як глуха тетеря. Своє токує і нікого не чує... Тим

більше, коли «вождь» заявляє: «Нам своє робить...».

«Православна комуністка» К. Самойлик, як старий хриштоватий патефон, крутить одну й ту ж платівку. Що, йдучи на поводу у заходу, опозиція хоче зробити з України другий Ірак. До речі, та «платівка», по-моєму, у всієї фракції комуністів єдина. Вони лише перевертають її з боку на бік. Підгорілий ще у комуністичних партшколах Сімоненко, постійно і скрізь чує «націоналістическій угар». Матвєєв переконаний, що назриває переворот «задуманий кукловодами із Заходу»... Та найсмійніше звучить «турбота» комуністів про «святині» – Софіївський Собор. Мовляв, Ющенко оганьбив святиню, бо, перебуваючи там, сказав, що не буде відміняти указ.

Уявляєте хвостаті горлопаністі відьми і рогаті чорти, які вчора руйнували храми, убивали священників, переслідували віруючих, щось варнякають про святині...

Колись Лех Валенса казав, що польські ліві, як редиски – зверху червоні, а всередині білі. У нашій державі ліві – зверху червоно-малинові. А всередині, як хамелеони зверху, – колір відповідає утробним потребам: то триколонні, то біло-голубі, а, в основному, ч о р н і, – кольору дозрілої чуми...

«...Я должен проинформировать, – це вже регіональний інформатор Калашніков. – В частях спецназначення...».

Коли цікавиться «частями спецназначення», значить інформує не лише український парламент... Але, що в тих «частях», за Калашниковим, лише не готують. «Групи захвата» кабміну, Верховної Ради. Допитливий інформатор

навіть виудив «план посадочних мест депутатов». І дізнався, що «готовы произвести захват Премьера и его кортежа»... Ще страшніше: вже навіть приготовлені місця, куди будуть «интернироваться» бідні «захвачені». Словом, готувиться «госпереворот»...

Правду кажучи, те «гос-» вже давно перевернуте. Отакими калашниковими, корніловими, мармазовими, чечетовими, кісельовими, сіманенками, морозами, волгами, самойликами, колісніченками і іже, і іже. Куди там вже перевертати? Хіба з голови на ноги поставити...

Та найбільше мене стривожило одкровення європеїзованого оголубленого й приголубленого С.Головатого. Спочатку він виступив у ролі батюшки. Щось джибонів про християнську мораль, гріхонадіння... До речі, я набожний. Часто заглядаю у біблію. Там є «о заблудших овцах». Нажаль, про політичних баранів нема нічого...

Але про тривогу: за демократію, за конституцію і за п.Головатого, – він повідомив, що «з достовірних джерел» знає про підготовку арештів нардепів: «Першим у списку є голова нашого правосуддя пан Кивалов. Не виключаю, що я є другим у списку...».

Рядову депшантрапу пан Головатий заспокоїв: «Вас заарештовувати не будуть... Вони будуть заарештовувати ключові фігури...». Опісля «ключова фігура» увійшла в бойовий азарт: «...Але, ви знаєте, на сьогодні я готовий отут залишитися під уламками бетону і скла, під танками Юценка...», для того, «щоб захистити українську

конституцію...».

Головреж отих шоу п.т.Мороз, накайфувавшись «одкровеннями» колег, солодковатим тоном досвідченого фарисея зауважує, що не варто було так емоційно... У пана-товариша Мороза унікальний талант «миротворця» і «гуманіста»... Його солодкий голос мене дещо заспокоїв. Але тривога зосталася: і за Україну, і за конституцію, і за демократію, і за нардепів... У розпачі вимкнув «брехунця». Увімкнув телевізор – на екрані міністр внутрішніх справ В.Цушко, зі знанням досвідченого психіатра, каже: «У нас идет весеннее обострение политической шизофрении...».

Я нарешті заспокоївся. Але, як «реальний носій влади», вирішив звернутися до інших носіїв влади: «Друзі мої! То ми з Вами носимо на своїй спині отих демагогів і брехунів? Хіба не бачимо, що «законодавча гілляка» давно й остаточно вкрилася омелою? Старою. Ще радянською, компартійною... Західні політологи твердять, що всі політичні конфлікти у нас «від короткозорості першого пострадянського керівництва»... Короткозорі вони самі. Яке у нас «перше пострадянське»? У нас останнє радянське. Воно й хапається за останню соломину... А ми, «носії», постійно йому подаємо не лише соломину, а й підставляємо свою терпеливу спину. То доки ж, братове?...».

Та й синоптики попереджають: «Доки владарюють морози, весни в Україні не буде»...

Квітень 2007р.

ЧИЯ Б МИЧАЛА, А ЧИЯ Б МОВЧАЛА...

*Або ж про наш «нашизм», ваш «вашизм» і...
антиукраїнський повзучий фашизм*

«Якщо співставлення кольорів, або співзвуччя слів викликає у когось синдром ДБ (дебільних бур), то у цієї людини є проблеми з психікою...»

(З книги «Дебілізм політиків»)

Нормальна людина слово «наше» сприймає, як щось своє, рідне, вітцівське, чи материнське. І які похідні не йшли б від цього слова, для нормальної людини вони будуть нормальними.

Слово «нашист», яке у навійливих головах з синдромом «ДБ» блудить, як негативне клеймо, для нормальної людини звучить лише, як «свій». Бо нормальній людині ніколи не збрєде в голову вчорашнього «хорошиста» з піонерського загону ім.Клари Цеткін Петюпетушка співставляти з Гітлером лише через те, що «хорошист» і «фашист» – слова співзвучні. Бо за таким принципом можна наспівставляти-и-и... Марксист-нацист, комуніст-шовініст, екстреміст...

Тому я з гордістю заявляю, що я – «нашист». Бо я за нашу Україну. Не промосковську, не проамериканську, – за н а ш у – проукраїнську. З усіма добрими людьми, які на моїй землі живуть. Незалежно від того, вони вусаті, носаті,

а чи пейзаї. Я лише проти тих, хто із синдромом «ДБ».

Тепер скромно доведу деяким «завихреним», яка різниця між «нашими» і «вашими», між «нашизмом» і «вашизмом», між нормальними людьми та носіями синдрому «ДБ».

Не буду від «на заре», коли ваш картавенький «лазутчик германського імперіалізму» на німецькі гроші зробив у Росії «жовтневий переворот». А ідейні предки «вашистів» у крові топили нашу Україну. «Вашистам» завжди заважало все українське. «Вашисти» «штиком» і облудою взяли наших людей. Селянам пообіцяли землю, робітникам заводи. Дали – забрали, у комуни зігнали. І «нашисти» працювали на трудовень і голодували, а «вашисти» керували і жирували.

Почну з того, хто і коли «марширував» з німецькими фашистами. Згадайте спільний парад гітлерівського «вермахту» і сталінської «Красної армії» у Бресті. Це було набагато раніше, ніж «нашисти» «зустрічали хлібом-сіллю фашистів у Львові». Та й, правду кажучи, знаючи про ті демарші ваших «вашистів» та німецьких фашистів; відаючи, що посол СРСР у Німеччині подав згоду Сталіна приєднатися до фашистської осі – Берлін-Рим-Токіо (але йому сказали «пізно»), – у Львові прийняли їхніх за ваших.

Та облишмо давні історії. Давайте ще ближче.

Ще вчора «вашисти» в українському парламенті репетували про «жірних котів». Сьогодні така тиша, ніби всі «жирні коти» поздыхали. Або ж самі крикуни зажирили. Неперевершений котознавець Ваня Молдаван з

цього приводу тлумачить: «Жирні коти» – це мутовані нащадки комуністичних «левів». Не дивно, що у Верховній Раді вони так одноставно проголосували за ювілей «Ленінського комсомолу»... Уявіть «лева», який, зрозумівши, що «светлое будущее» вже починає сутеніти, викликає миршаве «котеня» і каже: «На твоє ім'я буде створена структура. Профінансована. Працой, дерзай, твори. Коли скажемо, все віддаси тому, на кого покажемо...». «Котеня», природньо, стало вилощеним «котиком», відчуло смак розкоші і, набравшись жирочку і сміливості, показало змиршавілому «левові» непристойну комбінацію з трьох пальців... Звідсіля й «возмуцонний партійний вопль»...

Отже «вашисти» наплодили «жирних котів», самі біля них жирують і, як заправські злодюги, репетують «лови злодія». Хоча б того, що обікрав заощадження народу... Панове товаришочки! Та ви ж самі ці заощадження вивезли до Москви. Може підкажете, на чиєму рахунку вони зараз знаходяться – миршавого «левика», чи «жирного котика»?.. До речі, це був ще один вияв вашої «турботи про трудящихся»...

Потім «вашисти» пішли далі. З учорашніх стукачів КГБ та любителів партійних об'їдків почали створювати «альтернативні партії». Одній додали «прогресивні», іншим почепили «бублика». Мусять же «вашистські» формування чимось відрізнитися від звичайних політичних партій...

«На заре» зародження дучівсько-гітлерівського

фашизму була практика «полювання на відьом». «Вашисти», правда, практикували це ще на «своїй заре». І гітлеро-дучівцям було у кого повчитися. Лише «вашисти» робили це більш облудно, підступно, «будуючи всемірне равенство», – знищували народи під гаслом «врагов народа». А німецькі фашисти цинічно, нагло, нав'язуючи «новий порядок», знищували ворогів рейху...

«Мета виправдовує засоби» – гласить статут ордена «зуїтів».

Мета «вашистів» і «жірних котов», тобто «вашистенят» на перший погляд різна. Перші – назад до «светлого будущего». Другі – вперед до «перемоги капіталізму». А засоби одні і ті ж. І ворог, як не дивно, один - наша Україна, наші люди, наша інтелігенція, І всі, хто нас підтримує. Тобто – «нашисти»...

І застосовуються методи гітлерівського фашизму і сталінського «вашизму» – «обурених трудящихся», кушлених за 30 срібняників, душити усе, що заважає новоспеченим «фіурерам» «поділяти і владарювати».

Ідейний натхненник деяких сьогоднішніх «фіурерів» і їхніх «партайгеноссе» Геббельс стверджував, що багато разів повторена брехня, перетворюється у правду. Але так цинічно, так грубо, так брутально, так жорстоко брехати, як брешуть підконтрольні отим «фіурерам» і їхнім «партайгеноссе» засоби масової інформації, – не дозволяв собі навіть Геббельс.

Зовсім недавно «Киевские ведомости», газета, як запевняє Вітя Царапкін, «притулена до ес-ес-деків»,

опльовувала нашу національну святиню – Тараса Шевченка. Яйцеголовий дебїл, «висиджений» у гнізді кадебіста, звісно, був лише виконавцем. Ідея осквернити святе ім'я Кобзаря, тим самим викликати розбрат серед українців, роз'єднати націю, очевидно, зароджувалася у розумнішій і підступнішій голові... Де та голова була «на довольствії» – чи у спецслужбах Росії, чи у владних структурах «Незалежної України» – твердити не буду. Скажу лише, що заправляв тоді «Київськіми ведомостями» «загадковий журналіст» п. Кичигін.

Сьогодні газета «2000» опльовує письменників України, Національну Спілку, запевняє, що «...кормить «рыбой» наших «писателей» – совершенно бесперспективно. Единственное, что можно для них еще сделать, – попытаться раздать «удочки». Поэтому самое разумное – продать оставшееся на балансе НСПУ имущество, а на вырученные деньги открыть издательство...» І виносить категоричний «вирок»: «Загнанних лошадей пристреливают»... Газетою, яка більш, ніж «притулена до ес-ес-деків», заправляє той же «загадковий журналіст» п.Кичигін. А якщо взяти до уваги, що головний «ес-ес-дек» є головним адміністратором глави держави, що ця «багатогорова гідра» вже позакидала «вудочки», де лише змогла, – то, може, з письменниками, які відмовляються від їхньої смердючої «риби», не варто панькатися?.. Зігнати у Бабин Яр, чи Биківнянський ліс... І, як «загнанних лошадей»... (Мукачево показало, що «бригоголових ресурсів» у «сильної, як ніколи, влади»,

вистачить і на «загнаний» народ...) Тоді й «імушество» забрати буде простіше, і «издательству» п. Кичигіна щось перепаде...

«Мета виправдовує засоби». «Засоби» фашистські. Мета – знищити «нацистів». Тобто нас: мислячих, працюючих, непокірних, тих, які ще не стали рабами. Які мають людську гідність, які не втратили ще ні совісті, ні честі... А причина одна – «імушество»: земля, ліси, надра, духовні цінності. «Аборигенів» примусять виїхати у світі на заробітки. Старше покоління виморять голодом. Дітей отруять чумою зі своїх теле- та радіоканалізацій, а «шошадей» спочатку «заженуть», а тоді «пристрелят»... Сьогодні – письменників, журналістів, педагогів, учених. Завтра – акторів, художників, композиторів... Тобто тих «шошадей», які не дають ще остаточно знищити, інтелювати національний код українця...

Пригадайте слова «вашистського» слідчого Брука на процесі СВУ у 1930 р. в Харкові: «Мы должны украинскую интеллигенцию поставить на колени...», і дуже свіжий заклик «ес-ес-деків» до «нового патріотизму». За яким звичайний патріотизм – любити рідну землю, материнську мову, батьківські традиції, – у м'якшому вимірі «нових патріотів», – архаїзм, а у категоричнішому – «злочин перед людством»... Звісно, перед «людством», яке хоче український народ поставити «на колени»...

Тепер зрозуміло, чого всі «вашисти» – і компартійні миршаві «леви», і їхні виплодки – «жирні коти», і, куплені ними за 30 срібняників, запроданці так ополчилися проти

В. Ющенко. Проти «Нашої України», проти всіх, хто її підтримує. Бо «Наша Україна» – це НАША УКРАЇНА. Це отой генетичний корінь, що не дає забути свій рід, свою історію. Що стукає в наші серця словами Кобзаря: «Схаменіться! Будьте Люде!...».

Але... про «засоби».

Гітлерівський фашизм знищував супротивників «нового порядку» жорстоко, одверто, цинічно.

Радянські «вашисти» «прибирали» своїх супротивників підлішими методами – нищили народ, «борючись» з «ворогами народу».

Сучасний «вашизм» поєднав у собі цинізм, жорстокість, нахабство гітлерівців та облуду, фальш, брехливість «радянців». І цим воює не проти ворогів України, а проти її патріотів. «Нашизм» не пройде!» – репетують «ес-ес-деки». Тому що при владі «вашизм»? Який несе повзучий фашизм?..

Щоб перегородити дорогу «нашизму», «вашисти» кинули «бульдозера» – Великого Дона. Мовляв, давай, газуй. Щоб забаламутити народ, пограємо на твоїх «досягненнях», на «російському векторі», мовляв, «у Європу – тільки через Російську ж-пу»... Наприкінці дороги ми тобі підставимо велику «міну». І спішемо це на «нашистів». Мукачево показало, що «влада підла, як ніколи». А наш «слав'янський електорат» погуде і забуде...

Травень 2004р.

«НЕ ВИМАГАЙТЕ ІЗ ХРУЩА М'ЯСА»

*Звернення українців хутора «Мозамбік»
до українців Росії*

Достойні, сестрове і братове!

Ми, українці хутора «Мозамбік», – Ваня Молдаван, Вітя Царапкін, Ізя Чачкес та Гаврило Бонапарт постійно слухаємо російське міжнародне радіо «Голос Росії» і постійно дивуємося. Постійно слухаємо «Голос Росії», бо голос України не завжди до нас сягає.

Хутір «Мозамбік», звісно, не Африка. Але від столиці України далеченько – кілометрів за сто. А коли Бог почепив людині вуха, то вона має ними щось слухати.

Постійно дивуємося. Як та, сердега, Москва достукується до всіх куточків землиці, до кожного ще живого вуха. І несе, і несе, і несе! Це ж яку любов до людських вух треба мати, щоб отак постійно не с т и... Але... Не про те...

Ось доніс до нас той «голос», що у Талліні, за участю Президента Естонії відкрили «Русский театр». Ця звістка нас так зворушила, що Ваня Молдаван «пустив сльозу», а Ізя Чачкес емоційно зауважив: «Світ перевернувся»... І дійсно, оті «руссконенавістнічеськіє» естонці, які «лягли під НАТО», виявили таку любов до російського слова. Це ж, як каже Вітя Царапкін, «уму непостіжімо». Тепер «любовіобільная» до інших народів Росія, щоб не пасти

задніх, скільки естонських театрів навідує по своїх містах! Слава Богу, що естонців в Росії не так багато, як росіяни в Естонії. Та й вони, як і, до речі, українці, набагато швидше опановують російську мову, ніж росіяни естонську, чи українську. Ну так їх, нещасних, створила природа. То що подієш? «Не вимагай з хруща м'яса» – гласить народне прислів'я.

Ото ж хочемо Вас просити. Росія – країна вільна, демократична, гуманістична, – виділила для Вас кращі землі Сибіру, Колими, Далекого Сходу. Свого часу Вас туди позволила. Витратилася на ешелони, конвої, сяку-таку баланду. Словом, чим хата багата, тим і рада. То Ви вже там не дуже вередуйте, не дуже мучте цю благодійницю своїми національними вимогами, потребами, забаганками. Звичайно, як в Україні «рускоязычшики», Ви там маєте право на визнання української мови другою державною, або ж хоча б, регіональною... Ви ж там, очевидно, також маєте українські школи, університети, як ото в Німеччині, Америці. Не кажучи вже про україномовне радіо, телебачення, газети, журнали, видавництва... Гадаємо, що матушка-Росія дбає не лише про своїх дітей. То й Ви вже подбайте і про її спокій... Бо у Франції нещодавно пішла епідемія синього язика (це коли тварини майже казяться). А в Україні вже давно – епідемія «рускоязычія». Це таке – ні мова, ні «язик». Лише сказ...

Тепер щодо церкви. Звісно, багато з Вас належать до різних релігійних конфесій. Кажуть, отой «вся Русь», що був найсвятішим серед усіх святих радянського КГБ, тепер

дуже толерантно ставиться і до католиків, і до автокефалістів, а українську православну церкву Київського патріархату просто обожноє. То Ви вже там не проводьте «хресних ходів» супроти нього. Бо свобода совісті – це не годі, коли ти маєш можливість марширувати під будь-якими хоругвами і репетувати, що на язик кинули. Щоб мати свободу совісті, треба спочатку мати совість. А ця складова людської душі не роздається ні патріархами (навіть «всея Руси»), ні їхніми помісними попиками. Вона дається Богом. Разом з душею. Отже у багатьох чорносутанників, принаймні тих, що отаборилися у наших Лаврах, монастирях та деяких парафіях, – ні душі, ні совісті, ні Бога у серці. На сутані хрест, під сутаною – ніж. У серці – інструкція ФСБ: «Повсеместно устраивать хресные ходы и песнопения...». Тож, яко люди чесні і порядні, не уподібнойтеся до тих, що піддаються на провокації. На небесах Господь один. А на землі чимало шарлатанів, що видають себе за слуг Божих...

І ще одне, дуже делікатне, прохання. Не приведи Господи, аби Вас спокусило питання автономії. Росія – держава федеративна. І, звісно, Ви маєте право вимагати автономії Зеленого Клину, Магадану, а чи, як там дражнять, «Хахло-Мансійського національного округу», а чи «Ямало-Донецького»... Але, як каже Вітя Царапкін, бажано «взддержаться»...

По-перше: може бути конфлікт з аборигенами, і вони скажуть Вам: «Не наравіться здеся, отвалівайте тудя, откудива прівалілі»...

Хутір «Мозамбік», звичайно, завжди готовий надати Вам політичний притулок. Але... Виходячи з державних інтересів України, Ви нам потрібні там. Яко повпреди – це говорячи дипломатичною мовою. А простою: яко п'ята колона. Наша. У них. Для рівноваги. Бо їхньою у нас – хоч гать гати. Нажаль, ми поки що не можемо підтримати Вас матеріально, як Росія своїх. До речі, як справжня благодійниця, вона й чужих підтримує. Тих, які за неї стоять. Воно, на перший погляд, ніби парадоксально. Своїх «червоних щурів» ганяє, а наших – підгодовує. Але у цьому суть геополітичних інтересів сусіда на подвір'ї сусіда. До речі, «червоні щури», що спаслися з потонулого корабля «Советский Союз» ще вчора пишали про «жірних чорних когов», що ті об'їдають народ. Сьогодні ж об'єдналися з цими котами, об'їдають той народ спільно. І «творять» «закони Української держави».

То ж наші закони знову будуть, «як дишло»... З отого кінця, що причеплять його до українського воза, – дуже незалежні. А з того кінця, що воза спрямовує, – дуже залежні. Від Москви. При такій щурячо-котячій розбудові держави, хтозна куди докотимося. Он через «прозорі кордони» у наші села переповзають «бродящие граждане Росії». Наші монастирі, лаври, заповнюються «істинними подвіжниками Русского імперского православія...». У наших державних чиновницьких норах сидять «суслікі» московської злодійської породи і, з притаманною їм хамською психологією «...останню свитину з каліки знімають...». А наша Феміда, замість стрічки справедливості,

вості, почепила собі на очі доларову «зелень». Словом, на плацдарм великої політики у нас вийшли «професіонали» з великої дороги. То чекаємо великих звершень. А при великих звершеннях часто відбуваються великі міграції...

Ні, ні. Ми не сповідуємо правила російських великодержавників: «Где ступила нога русского человека, там государственные интересы вся России...». Ноги бувають різні. І по-різному «ступають». Потім ще й буває, що кивають п'ятами... Ми ж сповідуємо чисто українське: «Всюди треба, добрі люди, приятеля мати...». У гіршому випадку, – а в кращому – с в о г о...

Поки ми склали оцього листа, у Києві відбувся світовий форум українців.

Нажаль, українців хутора «Мозамбик» на нього не запросили. Але з преси ми дізналися; що українських шкіл в Росії нема, українські газети та журнали не виходять, українського радіо та телебачення нема, і т.д. – нема, і т.п. – нема. Є «великодержавное держимордіє». І українцеві зберегти свою ідентичність там не так легко.

Мусимо Вам признатися, що тут, в Україні, в деяких областях, – не легше. Але, як твердить Ізя Чачкес, поки кожен українець, де б він не проживав, не розбудить сам у собі українця, він постійно буде рабом чужинця. А до раба й ставлення гірше, ніж до худоби. Бо навіть рабське прислів'я: «Ласкаве теля дві матки ссе» (очевидно, мається на увазі й теля з «двойним громадянством» і «вторим державним язиком») свідчить про те, що воно все одно зостається телям. Себто твариною, себто худобою...

Коли ми закінчили писати оте звернення, знову настроїлися на «Международное русское радіо». Воно передавало жваву розмову журналістки Натальї Полторацкой з австралійкою російського походження. І ось пані журналістка сказала дуже розумну і правдиву істину: «Язык – ето хранитель народа». Ми й досі знали, що мова – це оберіг народу, що це – фундамент нації, фундамент національної держави. Але так приємно було це почути на «великорусском наречії». Нас тішило, що журналісти Росії це розуміють... Не сумніваємося, що це розуміють і російські спецслужби, і всякі затуліни з мітрофановими, і отой «великосв'ятець» «всяя Русі». І сам пан Путін. Тому й так ревно охороняють російський народ «от других языков». Тому й так ревно стараються, аби в «зонах інтересов Росії» (умовно в сусідніх незалежних державах) задушити їхніх національних «хранителей народа» своїм «великорусским хранителем»...

А насамкінець до нас включилося «Українське радіо». Передавало, як висловився Вітя Царапкін, «високе» засідання «русскоязычного політичного балагану». Спочатку ми подумали, що це вклинилося засідання Російської Думи. Тоді зрозуміли, що це пленарне засідання Верховної Ради України. Тоді Ізя Чачкес сказав: «Не розумію, який народ представляє оця політична абракадабра?.. А, може, в Україні вже лише хутір «Мозамбік» zostався українським?..

*За дорученням українців хутору «Мозамбік»
Євген ДУДАР, року Божого 2006-го.*

«ВОПЛІ І СОПЛІ»

Відкритий лист В. Путіну (приватний)

Енергійний пане!

Ви – діловий, невгомний. Кажуть, що всі професійні шпигуни мають такий «творчий почерк». Я колись також намагався стати шпигуном. Але не взяли. Сказали: «У тебе великий ніс. Характерний. А шпигун має бути «невзрачним»...

Тепер до самого діла. А діло, як каже Ваня Молдаван, «швах». Вибачте, ваші шпигунята в Україні «вляпалися», – і «грушники», і «фесбеушники».

Дехто вважає, що з пантелику збив їх Л. Кучма книжкою «Україна – не Росія».

Мовляв, держава є, а нації нема. Додалися ще й академіки-потолочки, які постійно те ж саме толочать.

А раз нема нації, є лише населення, «електорат», то з того безхребетного матеріалу можна ліпити, що заманеться. Хочеш – «Троянську кобилу», у вигляді «партії прогресивних дураків», а хочеш – плішивого мерина – «зубра». Той «електорат» і в парламент понаобирає «розумових пролетарієв». А від «скромного умом» політика – ще «скромнішою» стає держава і біднішими її громадяни. Таку державу запросто береш у жменю і ховаєш у власну кишеню.

Здається, навіщо вашій державі наша держава?

Держава не потрібна. Потрібна територія. «Україна – зона національних інтересов Росії»... Словом, з о н а.

Тому всі, хто так чи інакше не дає перетворити Україну в «зону», потрапляють під приціл ваших спецслужб. Ваші сатрапи і їхні холоуї в Україні роками знущаються над тендітною і мужньою жінкою Юлією Тимошенко. Ваші бандюги з титулами «політологів», «політтехнологів» і без титулів роками каламутять воду навколо Віктора Ющенка. Зомбують наших пришелепкуватих, що «при Ющенкові» їх «схаває Америка» (ніби Америці нічого «хавати» і вона «схаває» відходи). Вчорашні руйнівники Божих храмів і людських душ, нап'явши сутани «душпастирів», лякають найвних православних «нашестям католицизму». Ваші агенти перед світом робили з України пугало. То «кольчуги» підсували, то літаки над Україною збивали. Мовляв, пригляньтесь, які вони непередбачувані. Підпустите до НАТО, півконтингенту переколошматять. Прилучите до світової торгівлі – наторгують так, що голі ходитимете. І все це робили во ім'я «братської любові» і «слав'янського єдинства».

Європа на вашу наживку клюнула. «Вождя» нашого поставила на певну дистанцію. Ви ж розпростерли обійми. Тоді і почалася «бухня» «без краваток». Двох слав'янських вождів. Вже коли нашого почали оцінювати ящиками коньяку на вагу тіла, коли вже розіграли комедію з «Тузлою», зробили із нього непохитного борця за територіальну цілісність України, ваші «політтехнологи» обнаглили остаточно. Над отим населенням «зони національних інтересов Росії» вирішили поставити «пахана» з зони.

«Пахан» і сам повірив, «що достойний». Маючи найвищу чиновницьку посаду в державі, почав тиснути на чиновницький апарат, опрацьовувати «електорат». Кого кнутом, кого пряником. До речі, і вам цукерку пропонував. Та ви не взяли. І зробили фатальну помилку. Глядачі, що бачили цей історичний момент, коментували: «Сам йому не довіряє, а нам пхає». Другу помилку зробили, що кинули на українські вибори хмари російської попси. І ці, агітуючи за Януковича, роздавали презервативи. Наш «електорат» цнотливий, і не дурний. Висновок зробив: якщо масово роздають контрацептиви, намічається масове гвалтування. І не помилився. Гвалтували ваші «політологи», «політтехнологи», члени думи. Приблуди жириновські, кисельови. Гвалтували продажні курвчинські і попівовшеки. Брехнею, брудом. Обласні божки, районні осавули та сільські поганячі гвалтували залякуваннями, фальсифікацією, підробками. А керував гвалтуваннями політичний «зоопарк» Медведев – Медведчук. Світова преса запевняє, що Росія на президентські вибори в Україні викинула сотні тисяч доларів. З якої б то речі, дуже енергійний пане?

Тепер скажу, яку найголовнішу помилку зробили ви. Ні-ні. Не те, що дочасно привітали свого ставленика «з перемогою». Що перед світом засвітилися. І навіть обід з королевою Нідерландів втратили. Ви поставили не на того. Але, як заявив ваш співвітчизник Б Немцов: «Кагебіст поставил на рецедевіста»... Ви, звичайно, можете заперечувати, що ставили не ви. Ставив наш «вождь».

Якби це тільки було так, то наш розумний народ сказав би: «Яке їхало, такого здибало». Але ж ви прекрасно знаєте, що було інакше. А мені представник вашого народу сказав: «Ваш «вождь» – это оловянный солдатик, которым играетя наш «вождь». Стосовно самого ставленика, то у народу також є своя думка: «Коли від материнського молока розумним не став, то від козячого не стане. Від козячого хіба що можуть з'являтися перед очима «козли».

Отже, збившись раз із правильного стратегічного ритму, ви, енергійний пане, шпортаєтесь на кожному кроці. Бо народові України набридло бути «населенням». Йому набридли попирання його прав, свобод, його волі, приниження його людської і громадянської гідності. Він встав з колін. Він вийшов на вулиці з протестом проти фальсифікації його думок, його рішень, його дій. Він, мій народ, показав світові, який він гарний, добрий, розумний, врівноважений, гордий і рішучий. Він більше не дозволить топтатися по своїй гідності нікому. І це побачив весь світ. Тільки не побачили ви. І заявили, мовляв, зібралася купка екстремістів. На що Лех Валенса зауважив: «Москві треба поміняти бінокль. Бо через цей вона недобачає...». А мені здається, що вам варто було б поміняти і ставлення до сусіда. Як каже наш народ: «Не пхати носа до чужого проса...». Не делегуйте на зборища наших екстремістів своїх лужкових. У нас вистачає і своїх довгорилих, які підривають територіальну цілісність держави. Постійно марять «автономіями». Правда, наш розумний спікер назвав оте недавнє збіговисько в Сєверодонецьку

«Воплями і соплями». Думаю, що з тими, хто видає «воплі» про сепаратизм, наш народ розбереться. А над отими імперськими «соплями» в подобі ваших лужкових, варто б задуматися вам. Бо з лужкових, як з гуся вода. А вам знову доведеться кліпати очима перед королями та королевами світу і чесними громадянами своєї країни.

*Зичу вам, як і всім своїм співвітчизникам,
завжди світлого розуму і чистої совісті!*

*Дуже щиро – письменник-сатирик,
який все життя мріяв стати шпигуном.*

Листопад 2004р.

«СВОЛОКАЙТЕСЬ» І НЕ ВЕРТАЙТЕСЬ!..

*До питання про походження «сволочі»
в Україні й поза Україною суціль*

Доводять, що слово й поняття «сволочь» в російській мові з'явилося за таких обставин. Іван Грозний, коли «покорял» народи, давав наказ «вырезать всех». А хлопчиків до 15 років «сволочь». І виховувати з них головорізів. Потім і те «войско» називали «сволочью». Воно було найжорстокіше. Бо виховали його ненавидіти рідну землю, своїх предків, свою мову, історію, звичаї і традиції.

Ті часи канули в Лету. А «сволочь» жила. Плодилася. Перевтілювалася у синів, онуків, правнуків. І поверталася на землі, звідкіля «грозныя» колись «сволокли» їхніх предків. Та вже поверталися «сволочью»...

А ми дивуємося, чого в Україні так багато «громадян», які ненавидять і саму Україну, і її мову, історію, культуру. Бо повернулися до нас не лише «свої». Приблукала на нашу благодатну землю й «сволочь», «сволочена» з інших земель. «Царське право» дозволяло їй селитися, де захоче.

Дивишся на людину – ніби вчена, ніби й талановита, ніби й інтелігентна. А крізь усі ці чесноти пробивається «сволочь». І заляпує собою все: і ніби вченість, і ніби талановитість, і ніби інтелігентність.

Кажуть, злодій випробовується коштовностями. Здається, на чуже й не гляне. А підстав якусь блискітку – рука механічно потягнеться. «Сволочь» подразнюють цінності духовні. З вигляду нормальна людина – гостює у твоїй хаті, п'є твою горілку. Чемно цілує руку твоєї господині... А наситив утробу – виповзає «сволочь».

– Да нет такой нации «украинец»! Да й земля чья? Левобережье было дикое поле. Заселял, кто хотел...

Можна було б «побити» поганця його ж зброєю.

Мовляв, Сибір – також «дикое поле». І заселяв, «кто не хотел». Аж до дев'яностого року. А факт – «покорение Ермаком Сибири» – юридичне підтвердження цьому. На всі часи і на всі віки. Та й Кавказ досі – «дикое поле». Покоряють новоспечені Єрмаки. То чи є така нація «русский»? Та й, взагалі, що таке «русский»? Франція –

француз, а не французький. Англія – англієць, а не англійський. То, може, «русский дурак»? Бо нормальний росіянин і вдома – нормальний, і в гостях – вихований... Звісно, уподібнюватися до нього ви не будете.

І... «сволочь» живе: чужа і своя, далека і близька, велика і маленька, буйна і тиха, – жирує на щедрій землі України, і поганить цю землю. Одна з трибуни Верховної Ради Держави паплюжить цю Державу. Інша – вже сповідується Москві, як «...жил по Москве», свободу сповна брав «по Москве» і незалежну Україну «будує» «по Москве»! Ще інша у виконавчих органах потаємно виконує волю «грозных» – розвалює Державу. А ще інша наплодила в Україні чужорідних бульварних листків. І з їхніх сторінок обливає брудом усе національне. Нема, мовляв, української літератури, нема культури. Звісно, блоха, яка сидить під крилом орла, орла не бачить. Та їй і не потрібна орлова краса чи сила, їй потрібне орлове тепло і насмоктатися його крові.

Лише справжня людина здатна поцінувати не лише своє, а й чуже. «Українці та французи належать до двох давніх європейських націй, що мають міцне коріння на власній землі, пишаються своєю історією і плекають самобутню культуру.» – це француз Жак Ширак. «Пишаються своєю історією і плекають самобутню культуру» – це достойна людина сказала про достойних людей. Бо лише достойні люди здатні і пишатися, і плекати. «Сволочь» здатна лише топтати і руйнувати. Така її природа. Таке її призначення.

І коли «сволочь» у парламенті незалежної України піднімає червоний прапор та репетує про відродження «союзу», не треба дивуватися. Сучасні російські «грозные» дали команду «сволочи» духовно «вырезать» все національне. І «сволоктись» знову під крило Москви...

А нормальні люди в Україні думають: «Господи! Якби-то дійсно настала та хвилинка, щоб вся ота «сволочь» – і своя, і чужа – виволоклася б із нашої землі. І «сволоклася» б собі десь там – далеко, далеко. Та більше ніколи до нас не поверталася...».

Вересень 1998р.

ОПЕРАЦІЯ «ГОВЕРЛА» І ПОДВИГ ЛИЦАРЯ

*Звернення молодиць хутора «МОЗАМБІК»
до начальника партії зелених.*

Вельми симпатичний пане!

Брехунець радіо «Голос джунглів» повідомив, що напередодні Дня Незалежності Ваша партія звернулася до Віктора Ющенка, аби не сходив на Говерлу. Не витоптував нашого останнього національного різнотрав'я...

Гратулюємо! Вчинок з Вашого боку – істинно лицарський. І, можна сказати, **героїчний**. Достойний лише істинно патріотичної партії...

Категоричним підтвердженням цього була спроба міністра екології і природних ресурсів п. Полякова повторити Ваш подвиг. І вже «циркулярно» заборонити ходіння «Нашої України» і того ж таки В. Ющенко до Говерли.

Правда, молодиці нашого хутора пана Полякова зрозуміли не зовсім. Бо міністр він «молодий». Державну мову ще не опанував. Глаголив «на Рязанском наречии». А це «наречие» на нашому хуторі добре розуміє лише барменша Клавка. Проте ми усвідомили, що операція «Говерла» почалася. І в ній будуть задіяні усі «резерви Головнокомандуючого»... Бо, коли є наказ оберігати надра землі, – їх «обережуть».

Мусимо признатися, що й серед нас були різновекторні тертя. Дехто скептично кривився. Мовляв, знов почали, вибачте, через... «не туди»: Карпатські ліси безкарно вирубують, а травичку кинулися рятувати...

Політолог хутора «Мозамбік» Ізя Чачкес, правда, звертає це на боротьбу з опозицією. Деструктивною. КАМАЗи, мовляв, у гори не поженеш, – дорогу не перекриєш. І кілька тисяч людей у диких лісах – не легковичок на трасі під Броварами... А що, коли у печері біля Говерли уже сидить Хусейн? І Бен Ладен? І Масхадов?.. І чекають Ющенко... А в потаємних складах – повно американських «Стінгерів» і російських «Игл»... Кілька тисяч «деструктивних опозиціонерів» піднімаються на Говерлу, а їм у руки – автомати «Калашникова»...

Поруч, за якихось дев'яносто кілометрів, Гута, –

резиденція Президента нашої держави, – гаранта нашої, ще нереформованої, конституції. Нашого щастя і нашого спокою... Хто гарантуватиме безпеку йому?.. Спецназ? Служба безпеки? Друг «Путі-Пут»?.. Навіть партія СДПУ(о), яка має агента майже під кожним карпатським кущем, перед такою силою безсила...

Мусимо зауважити, що Ізя Чачкес політолог надто заполітизований. І часто гіперболізує... Уявіть, що навіть амністію з нагоди свята Незалежності він трактує по-своєму: «Тридцять п'ять тисяч випустили, щоб звільнити місце для опозиції... Гряде безпощадна боротьба за президентський трон... «Есть такая партия...» – як говорив «на заре» соцреволюції картавий вождь. І прагне вона взяти владу... І вождь цієї партії «керує процесом»... На заваді йому найбільше стоїть Ющенко... Тому всю свою телеканалізацію кинув на Ющенко... Операцію «Говерла» спрямував проти Ющенка... А завтра «підпалить рейхстаг»... І припише це Юценку...».

Є у нас, на хуторі, й інші трактування операції «Говерла». Ніби то чорні, антиукраїнські, сили, що дорвалися до влади в нашій державі, вибивають з-під українця українську територію. Мовляв, не дамо вам і ходити вільно у «своїй хаті»... Ось, навіть Всесвітній Конгрес України не дали провести в «Українському домі»...

Та ми, конструктивні молодичі хутора, іншої думки. Ми упевнені, що Ви, слічний пане, і Ваша конструктивна партія, і всі ті, хто її скеровує й надихає, прагнуть лише

одного: аби не толочили нашу національну красу – наше карпатське різнотрав'я... Розуміємо, що поміж усіх політичних баталій, найчистішою є боротьба за навколишнє середовище, за «тепле місце під сонцем». І тішимося, що Ви послідовно цю боротьбу проводите. Ми, конструктивні молодіці хутора «Мозамбік», завжди готові Вас підтримати, – і духом, і тілом...

Серпень 2003р.

«НАРОД НЕ ВІЗЬМЕШ НА МАКУХУ...»

Сенсація. Кандидат у Президенти від влади В.Янукович оголосив себе опозиціонером до... влади. Так і сказав: «Я – не кандидат от власти. Этой подлой, позорной, трусливой и предательской...» Отак. Два рази був від влади. Третій – не від влади. А щодо її «подлости» і «предательства», то кандидатів, як найвищому чиновникові цієї влади, звісно, видніше. Він собі ціну знає.

Але передвиборні «словопльоти» «опозиціонера» Ваня Молдаван оцінив по-своєму:

– Або в чувака поїхала криша. Або ж вважає, що криша поїхала у виборців... Якщо перше – то дурний президент України не потрібний. Якщо друге – то підлий не потрібний також...

«Чувак» так увійшов в роль «опозиціонера», що навіть оголосив себе послідовником В'ячеслава Чорновола. Очевидно, спрацювала передвиборна «стратегія» чорноволенка. Аби показати українському народові поліпшеного свого кумира, здав під заставу чесне ім'я свого батька. Отже не виключено, що через пару днів кумир може оголосити себе ще й послідовником Степана Бандери. І «полки добровольцев», які йому назбирає «глушовато улыбающаяся» мадам Кириченко, поведе проти «Львовских сепаратистов. За целостность Украины»...

«Целостность Украины» для «опозиціонера» чи не основна мета його життя. Як лев борвся він за неї у Северодонецьку. Разом з Лужковим. Разом з регіональними борцями за «целостность». І тепер щоденно борється – то язиком перед мікрофонами, то збиранням «полків добровольців»... Як підуть оті полки «за целостность Украины» воювати...

Дехто з електорату обурюється. Мовляв, яка мораль у цього кандидата?!

Режим свого часу «прибирає» В'ячеслава Чорновола, як вірогідного конкурента на президентських виборах. Режим роками висмоктує кров з народу, чинить безправ'я, топче людську гідність, гвалтує душу народу, його свідомість. Потім тому обкраденому, зневіреному народові ставить «виконавчу владу» – «пахана» Януковича. Виконавець слухняно виконує все, що йому загадують ставленики. Ставленики за це висувають його кандидатом

кремль старається одну марионетку поменяць на другу. На их пути оказался мощный оппозиционер – Виктор Ющенко – человек умный, сильный, честный. Пока он жив, им будет очень тяжело сфабриковать выборы, захватить власть. Поэтому и пошли на отравление – нет человека, нет проблемы...».

А наївнячки слухають «опозиціонера» до самого себе. Дивуються, на що може розраховувати кандидат у вожді народу, коли він тому народові постійно бреше?

Наївнячки дивуються, чому комуністи в Українському Парламенті не носять українських депутатських значків? Чому вони постійно паплюжать В.Ющенка і «Нашу Україну»? Чому вони постійно репетують, про «втручання Америки в Українські внутрішні справи»? Чому вони брешуть, що не підтримують жодного з кандидатів, коли підтримують Януковича? Чому вони, губошльопаючи постійно про народовладдя, паплюжать народ, який вийшов поборотися за свої права?

Наївнячки ніяк не можуть зрозуміти, чому деякі попики московського патріархату паплюжать В. Ющенка, а В.Януковича ледь не возводять у святі? Людей, які вийшли на вулиці з помаранчевими стрічками, обзивають «помаранчевою чумою»?

Чума є. Але вона не в помаранчевих, чи голубих стрічках. Чума – в головах отих скаженіючих продажних депутатів, що є «п'ятою колоною», того ж таки московського Кремля. Чума – в душах отих осатанілих «священників», які замість сіяти добро і злагоду,

суд дійшов висновку, що Президент України Леонід Кучма був Президентом лише з 1999 року...

– Ванько! – заспокоюю друга. – У нас «крупнопанельна» розбудова держави...

Так що й Феміда мусить бути із панеллю пов'язана... А ось, що Президента образили – це ганьба!.. Те, що він вперше був обраний у 1994 році можу засвідчити на Біблії. Тоді через ті вибори постраждала вічної пам'яті свинарка Астраущенко. Та й і я зостався «в загоні». Бо 8 липня 1994 року, перед виборами Л.Д.Кучми Президентом, по телебаченню оприлюднив її заклик: «Вперед! До перемоги кучманізму! Під керівництвом Л.Д. Кучми та його вірних кучманоїдів!».

Між іншим, і свинарку Астраущенко, і мене «кучманоїди» не так зрозуміли. Ми обое, руками і ногами, були за них. Вони ж чогось відчули у цьому патріотичному закликіві іронію. На прес-конференції зауважили: «Дударя врятувало лише те, що він сатирик...». На іншій прес-конференції свинарка Астраущенко пояснила: «Кидаючи клич, я мала на увазі, що Л.Д.Кучма – ніби планета, а «кучманоїди» – наче астероїди, що крутяться у її магнітному полі...».

Тепер виявляється, що і «планети» п'ять років не було. І «астероїдів»... Що ж тоді крутилося на найвищому владному Олімпі? НЛО? Хто видавав укази? Лжедмитрій?..

Стас Патехвоп каже, що Конституційний суд треба подати на всенародний осуд, бо Президента обирали

всенародно. Тепер виборці опинилися біля розбитого корита. Та й сам Президент у скрутному становищі. Захоче, допустім, балотуватися на новий термін, а люди скажуть: «Сьогодні ми оберемо його. Чоловік чесно відпрацює п'ять років. А потім знайдуться премудрі соломони і скажуть, що це не зараховується...». Чи прийде Леонід Данилович, припустимо, у пенсійний фонд оформляти пенсію. Дасть довідку, що з такого-то по такий час працював Президентом, – а йому категорично: «Оті п'ять років з 1994 по 1999 не зараховуються...».

– Да ви шо!? – обурюється чоловік. – Я вкалував, укази підписував, по закордонах тинявся... З галстуками, без галстуків... Та й на моєму боці – логіка, здоровий глузд і...
з а к о н...

– Закон на боці того, на чиєму боці з а к о н н и к и. А логіка і здоровий глузд з а к о н н и к і в оперують у тій царині, якою вони зрослися з робочим місцем...

Добре, якщо «соціальним» міністром буде ще соцдек Михайло Папієв – чоловік добрий. Щось усе ж таки зарадить. А якщо, не приведи Господи, «до влади» хтось із «деструктивної опозиції»... У кого шукати правди?..

Ізя Чачкес допускає, що Л.Д.Кучма передчував цю біду. Бо коли його обрали у 1999 році, він публічно заявив: «Це вже не той Президент, що був. Тепер ви матимете зовсім іншого, нового Президента...».

Зараз у парламенті точаться дебати: обирати Президента всенародно, чи Верховною Радою?

Ні так. Ні сяк.

Залишити того, що є. Навічно... Сусіди люблять його і поважають. Свій народ душі в ньому не чають. Такий вдячний. Хоча б за те, що шанує віковічні традиції: Ленін постійно виступав на тлі голів Маркса, Енгельса... Сталін – на тлі ще й голови Леніна... Брежнев – на тлі усіх голів класиків марксизму-ленінізму... А Л.Д.Кучма зазвичай виступає на тлі живої голови вождя есдеків (О) – Медведчука...

Звісно, буде спротив «деструктивної опозиції». Але наша Феміда для того і їсть хліб з українського поля, щоб увігнати Україну у «правове поле».

Практично: надходять у Верховну Раду (на ім'я «конструктивної більшості», звичайно) «листи трудящих». Мовляв, ми категорично за те, щоб наш шановний Президент Л.Д.Кучма був Президентом д о в і ч н о. Народ України, як і інші народи вчорашнього «Союзу», достойний мати і свого національного Б а ш і...

«Деструктивну опозицію» у парламенті можна нейтралізувати осуджувальними «листами трудящих». Якщо це не вдається, то КАМАЗів та МАЗів, які гасають у «правовому полі» України, набагато більше, ніж членів «деструктивної опозиції» у парламенті...

І запанує в Україні ще більший мир і спокій...

Надовго, надовго...

Січень 2004р.

«ЕСЛИ БЫ ВЫСТАВИТЬ В МУЗЕЕ...»

«Старший родич» знову продемонстрував нам «ху є ху». Вирішив звалтувати нашу національну гідність. І перевірити «на прочність». Мовляв, як хохли прогавлять ще один, хоч і невеличкий, плацдарм – косу Тузла.

Дурної сили і хамства у «родича» не бракувало ніколи. Словоблудство на кшталт «Хотят ли русские войны?...» часто супроводжувалося ножем за спиною... І як відповів один рибалка на Тузлі тележурналісту: «А чого доброго від них колись можна було чекати?...».

Отже Тузла ще раз показала, хто є хто. І там, у них. І тут, у нас.

Колись В.Маяковський писав: «Если бы выставить в музее плачущего большевика, в музее весь день торчали бы ротозеи...».

«Большевики», тобто комуністи, в парламенті України залились ревними сльозами. «Матушка Рассея», якій вони служать вірою і правдою, дала їм ногою під... вибате...

– Провокация! – заволали вони. – Хотят пересорить наши братские народы...

Самозваному «наследнику» Богдана Хмельницького Л.Грачу можна не дивуватися. Він тільки упровадив дитячі ігри «Украина+Россия=Любовь», тільки почав мити коліна, готуючись до ювілею Переяславської зради, – а тут така лажа...

Дивує розумний і врівноважений політик Г.Крючков: «Политическую обстановку в Украине во многом определяют, сравнительно немногочисленные, но воинствующие крикливые русофобы, целенаправленно культивирующие негативный образ России, чуть ли не как противника. Разжигают антироссийские, антирусские настроения и страсти...».

Трикляті «русофоби» спровокували Росію виявити свій «негативний» образ. І вона вимушена була показати свої загарбницькі «настроения и страсти»...

«Трудовик» «невідомого фронту» А.Деркач з одного ока вичавив «сльозу печалі» з приводу того, що закрутилося навколо Тузли. А з другого – за недостатню «государственную заботу о русском языке»... І признався: «Мы не сумели пережить комплекс неполноценности...». Очевидно, мав на увазі не лише себе, а й інших українців, яким не вистачає кибети вивчити рідну мову...

Та найоригінальнішим був плач «большевіка» В. Міроненка: «Тузла – это провокация на срыв создания единого экономического пространства...».

І затіяли цю провокацію не хто інший, як агенти міжнародного імперіалізму. Бо «их хозяева – США стремятся установить мировое господство, провоцируют конфликты...».

Петя Зябка на хуторі «Мозамбік», почувши це відкриття, аж присвиснув:

– Йо-мойо!.. Хто б міг подумати, що всі оті затуліни, волошини, розогіни, іванови, ткачови, безродніє, а, може й

Путін – агенти США...

А коли прослухав, що депутат українського парламенту В.Міроненко вимагає: «Негайно створити єдиний регулюючий орган єдиного економічного простору, підписати угоду про вільний прохід кораблів через Керченський канал, Азовське море визнати внутрішнім, а кордон провести по дну...» – ще сильніше присвиснув:

– Та цього ж вимагає від України Росія!.. То чий же агент в українському парламенті В.Міроненко?..

Бо якщо «агенти США» з «Комсомольской правды» тішаться, що «Россия прирастает косою Тузла...» – «Что к нашему берегу присоединено – значит наше...»; нахваляються, що «прифігачать» все, що їм сподобається, то агенти Росії в українському парламенті роблять усе, аби російським «фігачам» полегшити прифігачення української території, а то й усієї України... Заклик колег, що «...у хвилину, коли нашу державу принижують і зневажають, всі повинні стати і показати свою гідність», – їм чужий. Як, видно, й чужа сама держава... Безродних і в нас вистачає..

Л.М.Кравчук зауважив, що Росія виконує свої стратегічні завдання, які давно визначила у своїй зовнішній концепції: Україна, мовляв, входить в інтереси Росії. Тільки робить це Росія лукаво: під виглядом незмінної дружби, з криками «Навіки разом!». «Ці слова лунають з вуст російських і часто українських політиків, які тут лобують інтереси Росії. Якщо не свідомо, то,

принаймні, із-за «дремучей глупості».

Напрошується проста, як дишло, логіка. Якщо наш депутат у нашому парламенті лобує інтереси чужої держави, значить він не наш. І його треба гнати у три шії. А якщо у депутата в голові «дремучая глупость», то його місце – не у парламенті, а у Глевасі...

«Если бы выставить в музее плачущего большевика»...

Один «большевик» не заплакав і не принизив ні своєї гідності, ні гідності свого народу, – це Борис Олійник. Категорично, без словесних реверансів і рабських маніпуляцій осудив протиправні дії «старшого родича».

Не міг же, видно, великий поет підвести іншого великого поета. Та й у поетів відчуття реальності набагато гостріші, ніж, припустимо, в солдафона. І в головах їхніх не має «дремучей глупости». Є розуміння, що від сусіда нікуди не дінешся. І з ним, навіть наглуватим і дивакуватим, треба жити в мирі і злагоді. Та поети ще й знають ту істину, що чим надійніша між сусідами загрожа, тим міцніша між ними дружба.

Жовтень 2003р.

ПРОСТА СИТУАЦІЯ

Гумореска

Народ став нервовим. Нестриманим. Грубим.

Проста ситуація. Прийшла до мене шанувальниця гумору. Молоденька. Пишненька.

– Хи-хи! Ха-ха! А ви, – каже, – ще нічого... І сила ще, видно, не пропала...

Словом, почали перевіряти. Мою силу...

Йй сподобалося... бути експериментатором... І вона зайнялася дослідями. Регулярними.

Я, правду кажучи, не дуже цього й прагнув. Але, думаю, зараз таке безробіття. У неї – двоє діток. Чоловік – пияк... Нехай жіночка хоч до якогось діла буде притулена.

Як тут наскакує її варвар. Зріст – Януковича, інтелект – Кучми, хватка – Медведчука. На губах – піна. З пива, звичайно... Отелло...

– Ти – хахаль! Розбиваєш мою сім'ю!.. За-ду-шу!...

Відчуваю, що зараз я можу стати Дездемоною.

– Давай, будемо толерантними. Я – не хахаль, Я – інвестор. І твою сім'ю я не розбиваю. Я у неї вкладаю гроші... Годую твоїх дітей...

– Ти не стільки вигодуєш, скільки натвориш...

– Який там із мене вже творець... Гуманіст я. Відмовити не можу... Інший на твоєму місці сказав би спасибі... А ти ще невдоволений...

– Ти що?! Чокнутий?.. Моя «Б» до нього бігає, а я ще маю дякувати...

– Жінка, переважно, стає «Б», коли у неї чоловік «Г»... І бігає вона до мене, а не я до неї... Подякуй, що не поїхала на заробітки до Італії, в Грецію, чи Гондурас... Діти мають вдома маму... Ти ще маєш теплу їжу... Сорочка он біленька на тобі...

Пом'якшав:

– Чуй! Випити у тебе нема?

– З цього й починав би... Була б твоя в Італії, побіг би туди «випити»... А ще хахалем обзиваєш...

– Вибач, погарячкував...

Хильнув чарку. Загриз огірком:

– А ти, видно, непогана людина...

– Вип'єш другу, то стану ще кращим...

– Чуй, скажи, доки так буде?

– Як?

– Хреново...

– Доки питимеш...

– Я не про себе. Я про всіх...

– А хіба погано всім?

– Ну Кучма, подлец, звичайно живе добре.

– Кучма – не «подлец». Кучма – Президент. Він же до твоєї жінки не ходить. Чого ти його обзиваєш?.. І кого собі обрав, того й маєш...

– Я за нього не голосував... Я голосував за Сімоненка...

– Голосуй ще за «Сімоненка»... І ще будеш мати Кучму...

– Тепер я голосуватиму за Януковича... Він беручкий...

– «Беручких» у нас вистачає. Було б що брати... Голосуй за Януковича і будеш мати подвійного Кучму... Його ж намітили, як «...гідного продовжувача курсу чинного Президента...». Колись нав'язували «Думу про двох соколів»: «Перший сокіл – Ленін, другий сокіл – Сталін». Так ото перший другому говорить:

*Соколе, мій любий, мені вже не жити,
Тобі доручаю справу завершити...*

– А ті, решта? Понад двадцять кандидатів?

– З у б и ... Вставна щелепа прогнівшого режиму. Ними постараються «з'їсти» основного і найсерйознішого кандидата Віктора Ющенка...

– Чуй! А то правда, що Янукович сидів? За звалтування...

– Не знаю. У його компанії не був... А що, потерпаєш, що може звалтувати твою Клавку?

– Яку Клавку?

– Ну, жінку твою...

– Так моя жінка – не Клавка... Моя жінка – Ніна...

Наступила хвилинка героїчного чоловічого мовчання. Він зрозумів, що прийшов «душити» не того. Я зрозумів, що може нагрянути новий «Отелло»...

– Вибач... Не того вирахував... А шкода... Що моя... не до тебе, а до когось іншого бігає...

– Не переживай. Основне – щоб ти «того» вирахував на президентських виборах... Щоб жінкам не було потреби по світах тинятися. Чи тут, до інших «бігати»...

Червень 2004р.

ЖИВУ, ЯК УСІ...

Життєпис обивателя

Прокидаюся вранці. Пику у дзеркало. Рогів нема. Значить, дружина ночувала вдома. Рукою у кишеню – гаманець на місці. Значить, дітей ще не було.

Увімкнув телевізор – у стіну грюкіт. Значить, сусід ще нікуди не пішов. Сусід у мене – олігарх. Гроші тримає у трьох банках. У двох – з-під майонезу. Третя – з-під крему «НІВЕЯ».

Хвалиться, що в нього ще є 93 кг золота. Тільки ніяк не може продати. Прийшов до банку. «Золото купуєте?» «Скільки маєте?» «93 кілограми»... Ті – очі на лоба... Він киває на свою Ангеліну: «Ось постійно запевняє: «Я – золота жінка»... Значить, живуть весело...

Світова катастрофа. Пес Бадді, улюбленець Клінтона, вкусив господаря за ср-ку, бо той відбирав у нього м'яч. Значить, і там Президентам не солодко.

До Землі знову летить астероїд. У кілька тисяч тон. Перспективу маємо «поцілуватися» з ним у 2112 році. Перспектива ближча: Україну атакують стаї астероїдів політичних. Порівняно з гігантом – це дрібнота. На утробу – буржуї, на розум – пролетарі, на совість – люмпен. Чорний. Рвуться у державні діячі України.

Якось старий мудрий єврей молодому дурному євреєві сказав: «Для того, щоб стати Наполеоном, треба, спочатку хоча б стати французом...».

Це тичиться і до нашої, «астероїдної» ситуації. Для

того, щоб стати державним діячем України, треба, хоча б стати українцем. Хоч трохи. Хоч вивчити мову. Навчитися шанувати звичаї народу, його історію. Але що ти візьмеш з розумового пролетаря і безсовісного люмпена? Значить, перспектива не дуже весела.

Телевізор вимкнув. Увімкнув радіо. Репетують. У Верховній Раді. Комунисти.

Кажуть, що в лісах України повиростали нові осики. Значить, вони знову готові вішати «врагов народа». Один їхній «ум, честь і совість» періодично викрикує: «Чемодан, вокзал, Європа...». Значить, ще ніхто йому не сказав: «Чемодан, вокзал, Глевах...».

Колишній найтупіший учень в усьому Закарпатті Ньюся Щурфрич, що за десять років не спромігся вивчити «У лукоморья дуб зеленый», заговорив російською. Значить, дійшло. А скільки йшло...

«Старший брат» намагається придушити «молодшого». Газом. Набздів на всю Європу. У нашого самозваного «родича» в голові невиліковна «Тузла». Значить, катастрофічно «непредсказуемый»... «проффессор» Алі-Баба вже вивів на спринтерську дорогу сорок «проффесіоналів». Є.Кушнарьов, якимсь вигулькнувши на телеекрані, констатував: «Сейчас такой момент, когда все гады, все сволочи выползают на поверхность»... Запитують в «електорату»: «Ви пам'ятаєте, що вам обіцяли?...». Пам'ятаємо: хто нам обіцяв, а хто обідрав нас, як липку... «Тому, що діловий», «тому, що енергійний», «тому, що «проффесіонал» в законі»... «Тому, що –

ерудит»... Бо знайомий з творчістю «...поеткі Анни Ахметової і композитора Гулага Артьомовського»... Значить, розраховують на Іванушек-дурачків і Василісок-пуганочок...

За східним календарем цей рік – рік червоного пса. Отже – й червоної суки. Вона вже виє. На всіх роздоріжжях: «Не НАТО, а Ната»... Значить, рік людини настане ще не скоро...

На Миколаївщині та Одещині придорожні туалети списані червоною фарбою: «За КНУ...», «За Сімоненка...» Значить, комуністи розраховують на... заср-нців...

«Кожен розраховує на такого, як сам» – твердить Ваня Молдаван. Каже: «Тягну «кравчучку» з «продовольчим кошиком», здійняв погляд до неба, а на «бикморді» – знайоме лице. І написано: «НЕ ТАК». Я «кравчучкою» сюди-туди – все одно важко. А тоді, як викрикну лозунг: «Хай живе Великий В(о)ША (вождь об'єднаних шарлатанів) – організатор і натхненник суспільного педикульозу в Україні!...». І одразу стало легше. Отже, основне викричатися...

Радіо вимкнув. Повернувся у світ особистого.

Один «добродійник», з бронзовим бумерангом у голові, знову підсунув мені свиню. Тепер вже у своїй подобі... «Якби свині ще й крила, то вона б усе небо зрила» – жартує народ. Сама свиня, навіть «крилата», не така вже й шкідлива. Шкідливіші свиноводи. Які піднімають тих свиней на небо... Отже, остерігайся не самої свині – остерігайся тих, хто у брудній свинячій залежності...

Отже, свиніємо й далі. Мешкаємо у розкішних дорогих віллах. В оселях наших охайно і чисто. Роз'їжджаємо на блискучих машинах. Ходимо в одягові європейського покрою. Солодкими вустами виголошуємо промови про високий патріотизм, любов до України, відданість народу, його високим, чистим ідеалам. Одні копіюють звички аристократів з Москви, інші – з Вашингтону. А в душах – свиноферма з вчорашнього відсталого колгоспу. Брудна і смердюча... І в тій половині душі, що особиста, і в тій половині, що громадська...

Значить, потрібна ЛЮСТРАЦЯ. ВЕЛИКА ЛЮСТРАЦЯ...

Березень 2006р.

ЗАДОВБАЛИ

Гумореска

Ви радіо слухаєте?

До сніданку, до обіду, до вечері.

Ти ложку до рота, а тобі у вуха якась козяча колоратура трагічно виспіває:

Шлунок стурбований і переповнений,

Дує, газує, болить.

Вам допоможе і біль переможе

Природний, безпечний ПЕКТИН.

Вже допоміг. Коли «дує» і «газує» – апетит пропадає.

Береш пляшку, наливаєш чарку. «Для апетиту».

З радіо, як Пилип з конопель:

Ти знаєш, що ти людина?

Ти знаєш про це чи ні?..

Анонімне лікування алкоголізму...

Святу поезію Симоненка паршивець використав, щоб не дати людині чарку до рота донести.

Чухаєш потилицю – пити, чи не пити?

Тут «На хвилі здоров'я» «добродій Здоровенький»: «Джерелом появи лупи є грибок «підіоспорум овале», що живе на шкірі голови кожної людини...».

Йо-мойо! Ні їсти, ні пити, ні чухати... Уявив, що живе в моєму організмі від голови до п'ят – мороз по шкірі.

Тут якийсь крикун утробним баритоном:

«Твої батьки живуть погано? У них – мізерна пенсія? Нема за що купити шматок хліба?... Передплати їм журнал «ПЕНСІЯ»...

Це замість хліба. А замість масла – передплати їм журнал «ПРЕЗИДЕНТ».

Для літніх людей найстрашніше – обжорство. Літнім корисно постійно постити. Щадячий режим. Тіло не перевантажене. І душа ближче до раю...

Опустив вуха...

Та раптом: «Вогняний дракон» збуджує чоловічу потенцію...».

Вуха почали підніматися...

«...Щоб мужчина довше був мужчиною, треба вжити одну таблетку за годину до планованого акту. Тоді прилив

крові до відповідного органу збуджує його фантазію...».

«Фантазія» у мене і без таблеток збуджена.

Думаю. Може замість того, щоб витратитися на «буркотіння в животі», лікування лупи, остеохандрозу, склерозу, купити отого «дракона». І випекти ним усе...

Лиш треба все прорахувати. Щоб не вийшло, як у Феді.

Він пив. Чорно. Жінці набридло. Поставила на столі пляшку. І чарку. До пляшки підключила електропровід із фазою плюс. До чарки – із фазою мінус. «Ясновидяща» порадила. Мовляв, візьметься за чарку, ним трусоне, – і він більше ніколи в чарку не гляне...

Федя приплився серед ночі, Побачив пляшку, ухопив її і... з горла... Це ж як треба було хотіти, щоб ту пляшку донести до рота і не відірвати, поки вся горілка не витекла... То тією однією фазою Феді повибивало всі болячки – залишило лише одну – тягу до випивки... Але тепер він споживає лише з пляшки підключеної до однієї фази... І пояснює: «Пити не хочеться. Хочеться, блін, постійно доказувати, що у мене є сила волі...».

Цікаво, що мені після цього «дракона» захочеться постійно доказувати? Та й чи варто вживати? Ну ковтну я його. Але... ринкові умови... «Планований акт» навряд чи мені вдасться?.. Аби не перетворився цей акт стосовно мене на акт самогубства, а стосовно партнерші – на теракт...

Колись послухався Ваню Молдавана...

– У тебе, – каже, – такі колосальні природні дані. Чому б тобі не поїхати за кордон? Не заробити грошей?.. Там

стільки садиноких молодичь... Сумують... Тужать...

Поїхав. Дав оголошення: «Професійний гуморист задовольняє веселі потреби сумних молодичь». І дописав: «З національним ухилом»...

Я мав на увазі, що читаю молодичам гуморески. А вони подумали щось інше. І оте «з національним ухилом» мене погубило.

Все йшло, здається, нормально. Я смішив – вони сміялися. А одного разу (а я працював надомником) мене викликала якась екстремістка. Видно, що емігрантка з колишнього «Союзу», бо дуже нагла. Неладне я відчув душею. В будинку вона сама. І напівгола.

– Как это с национальнм ухилом? – питає.

– Українською мовою, – пояснюю.

– А при чем здесь мова?

– Я мовчки смішити не вмю... Я – не клоун...

– Слушай чувак! Ты давай мне секс!..

– Мадам, – кажу, – у мене не секс... У мене – гумор... Я лише смішу... Веселю тобто...

Вона викликала якогось гевала. Мене звинуватили у ксенофобії, антисемітизмі, зоологічному націоналізмі...

Повернувся я з-за кордону ще худішим, ніж був. І ще біднішим...

Радіошнурок істерично пропагує «Вогняного дракона». Запевняє, що він «апробований на всіх вікових категоріях». І при його допомозі я відчую себе «неперевершеним жокеєм»...

Інтригує. Правду кажучи, верхи я вже давно не їздив.

Але перш, ніж стати «жокеєм», слід знайти хоча б якусь «шкапу». Потім її осідлати... А що, коли вона виявиться норовистою? Чи спроможуся її приборкати?..

«Жокейський» досвід спонукає до аналітичного мислення. У молоді роки ти готов вискочити на все, що ірже, стрибає і крутить хвостом. У зрілості – сідаєш на ту коняку, яка добре біжить і пристойно виглядає. У перезрілі роки думаєш: «Чи піднімуся у те сідло? Чи втримаюся у ньому? І, взагалі, чи потрібні мені ці «скачки»?..

Сумніви дописує ще одна реклама: «Нова акція! Якщо тобі є вже вісімнадцять, відкоркуй пляшку пива «Оболонь»! Під її покришечкою – твоє майбутнє!..».

Звісно, з червоним носом, синіми вухами... І ти ніколи в житті не відчуєш себе «неперевершеним жокеєм»...

Грудень 2003р.

«...А ВИ, ЛЮДИ, ЧУЙТЕ» І... ДУМАЙТЕ!..

Є така весільна пісенька: «Ви, музики, грайте, грайте, а ви. люди, чуйте...».

Оскільки мова піде про «музик» далеко не весільних, то пісеньку я дещо дофразував. Бо серед політиканів нашого часу з'явилося чимало «талантів», що грають на настроях, бідах і долях людей, маніпулюють людською свідомістю і долею самої України.

Одна «українська» парламентарка з комуністичної фракції якось заявила: «У Радянському Союзі проститутки були, але проституції, як явища, не було...».

Інший депутат пояснив це тим, що радянські проститутки віддавалися не за гроші, а з ідейних переконань.

В незалежній Україні явище проституції є. Політичної. А «проститутки», в основному, переповзли з радянської дійсності. І «віддаються» вже не з ідейних переконань, а за гроші. Істина: «Хто платить гроші, той замовляє музику» є істиною і сьогодні. Тому зрозуміло, в чію дудку дують ті «українські» політики, які воюють проти незалежності України.

На даному етапі зусилля всіх «музикантів» спрямовані проти нової влади. Пролетарії еднаються з буржуями. Худі коти з жирними. Безбожники з попами. Параноїдні синки закатованих батьків з їхніми катами. Придуркуваті телекоментатори з «розумними докторшами наук». Злодюги з «правозахисниками». Бандюги з «правоохоронцями». Навіть деякі ті, що вчора на Майдані стояли за спиною Ющенко, то там, то сям тицьнуть в його бік дульку... Правда, вони ще проти нього ніби й не «грають». Вони поки що лише підігрують. Отим «музикантам»...

Ідеальної влади нема. Навіть на небесах. Інакше у світі не було б стільки чортівні. Влада буває чесна і підла, продажна і своя. У нас сьогодні влада, здається, своя. І поки що – чесна. Звісно, тим, хто віками владарював над нами це не до шмиги. Їм потрібні у нашій хаті свої

наймити. Ота божевільна дудко-мегафонна какафонія політичних трупів у Верховній Раді показала, що цих наймитів ще не бракує. Смородом своїх вчорашніх ідей вони ще будуть отруювати повітря. Скаженими «воплями» намагатимуться заглушити подих вітру свободи. Але... Це, як каже Ваня Молдаван: «Останні вздохи старої Явдохи»... Усе залежатиме від нас. Чи ми «кльонемо» на ту смердючу наживку, чи нарешті провітримо від неї свою хату.

Наша сьогоднішня влада дуже заважає нашим вчорашнім гнобителям і їхнім сьогоднішнім наймитам. Її не хотіли до нас допустити. Її прагнуть від нас відірвати.

Протиюшенківська і українофобська брудня, що сунула лавиною у часи кучманізму, набрала іншої форми – стала у позу ображеної Химки.

«Чуєш шурми заграли» – прокоментував якимось В.Яворівський брехи свого колеги Шурми з трибуни Верховної Ради.

«Шурми» продовжують грати: «Нова влада нічим не відрізняється від вчорашньої... Діє старими методами... Порушує права людини...»

«Пардон! Ах, пардон! – сказав би Вітя Царапкін ес-ес-деківським (Вітя заїкається) ляндшурмістам. – Вам би радіти і стрибати, що наука ваша у ліс не пішла. Бо ви ж учора при владі були. І отой «правовий всеобуч» на практиці впроваджували... Згадайте хоча б тероризування українських письменників...».

То чи варто обурюватися, що «нова влада довела» жінку, героїню України, до такого стану, що та прикувала

себе в ліжку до мужика?..

І до речі, світ ще досі не почув, який життєвоважливий орган в результаті цієї акції пошкоджено у пані Прошкуратової. Знаємо лише, що у пана Шуфрича травмована голова...

Комуністи, як завжди, б'ють у барабани революції. Якої, вони й самі не знають. Кажуть, що соціалістичної. Але комуністи, як завжди, «послідовні». Вони думають одне, говорять інше, а роблять третє. Воюють проти сьогоднішньої «буржуазної влади». За вчорашню «буржуазну» агітували – бо та була проросійською, а сьогоднішня – «...проамериканская. И хочет оторвать Украину от России...».

От страшна влада! Все щось відриває. То прошкуратових від різаків, то Україну від Росії. Не приведи, Господи, ще відірвуть комуністів від теорії Марксизму-Ленінізму... Ось парламентські вже поглядшали, вже не кричать про «жірних котів», хоч і на лацканах синьо-жовтих прапорців з тризубом ще не носять, але гривні з тризубом вже беруть. У релігію кинулися: Адам Мартинюк вже цитує не Маркса, а Ісуса Христа; Катерина Самойлик православ'я захищає. Правда, поки що російське від українського. І від «державних чиновників». Які ратують за єдину помісну церкву в Україні. Навіть такий незламний комуніст, як Герасимов, закликав до «християнської моралі». Мовляв, не треба піднімати питання про примирення ветеранів ОУН-УПА з ветеранами Червоної Армії. Бо це – не по-християнськи,

турбувати старих людей. Нехай спокійно доживають віку. Правда, християнська мораль ветерана Герасимова – чисто з комуністичним ухилом: ми, ветерани ЧА, (сюди входять й ветерани НКВД, МГБ, КГБ) «спокійно доживаємо віку» у просторих помешканнях, з кількатисячними пенсіями, при повазі й увазі, а вони – ветерани ОУН-УПА нехай скиндють, хто-де і як може... Основне, щоб спокійно...

Та-ак. Демагогія хвороба страшна. І, видно, невиліковна...

«Регіонали», в основному, грають на «двуязычії». І опираються на поп-музику, Московського патріархату.

«...Что русский язык должен быть вторым государственным, – какраз, это не наша инициатива. Это инициатива той стороны. Разжигать сегодня в обществе такое отношение к русскому языку...» – не кліпнувши оком, заявляє найрегіональніший регіонал Янукович. «Проффессора», правда, зрозуміти не так легко. Якщо це влада ініціює, що російська мова повинна бути другою державною, то що вона тоді «разжигает в обществе»? А якщо така позиція щось «разжигает в обществе», то чого «оппозиція», яка «за мир і злагоду», цю тему мусує?

Запевняє головний регіонал, що сьогоднішній владі не вдасться виконати свої обіцянки – підвищити добробут людей і вивести країну із кризи. Знає оригінал, яку спадщину залишив цій владі і народу. Тисячі «бик-мордів» по містах і селех держави: «ТОМУ ЦЮ ПАТРИОТ».

Але є в «музикантів»-регіоналів джерела... фінансування. «Проффессор» признався, що вони ті ж самі, що були.

Отже, ті ж самі й замовники «музики», що були вчора...

Якщо повірити, що польоти «Конотопської відьми» на прогресивній соціалістичній мітлі Україною оплачує всеукраїнська асоціація відьом, значить, бути дуже наївним. Якщо погодитися, що ота брудна піна, яка вилітає з її чорної пащі, – безневинне тупе базікання, – бути короткозорим. Вся ця скажена вібрація для того, аби розхитати державний човен, знесилити тих, хто на веслах. Тоді знайдуться політичні биндюжники, що приженуть цей човен до того берега, біля якого він гнів чотири століття.

Отже, слухайте, люди тих бродячих політичних «музик» і думайте... Для чого вони вам грають...

Тепер щодо влади. Що вона обіцяла. Чого не зробила.

Давайте повернемося до пісеньки. Не тої, якою починали. А отієї, у якій парубок дівчині перед одруженням обіцяв: і хатку, і сіножатку, і ставок, і млинок, ще й вишневий садок... То розумна дівчина знає, що хатку треба збудувати, сіножатку виплекати, ставок запрудити, на ньому збудувати млинок, а вишневий садок – посадити. На все це треба кошти, праця і час. Вона скаже нареченому: «Давай, поєднаємо свої долі, і разом будемо цього всього старатися...». А дурна, щойно вислизнувши з-під вінця, заверещить: «Ти обіцяв! Де воно?..».

А «воно» з неба не падає... «Воно» тільки в російській народній казочці про Іванушку-дурачка, який сидить на печі, само з «блінами» в рот залітає...

Липень 2005р.

«ВОЛГА, ВОЛГА!.. МАТЬ РОДНАЯ!..»

Зараз на хуторі «Мозамбік» це найпопулярніша пісня. Лише співають її роздвоєно. Спочатку: «Волга, Волга!..» – з інтонацією, ніби: «Парень, парень!», а потім: «Мать родная!..», мовляв, що ж ти накоїв?..

Здавалося б, нічого страшного і не накоїв нардеп В.Волга. Ну сказав, якщо Президент видасть указ про дострокові вибори «...Буде все дуже просто: відразу після видання цього указу, всі центральні органи виконавчої влади беруться під жорстку охорону військами МВС. Більше того, після видання цього указу, буде прийнято термінове рішення Верховної Ради про те, що Верховна Рада не визнає Указів Президента легітимними...».

За таке «сказання» в епоху соціалізму «с человеческим лицом» спитали б конкретно: «На кого працюєш?.. Що ж ти пробалакався!.. Відкрив план здійснення нової соціалістичної революції...».

Так все йшло гладко. Стільки праці вкладено. Стільки попередньої підготовки. Для того, щоб відновити, заборонену тоді, партію комуністів, утворили соціалістичну партію. Вождь її набув репутації борця за правду і справедливість, захисника переслідуваних журналістів, знатока справ касетних і піддиваних. Соціалісти очолили найвищий законодавчий орган держави. Для форми почали «реформи». Взяли у свої руки

пошту і телеграф, усі шляхи сполучення, міліцію. Допомогли розрушити інституцію міжнародних зв'язків, послабити службу безпеки, впритул підійшли до національного банку. Темночервоних, від яких колись відкололися, до себе прикололи. І ті, які вчора розводили голубів миру, почали розводити бойових свиноподібних голубів. Випускати їх на екрани телевізорів, щоб революційним кувіканням підривали основи «помаранчевої диктатури», воскрешали зерна диктатури пролетаріату. Здавалося, зосталось зовсім мало – взяти «Зімній» і спитати: «Кто здесь временный?».

А тут «парень» розбалакався... Лець не звів усе на пси...

Слава Вождю, ще є резерви. На Хрещатику «мускулами» у бронезилетах пограли. Мовляв, ми й без указів вміємо «жорстко» «на страже спокойствия и мира» стояти. Парламентський «афганець» налякав, що для контрудару «деструктивним силам» збиратиме не лише конструктивних своїх, а й «ветеранів силових структур» (читай НКВД, МГБ, КГБ, СМЕРШу, ГРУ). Аби ті «деструктивні сили» на революційні реформи не зазіхали. Незалежну самостійну соборну Україну розбудовувати «грушникам» не заважали.

Словом, всі передумови для другої великої соціалістичної революції ще є. І вождь ще посміхається. І соціалістичний лисуватий парламентський Геббельс щотрибунно «роздягає» «помаранчевих мрійників». І тили надійно плавають у власному салі, час-від-часу вигулюючи свої сідниці навколо трибуни... Все, здається,

скрупульозно вираховано, все визначено... І не визначено лише одне – з яким лицем буде соціалізм? Оце й поки що затримує революційний порив і час генерального штурму...

Березень 2007р.

НА РУЇНАХ СОВІСТІ

«Однако сегодня русским на «братской» Украине, по сути запрещают говорить на родном языке. И речь идет не просто о признании или непризнании русского языка вторым государственным – службам спасения Республики Украина категорически запрещено реагировать на русское «спасите», лишь на украинское «рятуйте»...

*(Александр Ржешевский,
«На руинах толерантности»,
«Литературная газета»)*

Та «братская» Україна вже так допекла «старшому братові». Місця живого нема. То «краде газ». То курей дохлих «родичу» підкидає. Помісною церквою дражнить. НАТОм лякає. Що там вже говорити про тих бідолашних російських й неросійських «рускоязычниках», які ледве животіють в «Республіке Україна».

Уявіть, ходять «русскій», або ж «нерусскій русскоязычник» Києвом, «матерью городов русскіх», а тут скрізь оте варварське «южное наречіє». Бідному

«рускоязычнику», який придибав сюди з-під Глевахи, терміново треба дізнатися, де знаходиться громадський туалет.

– Скажіте, пужалоста, – питає перехожого, – чілі єсть здеся десь, щоб по-маленькому?

У перехожого очі заблищали вогнем «зоологічного націоналізму»:

– Спитаєш українською мовою, ворожа твоя душа, то скажу...

І поки «рускоязычник» з-під Глевахи добирає українські слова, то перепитувати вже пізно. Отаке дикунство у самій столиці «республікі»...

Або ж учителька історії із Севастополя зустрічає, допустим, на Хрещатику подібного до нардепа Колісниченка:

– Здравствуйте! Как приятно видеть вас...

– Тс-с-с! – притулив пальця до губ нардеп. – Вокруг национализм, антисемитизм, ксенофобия. Мракобесы-националисты постоянно вдалбывают людям в головы о враждебном отношении со стороны России...

Бідна вчителька із Севастополя почала заїкатися. Прибігла на вокзал:

– Пожалуйста, извините, что я на русском, мне билет на Крым...

– Не вибачаю! – категорично відрубала молода касирка з явно націоналістичними рисами обличчя. – Є розпорядження міністра – хто не звертається державною мовою – квитка не давати...

Отаке варварство і «мракобесіє»...

Та найстрашніше «мракобесіє» в «государственных службах спасения Республики Украина». Скажу вам майже правду. Я сам був свідком цього «мракобесія»... Уявляете, бачу: тоне хтось подібній на отого Александра Ржешевского. Дуже подібний. Тоне і репетує: «Спасите!». А молодий дебелий рятувальник і в ус не дує.

– Чого не рятуєте?! – майже кричу.

– А зачем силы-то тратить? – спокійно відповідає той. – Гавно не тонет....

Грудень 2006р.

З КИМ ПОВЕДЕШСЯ, ВІД ТОГО НАБЕРЕШСЯ

«...Всегда была непонятна чужестранным мудрецам». Це з пісні. Про Росію.

Тепер вже російським «мудрецам» «непонятна» Україна.

«По непонятным для нас причинам, – висловлює «непоніманіє» дипломат гр.Карасін, – в Україну закрыт въезд...». Кому – знаємо: жереновським, затуліним і їм подібним «мудрецам»...

Здавалося б, що тут «понімають». Слухай своє «Международное русское радио» і роби висновки.

«...Другим народам, которые живут на территории России, надо время от времени напоминать, что они не дома, а в гостях. И пусть ведут себя прилично...».

У нас, в Україні, «другіє народи», що проживають на нашій землі, зокрема росіяни, «ведуть себе прілічно». А ось деяким зальотчикам «надо напоминать, что они не дома, а в гостях...». Але, щоб не було отого міждержавного «непоніманія», мабуть, самій російській дипломатичній службі варто було б також дещо «поняты»...

Відправляєте, припустимо, лужкових, жереновських, рогозінних, сліських, затуліних, чи інших, хто страждає галюцинаціями про «южные окраины России», «зверства бендеровцев и оуновцев», «притеснение русскоязычников», – зробіть невеличку профілактику. Ні, ні. Не психологічну. Воно, якщо вже дурне, чи скажене, то виправить його лише могила. Треба цю клієнтуру пропускати через бактеріологічну лабораторію. Робити «посів» на політичну «швидку Настю». Чи, говорячи російською термінологією, на імперське «**ндержаніє**»...

Правду кажучи, ми донедавна такими категоричними не були. Але під впливом вашого «Русского радио» час-від-часу і в наших високих чиновників людська гідність прокидається...

Березень 2007р.

МОСКОВИТСЬКИЙ ІМПЕРСЬКИЙ ПЕДИКУЛЬОЗ І ЙОГО ХОХЛУЙСЬКІ ГНИДИ

«Вчені Брістольського університету купують вошей. По 20 фунтів стерлінгів за штуку. Останнім часом у Великобританії з'явився новий вид педикульозу, який не лікується жодним з відомих лікарств. Тож вирішено зібрати якомога більше матеріалу для дослідів...»

(З газет)

«Всяка гидотна кузька любить бруд. У цьому плюгавому середовищі розкошус і в ньому виплоджує своїх гнид...»

*(З виступу Вані Молдавана
на Всесвітньому симпозіумі
з педикульозу)*

Отак. Начитаєшся. Наслухаєшся. Надивишся. І думаєш: якої гидоти у світі тільки немає. Є хвороби дуже страшні. А є хвороби дуже бридотні.

Де-де, а у Великобританії – педикульоз. Хто б міг подумати. Воші на голубому Альбіоні. Вітя Царапкін припускає, що це наслідок процесу міграції. Не інакше, як оті невідомі воші – мутовані паразити періоду розвиненого соціалізму в СРСР...

В Україні – інша біда. В Україні zostалися політичні гниди московитських імперських вошей. І також мутовані. Гнида плодить гниду. Найбільше їх скупчилося у місцевих радах деяких регіонів, у деяких, так званих, партіях, «обществах», «союзах», «двіженіях». Тому виникає підозра: «контингент паразитов» нам постійно поповнюють і постійно підгодовують звідтіля, з «центра». Генетично, звісно, їх тягне туди, на «історическую родину». Але вони так присмокталися до тіла України, що інакше не уявляють себе на «великій родині», як «вместе с Малоросією»...

Тому й не дивно, що своїми гнидавими «двіженіями» то «спасают рускій язык», то воюють протів НАТО. То паплюжать Президента. Державу. Національні святині. Ну, проти НАТО, – зрозуміло. Де НАТО – паразитам місця нема. А «язык» для того і язык, щоб ним маніпулювати, вішати на вуха локшину, викликати в суспільстві сверблячку... Нехай, мовляв, суспільство чухається. Будуть руки зайняті – то до них, паршивих гнид, не дотягнуться.

І суспільство чухається. Терпить всю оцю нечисть на своєму тілі. Потурає її гнидавим «двіженіям». А влада наша, українська, ще й охороняє цю погань. Аби хтось до нігтя не притиснув. І одне одного питаємо: «І що ми за народ такий? На нашій шкірі сидять, смокчуть нашу кров, над нами глумляться, а ми ще й оберігаємо їхній спокій?..»

Отакій, значить, ми народ. Гуманний до опупіння. Навіть гниду шкодуємо розчавити. Чи змити зі свого тіла. Віримо в чудеса. Може вона усвідомить, що вона гнида,

стане їй соромно і перетвориться, принаймні, на мураху...

Звісно, життя нас навчить бути рішучими і категоричними: очищати свій життєвий простір від нечисті. Хоч, правду кажучи, вчить уже кілька століть. І ті ж самі граблі – по тому ж самому лобі. Чи граблі такі м'якенькі, а чи лоб такий твердий? Але ж вічно терпіти оту суспільну завошивленість не будемо. Якесь покоління та скаже: «Г О Д І!» і проведе «дезінфекцію»...

А поки що Ізя Чачкес радить інше: виходячи з українського філантропного менталітету, нечисть, що обсіла Україну, продати британським вченим. Звісно, по 20 фунтів стерлінгів за кожен політичну злидню нам ніхто не дасть. Але по тридцять умовних «срібняків», що дорівнюватимуть тридцятьом російським рублям, до яких вони звикли, можна взяти. Бо, здається, що ті політичні гниди, що у нас, і ті невідомі воші, що у них – з одного, дуже відомого усьому світу «Акваріуму»...

Липень 2006р.

ЩЕ ТЕРПЕЛИВО...

Що таке еліта нації?

Те, що плаває зверху? Чи те, що бурунить на глибинах?

І що є первинним: нація, чи еліта? Бо у нас, виходить, що «еліта» є, а якої нації – сам чорт не розбере. Та й «еліти» тієї... Що ферма – то «еліта». На чиновницькій –

чиновницька. На політичній – політична. А на культурному пасовиську – щодругий випасник – то «елітарний». Стільки «зірок», що неба не вистачає. І всі світять. В основному, голими пупами і голими попами. Пополярні зорі.

Та зосередимося поки що на «еліті» політичній. Бо як сказав один «проффесор»: «Формується нова політична еліта, навколо якої об'єднується суспільство...».

Отже, що «формується»? І що «об'єднується»? А що уже сформовано і об'єднано?.. І чи еліта має формувати суспільство, а чи суспільство формує свою еліту? Бо якщо «еліта» формується поза суспільством, можливо, навіть на чужих територіях і в чужих «акваріумах», то вона такого нафорує...

Але... про нашу політичну «еліту». Сформовану ще у партшколах ЦК КПРС, спецшколах КДБ та інших «елітарних» розсадниках.

Організація об'єднаних націй нещодавно подала цікаву інформацію. Отой злополучний парниковий ефект, що міняє клімат планети, у великій мірі продукують корови. Словом, пасеться худобина на чарівній сіножаті і пускає безконтрольно у чисте небо смертоносний газ метан... А він там накопичується, накопичується...

Звісно, кожній корові до хвоста газовідловлювач, чи хоча б целофановий мішок, не почепиш... Та... над нашою Верховною Радою щось таке спорудити можна. Бо за всі роки незалежності лише «елітарна» фракція комуністів виметала стільки політичного метану у чисте українське

небо, що, використай його по-хазяйськи, не треба було б у «старшого родича» газу просити. Підніміть стенограми виступів цих «елітарників» за всі роки незалежності. Там стільки нечисті, стільки отрути, стільки демагогії, стільки брехні. Дивуєшся, як те небо над Україною ще буває сонячним. Та цю «еліту», вибачте, не формувати, а давно розформувати треба. Можна навіть референдум провести: про потребу цієї бандитської політичної «еліти» в Україні. Як у «спадкоємниці», спитати за мільйони закатованих, виморених голодоморами, по тюрмах та концтаборах, українців. Влаштувати цим бандюгам з Кремлівського кльозету хоча б невеличкий моральний Нюрнберг. Спитати, де ті наші скромні заощадження, які вони перегнали до Росії, ними живлять свою «п'яту колону». А ми ще вислуховуємо їхню демагогію, пробачаємо їм їхнє хамство, оплачуємо їхнє варнякання з трибуни найвищої державної ради. Бо ж кожна година трансляції отого варнякання, до речі, лише за їхніми скромними підрахунками, обходиться народові у чотири тисячі доларів.

В часи епідемії «соціалізму с человеческим лицом» сформувалася така «еліта»: «лицо» – «человеческое», а «человека», виходить, нема, – є кат, бандюга, брехун, злодюга, яничар, раб, братопродавець та інша плюгава істота, що почепила «на лице» маску людини, а душу має гнилу і ницу. То чого ж ми тепер дивуємося, що у Верховній Раді ця ница братія «продалася регіоналам»? Вони мали «лицо», хоча й бутафорне, регіонали мали

«чоловека» «обезличеного». І вийшов елітарний гібрид – «с социалистическим лицом» і капіталістичним задом. Оце і є українська політична «еліта», яка «формує навколо себе суспільство»...

Повернемося до формування самої «еліти». Особливо молодій. Правду кажучи, я за те, щоб кожен, навіть дуже «елітарний» чиновник свою «недоросль» формував у себе вдома. І за свої гроші. А не за рахунок моїх податків. У Верховній, чи інших радах. В адміністративних норах того, чи іншого рівня.

Не поділяю їх на кольори: синьо-білі, помаранчеві, червоні, малинові. Воно – як свиня – то свиня. А баран, як каже Ваня Молдаван, і на «мерседесі» баран. Навіть, якщо він народився від породистої вівці і «елітарного казла». Навіть, якщо він мешкає в «елітарній» віллі, – баранячий інтелект і душок козла зостається.

Дехто запевняє, що «елітарність» наших політиків вимірюється коритом. Інколи починаєш цьому вірити. Особливо, коли деякі депутати Верховної Ради кричать: «Опозиція рветься до корита! Хоче повернути собі владу...». Значить, влада при кориті. А з корита їсть хто? То виходить Вітя Царапкін не дуже й грішить, коли Верховну Раду називає «Верховним свинарником».

Та політична «еліта» не обмежується Верховною Радою. Коли слухаєш високого урядового чиновника п.Табачника, який сидить під смердючою брудною бузиною і розмірковує про чистоту та інтелект української інтелігенції, розумієш: формується щось таке...

«елітарне»... Може з отим підбузинним душком, але знакове.

На межі «елітного» вченого і смердючої бузини...

Чи може бути національною політичною елітою національний байстрюк? Ніде у світі. Лише в нас. Бо наш «елітарник» формується, або безпосередньо під Москвою, або ж під московською бузиною, – для того, щоб «об'єднувати» українське суспільство, приносити у нього «злагоду», «спокій»...

Англійська корона висилала на Австралійський континент злочинців. Карних. Вони там приживалися, винищували аборигенів і... ставали «елітою». Тепер в Австралії є національна еліта, але нема, чи майже нема, аборигенів.

До нас злочинців відкрито ніхто не закидає. Та й вистачає своїх. Карних і безкарних. Аборигенів у нас ще, слава Богу, набагато більше, ніж в Австралії. Вони ще терпеливо слухають, як політична «еліта» місить язиками «тісто», чіпляє їм на вуха «люкшину»... Ще терпеливо...

Березень 2007р.

ЧЕРГОВА ШУСТЕРІЗАДА

Або ж «казки» не однієї ночі, які баламутять Україну

«До нашого берега завжди прибивається, якщо не трухляве поліно, то гнила тріска» – так гласить народне

прислів'я... Думаю, чого «наш берег» так покійно приймає всяку непотріб? Очевидно, тому, що він надто похилий. Біля крутого берега – течія чиста. Отже, свій державний беріг ми не дуже оберігаємо. Не дуже про нього дбаємо. Десь нам його підмулює «течія» з «чужих вод». Та, в основному, самі замулюємо своєю інертністю, байдужістю, дріб'язковістю...»

*(З виступу Вані Молдавана
на форумі з охорони довкілля)*

Ці слова я пригадав, коли дивився чергову «інтершустерізаду», – нове телешоу, де зібралися визначати «Великих українців». Правду кажучи, від попередніх шоу пана Шустера «Свобода слова», я також не в захопленні. Про це не раз говорив у своїх радіовиступах, інтерв'ю. Бо якщо під девізом свободи слова пропагувати усяку погань, то можна дійти до того, що тифозні, холерні та чумні бацили треба культивувати і множити нарівні з чинниками здоровотворчими. У тих, «свободолюбивих» шоу, пан Шустер мені постійно нагадував такого хитрувато-підступноватого чоловічка у компанії наївняків. Зіштовхне лобами Івана та Степана, – а сам стоїть збоку і ніби розбороняє, ніби ратує за те, щоб вони помирилися. А душа – навистрибці з радощів, що «шоу» вдалося...

Нове ж «шоу», на мою думку, призване сягнути більшої «висоти» та копнути глибше. Воно має «залізити» у святую святих України – у її «національний фундамент», зробити своєрідну «інвентаризацію» дорогих кожному

свідомому українцеві постатей, повернути «орієнтувальні стрілки» на випадкових, приліплених до України «героїв», які, мов терміти, мають руйнувати «фундамент» зсередини. Думаю, що це своєрідне продовження «бузиніади». Але набагато ретельніше, підступніше і хитріше організоване, набагато дорожче оплачене.

Наштовхує на цю думку й сам склад «Ради гарантів» (не українським народом, звісно, формованої). У цій, з дозволу сказати, «Раді», за винятком кількох достойних такому призначенню постатей, які, очевидно, взяті «для отвода глаз», – такі «гаранти» з українського патріотизму та національної самопожертви, як Петро Симоненко, Дмитро Табачник, Віталій Коротич, Олександр Мороз та іже...

Про одне «іже» ще варто сказати конкретно. Бо воно свідчить і само за себе, і за пана Шустера, і за сам «проект»... Це молодий «підскакевич», з якогось там «кварталу», – Владімір Зеленський,.. який, здається, і сам дивується, що потрапив у таку «національно свідому» компанію. Підчас «самоінвентаризації» патріотичних вчинків він, досить таки нагло, ніби цим хизуючись, заявив: «Для незалежності України я нічого не сделал... И, наверное, я – один из сидящих здесь, пожалуй, самый невеликий украинец... и не самый украинец... Я – Владимир Зеленский...».

В тому, що «самий невеликий» – сумніву нема. Але чого там «сидящий»? Кривити пичку, коли нормальні українці говорять слушні речі і хизуватися: «...Кривляние –

это реальное выражение моего лица»?.. Кривляйся собі у під'їздах «кварталів», називай і далі українців «хохлами», потішай туповатого обивателя пришепелкуватими «дотепами» про сало... Та це питання, очевидно, до «англійців», які задумували проект і формували оту «раду». Тепер величність гуліверів визначатимуть ліліпути. А горобці учитимуть орлів шугати у піднебесся... «Великих українців» визначатимуть українофоби, політичні банкрути, демагоги, авантюристи...

Те, що найбільшим українцем, «гарант» Симоненко назвав Леніна, – не смішно, хоч майже усі присутні сміялися, – це біда. Не у «ленінській хворобі» П.Симоненка. Біда, що печерний комунізм, українофобство й україножерство досі домінують і на каналах «українського» телебачення, і в затишних норах «української влади».

Незадовго до цього телешоу у пресі з'явилися «державотворчі» «размышления» філософа рівня кулінарного технікуму і на той час ще віце прем'єра Уряду незалежної України Д.Табачника: «Утиный суп» по-українски». Цей «варильщик супов» з українофобським зловонієм і далі блудить, як п'яний у кукурудзі... То він «без тени сомнения» цинічно бреше: «...Политики высшего ранга без тени сомнения утверждают, что если мы все переоденемся в «вышеванки», полюбим УПА и признаем коварного средневекового интригана Мазепу национальным героем, все реки в стране немедленно потекут медом и молоком...».

...То «викидає» провокативні «лозунги»: «...На востоке, к несчастью, уже преобретает популярность лозунг возвращения границы по Збручу, денонсации пакта Молотова-Рибентропа и «восстановления исторической справедливости» путем возвращения западных областей Польше»...

...То вдається до «інтелігентного» хамства, зразка: «...миссионеры, только вчера спустившиеся «з полонин»...

Зрозуміло, «інтелектуалу», «вчора спустившемся» з совкової пальми, важко досягнути місіонерів з карпатських верховіть. Тим більше, коли треба відробляти перед «роботодавцями» срібняки... Провокативні ж лозунги про передачу Польщі областей Західної України свідчать лише про дуже давню хворобу підляцтва...

Це отакі «специ», отакі «гаранти» покликані шустерами визначати душу України, її велич, гарантувати при цьому чистоту та моральність.

Колись я уже писав: наша біда в тому, що борються за Україну, вмирають за неї **Т ю т ю н н и к и**, а правлять у ній, розкошують і облаштовуються – **т а б а ч н и к и**.

Вони й вказуватимуть: на кого українцеві молитися, назначатимуть критерії визначення його величі.

Виявляється, для того, щоб стати «Великим українцем» не обов'язково бути прив'язаним до української землі, турбуватися про неї, відроджувати і піднімати її, дбати про добробут народу, про розквіт його науки, культури, мови, традицій; не обов'язково навіть бути українцем, чи патріотом України. Досить, як ото Булгаков, народитися в

Україні і «на високому професійному рівні» обляпати її у своїх творах.

Кошти на цей «проект», як видно з розкрутки, кинуті чималенькі. Ким і для чого, мабуть, варто задуматися не лише сатирикам. Бо й висувати кандидатури на «великих» має «громадськість». Через... мобільні телефони, телеканал «Интер», газету «Аргументы и факты» (В Україні)... Отакі «факти». Такими будуть і «аргументи»...

Думаю, робиться це не для того, аби підняти велич «Великих українців». Велике не потребує возвеличення. Гадаю, що в суматосі отієї висувально-визнавальної сверблячки відомі вже, і потаємні, «експерти» постараються оганьбити ще когось з таких Великих українців. А в шеренгу до вже відомих, і великих «підселити» кількох своїх пігмеїв, що не мають нічого спільного ні з Україною, ні з українством.

Є дуже хороший анекдот: «Абрам повчає сина, який мріє стати Наполеоном:

– Ізя, пам'ятай: перш, ніж стати Наполеоном, спочатку треба хоч трішки стати французом...».

За отим новим проектом телеканалу «Интер» для того, щоб стати «Великим українцем» не треба й українцем ставати. Досить мати в Україні свого «шустера» і кількох «табачників». Вони й із Чингізхана зроблять «Великого Українця»... Аби тільки... гроші... Але... рабиновичі їм підкинуть, а поповичі їм підсоблять...

Листопад 2007р.

ЧИ ПОТРІБНІ УКРАЇНЦЯМ ЕМОЦІЇ?...

Знову про мову. Нашу. Українську. Про нашу гідність. Про нашу душу. Бо витоптують їх паршуки. Свої і зайшли. Та ще й чиновні манкурти. З різних щаблів державної драбини. Від «піпіна» – найкоротшого з малесенької номенклатурної дірки, до «пепні» – найдовших державних панчох... їм начхати на закони, на мораль, на етику. У них «генетична чихавка».

Розтовкмайте ви цьому «деде» (державному дебілу), що мова народу – це його першооснова. Що чиновничок, як «слуга народу», принаймні, цю першооснову не мав би руйнувати... А в нього – «непроходимость мозгов...» Він заявляє:

– Какая разница? Ну что вы делаете из мелочи проблему?..

Не скажеш йому, що «мелочь» – це він, чиновний тарган. А мова – велич. І коли він своїми мініатюрними мізками не може досягнути різниці, то мав би бути законотрусливим – на державній роботі говорити державною. Як в усьому світі... Правда, він знає, що в Канаді не доб'ється громадянства, поки не вивчиш мови. Що французи на найвищому державному рівні борються за чистоту своєї мови. Що північний «родич» – отой суперінтернаціоналіст, який століттями бореться за

«равноправие всех народов», і вдома, і в гостях у «тех народів» «правит бал» виключно російською. Усе він, той чиновничок, знає. Але у нього «не хватає» державної порядності канадця, патріотизму француза... І аж пре «національної гордістю великороссов»... До якої він має таке відношення, як наймит до власності свого хазяїна...

Наймиська запопадливість, сама по собі, гидотна. Та коли вона господарює в «душонці» державного чиновника – вона злочинна. Наш чиновничок захлинається від щастя: «Росія повернулася лицем до України... Путін збирав українців, що живуть в Росії... Оголошено рік України в Росії...».

Словом, радій, український народі! І дякуй! За вік чи кілька віків Росії в Україні, тобі віддають аж... рік. Та й, судячи з того, яких «українців» збирав Путін, що то буде за рік, визначити неважко. Вже ось «у рамках року» фестиваль «Українських вареників» у Москві проводили. На черзі, кажуть, «фестиваль українського сала». Вони нас бачать, в основному, тільки через вареники і через сало. Отакий «поворот лицем». Хоча до того, кого збираються з'їсти, також повертаються лицем...

До нас Росія постійно «повернута лицем». Не кажучи вже про табуни російських «лицедіїв» у нашому політичному, економічному, культурному, та й, взагалі, у життєвому просторі... Складається враження, що наш життєвий простір кимось для когось відвойовується. А наш державний чиновничок тому «комусь» активно допомагає. За твердженням конотопців: лише в минулому

році, лише у їхньому місті, лише громадянам Ізраїлю продано понад п'ятдесят квартир. Можливо, тут є виправдання: в Ізраїлі стріляють. А в Конотопі, слава Богу, тихо. Навіть остання відьма, яка гасала на мітлі понад містом, переїхала до Києва. Але чого громадяни Росії так активно скуповують нашу житлоплощу? Може тому, що «Сибір неісходима» зайнята «агресивними хохлами»?..

Та коли життєвий простір скуповується, то інформаційний – завойовується. Агресивно, нагло... Завойовників можна зрозуміти: ті, що поселяються (чи поселяться) у наших квартирах, української мови не знають. І знати не хочуть – їм потрібна всього-навсього територія. Отже, на цій території їм «надо создать благоприятные условия...». Державного чиновника, котрий сприяє продажу та агресії, також можна зрозуміти: йому хочеться дорожче продатися. Не можна зрозуміти лише одного: хіба отой продажний держчиновничок збирається кудись емігрувати? Чи йому гарантовано місце лакея у покоях нових господарів?..

Є у нашій державі Рада національної безпеки і оборони. Не знаю, яку національність і від кого вона обороняє. Але, думаю, мала б обороняти Україну, її мову, її культуру і – обов'язково – її інформаційний простір. Від посягань інших держав, від своїх «патріотів чужої орієнтації». Бо навіть приватні газетки, телеканали чи радіо – це не приватні припічки у власній хаті, яка обмежена чотирма стінами і залізною логікою: «Ти прийшов до мене, отже, слухай, що я тобі подаю. Не

подобається – ось двері, а там простір...».

Отой інформприватник нагло лізе у мою хату. У мою душу. У мозок моєї дитини. І «безневинні», вибачте, дебильні кривляння смітникових «талантів» не пропадають безслідно. Коли в дорослої нормальної людини вони можуть викликати огиду і вона вимкне телевізор, то в дитини подібні «шедеври» викликають збочення. Саме до цього ідіотизму.

І, видно, шановні високі нацоборонці, комусь це потрібно. Такий масовий «вишкіл». Мовляв, дивіться, яка вульгарна, непристойна, дебильна українська мова. І яка вишукана – російська. Вибирай, дитино, якою ти хочеш спілкуватися... А ще ж «переселяються» в український інформпростір московські «таланти» зі своїми російськомовними передачами. І вони поводяться, як місіонери в джунглях. На одному приватному каналі появляється московський «кисельний мальчик» і вчить українців культури, толерантності, забувши при тому, що перша ознака культурності – повага до святинь народу, серед якого живеш. І коли вже приїхав нас просвіщати, то хоча б просвітився сам – вивчив мову. Але «брендить» з телеекрана, що «бренд українцев – это Шевченко и... сало», м'яко кажучи, не дуже толерантно. Бо Шевченко – не «бренд українцев». Це його святиня. А сало – бренд пройдисвітів, які лізуть в Україну, обжираються цим салом і, не здогадавшись витерти засмальцьовані губи і подякувати, намагаються філософствувати на теми «хохляцкой жадности и безкультурия...».

Але приватний канал, можна сказати, приватна справа. Та коли державний, перший національний телеканал «скуповують» російські таланти зі своїми російськомовними програмами – це вже справа не приватна... Ні самих талантів, ні президента телекомпанії... Виникає запитання: який державний чиновник незалежної України продає (чи віддає) рештки національного телепростору чужій державі?! І чи означає це, що намічений курс «на Європу» Україна здійснить, перебуваючи в утробі Росії?..

І ще запитання. До гуманітаріїв. Навіщо наші вузи випускають журналістів? Куди їм іти працювати? Може, Росія їх прийме? З україномовними програмами? Може, вона спраглася вже за «братньою» українською мовою? Може, й тому «кращого українця світу» О.Роднянського запросили на своє телебачення?..

Наш державний чиновник створює «благоприятний клімат» для новоприбульців. Це зрозуміло. Незрозуміле лише, чи це потаємна національна політика нашої держави, чи «наш» державний чиновник – не наш? Такий собі новоспечений лже-Дмитрій? І скільки таких «лже-» у структурах нашої держави?.. Отже, знову ж таки, де наша національна оборона? Чи вона, знову ж таки, не наша?..

Наша держава схожа на казкову країну загадок. Без відповідей. Була Верховна Рада минулого скликання. Був там головою в Комітеті свободи слова та інформаційної політики симпатичний подолянин О.Зінченко. Одночасно пан Зінченко очолював симпатичний, професійний, але

дуже «проукраїнський» телеканал «Интер». Такий «проукраїнський», що складається враження, ніби це філія російського «Імпер»-мовлення. Тож якої політики можна було вимагати від п.Зінченка для всього інформпростору України? І не дивно, що соцдеки, в яких, не останню скрипку грав цей чоловік, проголошують «новий патріотизм», добиваються перегляду закону про мови...

Щодо «нового патріотизму». Він уже в історії України був. Це патріотизм Фруми Хайкіної – наложниці Кагановича. Засади цього «нового патріотизму» відомі: талановитих, освічених, чесних, відданих українській справі людей прибирали і знищували. На їхні місця садили авантюристів, пристосуванців, пройдисвітів-інтернаціоналістів з фарисейського племені хайкіних-кагановичів...

Отже, за ставленням людини до материної мови визначають її культурний рівень. Деякі наші держчиновники з високої трибуни зізнаються у своєму безкультур'ї: «Извините! Я – украинец, но буду говорить на русском...».

Уявімо, що цей держталант поїхав працювати до Гондурасу. І заявляє: «Извините! Я в вашем офисе буду говорить на русском, потому что мне так легче...» На нього спочатку здивовано подивляться. Годі спитають, чи він, бува, не захворів? А тоді делікатно покажуть напрям туди, звідкіля він прибув. У нас же навпаки. Кажуть: «Пужалуста! Пужалуста!.. Ми – люди образование. Нас учили: когда к тебе на русском, ты тоже на русском...».

Я не знаюся на дипломатичних тонкощах. Але мене обурює, що деякі іноземні дипломати в Україні офіційно користуються мовою сусідньої держави. Може, це входить у дипломатичні правила, а може, їм також «так легче»... Але мені, українцеві, від цього важче. Бо тим самим вони принижують мою державу. І мене, українця...

Є таке прислів'я: «У здоровому тілі – здорова душа». Та буває, що статура богатирська, а душа рабська. Або «нікая». Як у наших багатьох спортсменів. Вони, звісно, традиційно «общаються» російською, вивчають англійську, німецьку, грецьку. Бо за це платять «бабки». А на материнську мову плюють через верхню губу. Це що? Зазомбована тупість? Чи зневага до свого народу?

Можна було б списати на те, що мова спортсмена – це його ноги, руки. І ставка на них. Але ж, даруйте, на кінські ноги також ставлять. І на півня ставлять. І на таргана ставлять... У людини (навіть спортсмена), окрім ніг, є ще голова. І в ній, якщо й нема, то повинно щось бути. Людське. А не кінське, півняче чи тарганяче. Те, що прив'язує людину до рідної землі, до свого роду, до свого народу.

Часто чуємо: «Еліта нації»... Спортивна, культурна, політична. Даруйте, якої нації? І чи, взагалі, часто ця, з дозволу сказати, еліта відчуває приналежність до якоїсь нації? А коли вона не відчуває, то яка вона еліта? Еліта – це сукупність таланту, розуму, честі й совісті...

Виступає «елітарна» співачка. Дякує за «звезду», якої її удостоїли. Народилася в Україні, виросла в Україні,

співати вчилася в Україні, живе в Україні, а дякує «Украине и родной Буковине» російською. Звісно, це можна оправдати хоча б прислів'ям: «Як киця хоче, так і муркоче». Але подібна котяча етика щось не дуже гармонує з елітарним інтелектом...

Знаю, комусь не сподобається те, що пишу. Хтось буде ображатися, обурюватися. Питаю: я маю право на обурення? Не за себе – за мову свого народу, за святиню нації?

Не стаю перед манкуртом на коліна. Не прошу: «Схаменися! Повернися до материної мови, до своєї нації!». Це було б принизливо. І для мови; і для нації. Кажу йому: «Ти – манкурт! І цим сказано все. Тут увесь твій інтелект, уся твоя елітарність. Вичавити зі своєї душі раба можеш лише ти сам. Але це вже лицарство. Ти здатний на нього?..».

Україна без таких обійдеться. Як обійшлася без тих «талантів», що свого часу тікали від неї у злочні місця Союзу. Погналися за «довгим рубльом», вищою трибуною. А з тих трибун обпльовували народ України, його мову, звичаї... Тепер повертаються. Випрошують ордени, звання «народних», медалі «За заслуги»... Які заслуги? – А ви спитайте того, хто їм ті медалі чіпляє...

Щоб говорити рідною мовою, шанувати її, піднімати її і підніматися з нею, не треба бути патріотом. Вистачить бути нормальною людиною.

Один з працівників московської редакції радіо «Свобода» зауважив: «Я давно не был в Киеве. И меня

удивило, що столица 50-мільйонного вільного державства говорить на чужому мові...»

Думаю, його ще більше «удивило» б, якби він побував у нашому парламенті, в президентській адміністрації, у міністерствах, відомствах, у вузах. Якби подивився телепередачі «українських» телеканалів, послухав балаканину «вуличних» радіо, що засмічують український ефір, його здивування перетворилося б на шок.

А наших державних чиновників це не шокує, їх шокує, коли люди виявляють почуття власної гідності. Як з отим написом на Личаківському цвинтарі у Львові. Ну хочеться польським шовіністам, аби їх попередники, що свого часу йшли загарбувати Львів, називалися «оборонцями». А хто ж тоді на своїй землі ми? Хто ті хлопці-воїни УГА – з сіл і міст Галичини, що полягли у боротьбі з «оборонцями»? Загарбники? У своїй хаті? На своїй землі?.. Схаменіться, панове!.. Мертвих уже примирила земля. Живих має примирити правда. І взаємна повага.

Навіть цей приклад не випадково. Він має пряме відношення до нищення нашої мови. Комусь дуже хочеться потоптати гідність українця. Десять за чийсь гроші загадкові «кіноталанти» знову обсмоктують тему дивізії «Галичина». Хтось роздуває хуліганські витівки фанів біля синагоги в Києві до «полум'я антисемітизму»...

Мені байдуже, звідкіля летить стріла брудної підлості: з Варшави, з Москви чи з Тель-Авіва. Чи з Москви через Варшаву, чи з Тель-Авіва через Москву. Мені небайдуже, що вона ранила і так зболене серце мого народу.

Говорячи про тероризм, президент Росії В.Путін сказав: «Преступлення подобної жестокости и подобного рода не могут не вызывать эмоций...»

Україна вся охоплена терором. Духовним. Зайшли й доморошені кілери щоденно вбивають її національну душу. Невже нормальна людина може ставитися до цього байдуже? Без емоцій?.. Але це може викликати не лише емоції...

Січень 2002р.

«РОЗБУДОВА ДЕРЖАВИ», ШАРЛАТАНИ Й ПУТАНИ

Спроба сатиричного трактату

Не бійтеся ворога, який прагне завоювати вашу землю. Готуйтеся достойно її захистити. Остерігайтеся «патріота» цієї землі, що постійно прагне бути завойованим.

(З життєвого досвіду)

1. До питання про питання.

За часів совкової імперії актуальним був лозунг: «Смерть міжнародному імперіалізму!».

Конкретні комуно-кадебістські «гуманісти» таврували якийсь імперіалізм міжнародний. Ніби у світі існувала

міжнародна імперія. І жорстоко загарбувала міжнародні народи. А благородні імпер-совки постійно ці народи «визволяли».

Совкова імперія-визволителька тріснула. Розсипалася. Але... не здохла.

Відцентрова сила відкинула колишні «радянські республіки» від злякисного центру. Та пагубні метастази zostалися. Як у самому «центрі», так і в тих молодих державах, що ніби стали незалежними...

Про ці бацили українського суспільства, їх кровний зв'язок з амбітною імперською пухлиною вчорашнього центру, піде мова у цьому своєрідному трактаті.

2. Витоки.

У круговерті історії, як і в звичайній річковій круговерті, зверху плаває переважно сміття.

(Істина)

«Всеросійський Буратіно», як ніжно називають сусіди Путіна, свого часу чаркуючи з Президентом США Бушем, черговий раз плюнув у наш город. Мовляв, Україна – не держава... І ніколи державою не була...

Достойний нащадок Валуєва, Сталіна та «Залізного Фелікса» ще раз довів, що в Росії «царі» міняються, а мізки ніби їм пересаджують від попереднього всеімперського трупа. Та й апетити в них ніби переповзають з утроби в утробу. Й совість у кожного з них атрофована...

Життєвий досвід показує, що з дурнем і підляком сперечатися не варто. Бо підляк для своєї «правоти» використає ще десятки інших підляків... І з білого зроблять чорне. А дурня ніколи нічим не переконаєш. Бо дурість, як і брехня, безмежна.

Та попри усе, є і с т и н а. Вона потрібна порядним і розумним. На усіх континентах, в усіх державах.

«Між росіянами є найбільше таких, які мали і ще мають дуже примітивний підхід у стосунках з Україною...» – це слова англійського вченого Ланселота Лавтона, сказані ще 1939 року, у Лондоні, на засіданні Близько- і Середньо-східного товариства, в промові «Україна – найбільша проблема Європи». До цієї праці ще повернемося. Не для того, аби просвіщати дурнів, чи закликати до чеснот підляків. А для того, щоб показати ще незбоченим українцям, звідкіля ростуть ноги наших бід, і до чого маємо прикласти рук. І таки добре прикласти...

«...Можна довести, що упродовж трьох окремих періодів Українська держава існувала, – стверджує Ланселот Лавтон. – Перший з них – від дев'ятого до тринадцятого століття. Упродовж цих понад триста років на території, знаній сьогодні, як Україна, існувала потужна й культурна держава, одна з найпередовіщих у Європі. Держава під назвою Русь була Україною, а її столицею був Київ. Хоч її зв'язки з північчю були різні, росіяни говорять, що вона була тотожною з Росією, тобто з нацією, яка заіснувала кілька століть пізніше. Внаслідок цього вони присвоїли собі її територію, її народ, її героїв, її

святих, її культуру і все її майно. А проте їх власний історик Ключевський признає, що населення тих двох районів «...складалося з двох окремих етнічних груп...». Насправді, Московія була ученицею України і завчила від неї все, що тільки знала. Але від хвилини анексії (Переяславської зради – Є.Д.) України і зміни своєї назви на «Росія», вона навмисне намагалася спихати Україну на задній план і гальмувати її розвиток... Заборонено було вживання української мови в школах і в наукових та історичних працях. Не тільки все можливе було зроблено, щоб витиснути й ліквідувати українську мову, але й знищити національну свідомість, що насамперед виявляється в мові...».

Та що там нащадкам Валуєвих до тверджень чужих, чи своїх істориків, а чи до істини? В них логіка імперського хама: «Не было, нет и быть не может...» Не було – значить, ніхто нічого не крав. Нема – значить, нема з ким рахуватися. А бути не може – бо ми цього не хочемо... «Демократизацією» хохлів доросійщимо. Інформагресією мізки їм перекрутимо, іуд за іудин гріш купимо. Світові начіпляємо на вуха локшини про «насильственную украинизацию», «разгул национализма»... А не буде в Україні свідомого українця – не буде й держави Україна... Будуть регіони «Русского государства»... – того «государства», яке з часу свого заснування, у сто тридцять шість разів збільшило території за рахунок територій інших народів...

Отже, «каким он был, таким остался»... Бо хоч форма

його, нашого «старшого родича», трохи приєвропеїлася, нутро його зосталося ще дрімучодиким... А нещодавні події на Кавказі довели, що й – жадним чужої крові і чужих територій...

Та повернемося у свій город... Поглянемо на свій народ.

Є у ньому така «прослойка», як «п'ята колона». «П'ята колона», мабуть, є у кожній державі. Так побудований світ. Можливо, й так побудований Усесвіт. Може й там, точиться постійна боротьба, то за якесь «двуязычїє», то за «ісконно»... чийсь Севастополь, Тузлу, чи інший клаптик... Може й там якимось істотам постійно не вистачає «жизненноважних територій»... Може й там є такі, що скрізь мають свої «інтереси», скрізь хочуть верховодити... Тому й скрізь розводять паразитів – п'ятиколонників...

Але кожна держава – це сад. Великий суспільний сад. У першу чергу про нього мають дбати ті, кому цей сад належить. Наш, український сад, – на прекрасній, Богом даній українській землі, під лагідним українським небом, – належить нам у к р а ї н ц я м. Це за Господніми веліннями, за законами цивілізації. Але... за дикунськими законами у кожен сад може залізти будь-який троглодит, будь-чия свиня, чи інша худобина – напастися, попідривати коріння, поламати гілля, напаскудити...

Теоретично: кожна свиня є свинею. Практично: кожна свиня прив'язана до конкретного господаря і до конкретного свинства.

Давайте детальніше проаналізуємо, хто підриває коріння нашого саду. Хто і як у ньому господарює...

3. Коріння і насіння.

У світі зараз – пандемія свинячого грипу. В Україні – епідемія свинячого патріотизму. Хвороба ця дуже важка. І спадкова. У початковій стадії перший симптом – нестримна тяга до корита. В процесі коритного періоду відбувається мутація організму. Міняється група крові – будь-яка з чотирьох груп крові, що властиві нормальній людині, перетворюються на «п'яту РБ» – кров раба. Спочатку – це раб корита. Ніби звичайний обиватель. Такий собі пристосовницький хрунь. Який на потребу чинити якусь громадську працю, питає: «Чому я, а не хтось?». А при розподілі якоїсь вигоди обурюється: «Чому

хтось, а не я?». У процесі мутації звичайний хрунь перетворюється в агресивного, безпардонного, наглого хряка, який своїм довгим рилом перепаскуджує пласти людського духовного довкілля. А у третій, кінцевій стадії, набуває подоби та властивості вовкулаки... І, керований чорними силами, нищить самих людей... Людей того роду, що нагадують йому період, у якому він також ще був людиною...

Хвороба ця найстрашніша у третій стадії. Тоді вона передається у спадок. Нащадкам. Саме через рабську кров. Гнилу і заразну. Прокляту кров.

Кілька століть бездержавності, окупації наших земель, то тим, то іншим «визволителем», зробили свою чорну справу. Рабів наплодилося. Кожен окупант проводив селекцію. Кожна окупаційна чума викошувала лицарів, сприяла розплодженню рабської продажної твані, що повзала перед окупантами на череві, вислужувалася, прислуговувала, допомагала і фізично, і духовно нищити свій же люд... Тепер же, коли ми ніби вирвалися на волю, останній, найтриваліший, і найпідступніший окупант нашої землі, який кров'ю нашого народу на його спині виписував свою загарбницьку історію, репетує: «Нельзя менять історію!..» І ота, відселекційована ним, рабська твань, що пішла ніби й від українського коріння, репетує йому в унісон. Характерно, що раб не має іншої ідеології, окрім холуйської, хамської. «Раб, у которого слюньки текут, когда он восхваляет свое рабское положение, есть холуй хам...» (В. Ленін). Отже, українські скоробагачки, –

а люмпен-пролетарі розумом і совістю, які ніяк не можуть розпрощатися із «братською» удавкою на шиї, – такі ж холуї і хами, як і «вічні пролетарі» – комуністи...

4. Солодкий дурман чортополоху і гіркі реалії.

Біда від раба не лише в тому, що він сам – раб. Що гнила рабська кров продовжує наплodжувати нові покоління рабів. Біда в тому, що він є переносником гидотного «зловонія», брехні і наклепів, які народжуються у спецлабораторіях реального, чи потенційного окупанта. Отже, за теорією і історією цього ж окупанта – він чужий «лазутчик» у своїй державі, «враг народа» серед свого народу. Прислухайтесь уважно до тих, хто постійно, чи методично мусує тему «раскола України на захід і схід». Пригляньтесь до облич депутатів Верховної Ради, ніби й незалежної України, які при слові «Галичина» чорніють від ненависті. Губи у них, як у Гітлера, перекошують спазми. Замість приймати державотворчі закони, вони вправляються у тавруванні «українського Фашизма», «націоналізма», «бендеровщини»...

Задумайтесь, чому депутат Верховної Ради, ніби й незалежної держави Україна, голова якоїсь там тимчасової комісії, звітує перед Держдумою держави Росія про виконану ним роботу?.. Чого ті ж депутати приймають постанови про святкування ювілеїв комсомолу, стажовщини? Чому місцеві чинодрали, матюковських зразків, безкарно проводять «свята» наруги над нашою історією?..

Ви чекаєте від них розбудови незалежної України?

Якось, на черговому засіданні Верховної Ради, пролунало чергове рабське «шоу» одного депутата-регіонала від Криму. Він продемонстрував свою «ерудицію» тим, що «прочітав книжку, іздану в Росії, в которой ідеєть речь о том, что нерусские делали голодомор в Україні, – а самі українці»... Мовляв, ось кому треба вірити, а не «галіційським націоналістическим історикам», які стараються розсварити «два братських народа»...

Риторика кожного раба завжди кардинально полярна. Коли він згадує свого хазяїна, – захлинається від клятв у відданості йому, – то клянеться у «братстві» із ним, то закликає усіх повертатися до нього «ліцом»... Хазяїн постійно «задом», а раб безупинно «ліцом»...

Коли ж раб говорить про те, що не подобається хазяїнові, він перетворюється на оскаженілого собаку...

Отже, очевидно саме тому, при згадці оратором Галичини, в нього почався синдром шакалячого сказу, наступили уявні галюцинації і він безцеремонно брехав, і про істориків-галичан, і про українських істориків взагалі.

Але... народи голодомору не робили. Робили партійні і державні чиновники. З Москви командували, в Києві команди виконували. А гвардія «сволочі» на місцях, тієї холуйської, рабської крові, пила кров з народу і брала «зустрічні плани»... Тепер їхні нащадки, прикриваючись мандатами депутатів Верховної Ради України і недоторканністю, допомагають Москві витолочити духовну ниву України, організувати мовний голодомор,

посіяти зневіру у самих себе, недовіру до тих, хто ще зберіг українську душу...

Лякають обивателя «українським націоналізмом», не відаючи його суті, і «українським фашизмом», якого по суті не було і нема.

Виникає питання: для чого отакі публічні шоу-брехи? Звісно, не лише для того, аби баламутити свідомість простолюдина заяжженими лякалками, знятими із запліснявілих полиць кадебістських арсеналів компри. Хоч ця брудна складова диверсійного процесу грає не останню роль в отруєнні людської свідомості. Але український холуй московського сатрапа активно включився у процес вибілювання історії «Великого Отечества»... Бо ж гітлерівський фашизм мав коріння у «землях руських»... Братання комунізму з фашизмом починалося ще «на заре»... На «Русско-балтийском заводе» у Філях робили «Юнкерси», які потім бомбили й міста України. Авіаційна школа у Липецьку готувала німецьких льотчиків, які в роки Другої світової війни складали ядро «Люфтваффе». У Казані була організована бронетанкова школа рейхсверу, законспірована під «Об'єкт Кама». На початку тридцятих очолював школу полковник Й.Харпе (у 1945 р. – генерал-полковник вермахту)... Була організована школа хімічної війни, законспірована під «об'єкт Томка». Керував цим «підприємством» доктор Людвіг фон Зіхерер. Тут проходили вишкіл по підвищенню кваліфікації німецькі лікарі, біологи-токсикологи, хіміки, піротехніки, метеорологи, артилеристи. Вони визначали ефективність

отруйних речовин в різних умовах. Отже газові камери Освенціма, Дахау, інших фашистських концтаборів, які винищили сотні тисяч людей з усієї Європи, також беруть початок з Радянського Союзу... До речі, ці факти подають не «галічанськіє», а російські вчені. Прочитати б холуям нашим хоча книжку науковця з Ермітажу Юлії Каптор: «ЗАКЛЯТАЯ ДРУЖБА» – секретное сотрудничество СССР и Германии»...

І чи не для того, аби відвернути увагу наївного обивателя від сучасних фашистських методів нашого сусіда, репетують про фашизм у Грузії, в Україні?.. Чи не для того, після відвідування Путіним Німеччини і вручення йому там якогось ордена (мабуть, за шпигунську діяльність?) знову підняли справу нібито охоронця концтабору Дем'янюка? Якого свого часу Ізраїльський суд виправдав...

Здавалося б чого «ірязь Москви» так активізувалася в Україні? Назривають вибори Президента? Юшенка, неугодного Москві, не вдалося знищити фізично. То роками, брудними язиками й руками, намагаються нейтралізувати його морально. Авось вдасться обкрутити наївного довірливого українця про третє прищестя «сильної руки» того, хто ще вчора безпомічно падав від гнилого яйця? Або ж «поставити на престол» новоспечену «Мнішек»...

Трохи так, але далеко й не тільки так.

При Президентові Росії створена «Комісія по противодействию попыткам фальсификации истории в

ущерб интересам России»... Комісія ще не дуже розкомісіювалася, а українські холуї вже раді старатися... Їм би, окрім прочитаної однієї книжки, прочитати ще хоча б статтю сучасного відомого російського історика Юрія Афанасьєва: «Я хотел бы увидеть Россию расколдованной»...

В розділі «Нацизм в боротьбе с нацизмом» історик пише: «Наша власть обретает новое качество – русский нацизм на основе своеобразия русской власти, этатизма и державности. А теперь – самое главное: обретает его не на основе своеобразия как такового, а на основе таких трех китов нашей русскости в трактовке именно путинистов. Предъявить самим себе и всему миру русское сообщество и нашу территорию, как особую священную реальность – «мировую душу», а государственную власть – как «душу России»; позиционировать себя на основе такого своеобразия в качестве субъекта глобального сообщества и претендовать на особую в нем роль – все это требует, конечно, и соответствующего исторического обоснования...».

У тій же статті в розділі «Єдинственно верная фальсифікація» історик продовжує: «Смысл всех более или менее значимых событий и явлений в нашей истории, – идет ли речь о Киевской Руси или о Великой Отечественной войне, – принципиально искажен. Еще один, важнейший пример – какраз из Второй мировой войны. Многие так и не постигли смысла ни ее причин и начала, ни ее окончания и итогов. Советский Союз вступил

в нее 17 сентября 1939 года на стороне Гитлера. И Советский Союз воевал на стороне нацистской Германии до 22 июня 1941 года, потому она и Великая Отечественная, а не Вторая мировая. А окончание войны? Все усвоили, что мы освободили Родину, – но за пределами сознания остается, что результатом войны стали раздел мира на зоны влияния и порабощение Советским Союзом половины Европы. Все знают, что для советских людей война закончилась освобождением, триумфом, Великой Победой, но многим все еще трудно осознать, что она закончилась и еще большим ужесточением сталинизма, и еще большим закрепощением, все тех же самых, советских людей.

Думская инициатива о создании трибунала «по борьбе с нацистами» направлена какраз на то, чтобы подобный «негатив» о войне не сделался достоянием массового сознания...».

Це пише відомий російський історик, доктор історичний наук професор, засновник Російського державного гуманітарного університету, а не «галіцкій історік»... Пише для того, аби люди читали, прозрівали, розумнішали. Йому болить майбутнє Росії, як українцеві болить майбутнє України. У к р а ї н ц е в і, а не прислужі чужих «сортіров», рабові чужинецького посіпаки... Чи нащадкові насланого на нас інородного сатрапа. Бо «...Сталин кроил карту страны в расчете на то, что если где-то появится враг, его можно будет убить изнутри...» Тому у республіки «...приезжали специалисты «из центра»;

русских оказывалось в некоторых союзных республиках до 50%... Такую силу всегда можно использовать: если что-то случится, мы уьем врага первобытным способом – расчленим, растащим его по кускам. Вот вам и Абхазия с Осетией – Грузию уже расчленили. То же самое – «в газовой войне» с Киевом: если овладеть системой газопроводов и прочей ее инфраструктурой – не будет Украины...».

Отже не дивно, що «...Все нынешнее «исторические» указы и проекты власти для того, чтобы нашу принципиально фальсифицированную историю сохранить именно в том искаженном виде, в котором она сейчас жива в сознании российского большинства...».

Це пише чесний російський історик. Але дивно, що «проекти» цієї сучасної російської влади пропагують і впроваджують у життя деякі «розбудовники» Української держави, чи не в усіх гілках влади... Отже на владних деревах нашого державного саду завелася пагубна омела. Робить висновки, «садоводи»! Поки вам не прислали на «освободітельних» танках «спеціалістів» із Москви. Прикриваючись «жизненно-важними інтересами Росії», вони витолочать український сад остаточно... Роби висновки і ти, громадянине незалежно- ще дуже залежної України. Якщо хочеш жити вільною, шанованою людиною у вільній і шанованій світом державі, а не вічним асенізатором на смітнику знахабнілого імперського сусідського сатрапа...

Роби висновки й ти, розбурханий кризою Старий і Новий Світе... і ти – Великий Світе Східний... «Україна –

найбільша проблема Європи». Це було не лише у 1939 році. У 1919-му ви нас не чули. У 1939 забули... Потім тремтіли від хвилювань, спостерігаючи, як «Уганда з атомною бомбою» (так називали СРСР) розповзається світом... Сьогодні Україна – найбільша проблема цивілізованого світу... З неї може розпочатися Велике Відродження. З неї може початися остаточний занепад. Кількасотлітнє ярмо продукувало не лише раба і холоуя – воно вчило виживати, боротися, – виховувало Лицаря, який ніколи не підкориться насильству. Але закони світової цивілізації дуже хиткі і непрогнозовані.

Один необережний порух в одній «точці» може викликати ланцюгову реакцію по усій земній кульді. Тим більше, коли (хай вибачить мені Уганда справжнтя) умовна «Уганда» зосталася ще на старому рівні, – лише з новою бомбою. І з новими амбіціями своїх «національних інтересов» на чужих територіях...

Замість постскриптуму.

Україні не потрібні якісь виняткові стосунки із будь-якими державами. Україні не потрібні особливі стосунки і з Росією. «Братерство» вже було. Чотириста років. Нам потрібні звичайні, добросусідські взаємини. Якщо «ліцом», то до «ліца», а не до «заду». Хоча б такі сусідські стосунки, як у Росії з Фінляндією... Але для цього, очевидно, уздовж наших спільних кордонів треба створити своєрідну лінію Манергейма. І до того часу, поки з

багатьох керівних голів нашого сусіда не вивітрився імперський чад...

Щодо своїх прислужників чужого сатрапа, то настав час робити велику люстрацію і... своєрідну маленьку «кастрацію». Аби не плюгавили майбутнього роду нашого народу...

Червень 2009р.

КРИЗА Є КРИЗА

Нестандартні роздуми

Світ побудований так, що в ньому завжди щось десь має муляти. А в нас, у джунглях Європи, ми так звикли до мулів, що коли не муляє, – ми ніби й не живемо. Саме тому, якщо у нас не вистачає подразників зовнішніх, ми муляємо одне одного.

Світова криза – це ніби масове народне гуляння. Єднає усіх. Тільки кожного у своїй компанії. І кожна компанія – у своєму шалаші. І компанія одного шалаша постійно намагається об'єгорити компанію іншого шалаша.

Вчені хутора «Мозамбік» дослідили: кожна криза починається із кризи розуму і совісті.

Упродовж всього періоду незалежності ми постійно залежимо від ідіотів і шарлатанів. І чужих, і своїх. Хоч «свое» – те, що працює на свою Державу, на люд свій. А решта – чуже. Бо орел, який виріс в орлиному гнізді, але із зозулиного яйця, – не вартий миршавого горобця.

Політологи твердять: «У кожному куточку планети політика має своє обличчя». У нашої хутірської політики – в, основному, не обличчя, а рило. Тому у політичних печерах нашого хутора – рило на рилі. А за штатним розписом отієї «паць-ідеології» кожне рило повинно мати своє корито. Народ хутора, істинний «носій влади», має пильнувати, аби кожне корито було повне.

Здається, нічого особливого. Так в усьому «цивілізованому» світі. Та особливість джунглів Європи взагалі, і хутора «Мозамбiк» зокрема, що оті рила нашої «незалежності» знайомі ще із часів тоталітарного режиму. І рохкають на той же манер. І символи носять вчорашні. І політику проводять ту, яка потрібна сусідським імпершівіністам сьогодні.

Цивілізований світ дивується із нашої демократії та гуманізму. Здоровий глузд такого сприйняти не може. Комуністи, які винищили мільйони людей, за одне лише слово «незалежність» проторили до Сибіру, розпоряжаються зараз нашою «незалежністю». Вожак їхньої зграї у приступах «боротьби за суверенітет», губи розбрехав, як припічки. І замість відірвати його у Глеваху – обирають у парламент. То ми такі добрі, такі дурні, а чи також хворі? На нашій незалежній території орудує спецформування «Регіони імперії». Їхній «предводитель» постійно їздить до мавзолею «на прощу». Вичовгує коліна до такого стану, що знахарі Джунглів Європи, у яких він ті коліна ремонтує, дивуються: «Це ж як треба плазувати, щоб так повитирати!».

У цій громаді «професіоналів» – суцільні вегетаріанці. То «грушники» кобиловалуки, що печуть пироги компроматів. То хазарівські «фінансисти», що годують обивателя дешевою капустою. То «кісільоварщикі» політичних похльбонок... Словом, «братішка» із кожного свого кадебістського гемороя прагне утворити нам героя. Як-не-як – «родич»... Та ще й найближчий сусід...

У нас на хуторі найстрашніше прокляття: «Щоб тобі на все життя захланного сусіда та брехливих дітей!».. А сусід – і в джунглях сусід.

Англійці запевняють: «Чим надійніша огорожа між сусідами, тим міцніша між ними дружба...». Нажаль, між деякими сусідами замість «огорожі» потрібна невеличка «Лінія Манергейма».

Наш хутір, звісно, обсусіджений навколо. Усі сусіди, як сусіди, лише один – Путаний. Як каже Вітя Царапкін: «Непредсказуємий». Як колись співали в одній країні, що вона «всегда непонятна чужестранним мудрецам»... Правда, історик хутора «Мозамбік» Теофіл Магеллан, який вивчає діяльність Адольфа Гітлера, запевняє, що Путаний діє тими ж методами, що фюрер третього Рейху. І такі ж у нього «жизненно-важние интереси» на чужих територіях, які були в Адольфа. І таким же робом він їх задовольняє.

Ось «одкровення» Гітлера, стосовно завоювання Франції: «Одного дня я просто введу війська в Париж. На них буде французька форма... Ніхто не затримає їх. Вони займуть Генштаб, міністерства, парламент... Я давно контактую з людьми, які утворять новий уряд – уряд, який

мені підходить... Ми маємо таких людей... в будь-якій країні... Нема потреби їх підкупляти. Вони приходять самі. Їх штовхають до нас честолюбство і сліпота, невігластво і внутріпартійні чвари... Ми заключимо мир перш, ніж почнемо війну... Наша стратегія – нищити ворога зсередини. Щоб він сам себе перемагав...».

Порівняйте плани Гітлера з давніми і недавніми діями Путаного на Кавказі.

Теофіл Магеллан каже, що спорідненість «звіра з безодні» із «кремлівським тхориком» ще й у тому, що перший, і другий були агентами спецслужб. Та другий набагато переплонував першого. Він – не просто «стукач» – він «стукачів» розводив. При тому на батьківщині першого. Не дивно, що й нині в джунглях старої Європи стільки запутаних. Навіть високочиновна ангелиця не знає, куди спрямувати свій лет.

Споріднені погляди в Гітлера та Путаного й щодо діаспори.

Гітлер перед своєю сворою: «Панове! Сьогодні ваш обов'язок не просто турбуватися про німецьку діаспору. Ви повинні перетворити її в бойовий загін. Організаціям німецької діаспори не треба ні обговорювати, ні узгоджувати свою політику з місцевою владою. Вона визначається тут, мною... Перебуваючи на передньому краї нашої національної боротьби, ви є форпостами Німеччини і даєте можливість удосконалювати наш поступ і проводити наші бойові операції... Ви в «секреті». Ви займаєтесь підготовкою та проведенням акцій,

перебуваючи далеко попереду лінії нашого фронту. Кожний з вас повинен маскувати свою підготовку до атаки... Доцільно мати в кожній країні хоча б дві німецьких фракції... Одна з них повинна весь час закликати до дотримання законності, її справа суспільні та економічні зв'язки. Друга фракція нехай буде радикально-революційною... Вам належить підготувати ґрунт... Німеччина має намір розповсюдити свою владу далеко за межі встановлених кордонів...».

Ніби про сьогоднішній день. Тільки в іншому місці... Інший «фюрер», але з тими ж намірами... Різні «діаспорні» і не діаспорні «фракції», різні «об'єднання», «союзи», різні партії на нашій території ніби виконують прямі вказівки Гітлера. Лише працюють не на «Німеччину», а на «єдиную і неделимую»... Помінялася подоба «фюрера». Але фашизм не помінявся. Отже лозунги та плакати «мітингуючих» проти фашизму – звичайна мишоловка: «Лови злодія!»... «Борці проти фашизму» готують ґрунт для фашизму... В «зонах життєво важних інтересов»...

До речі, тут Путаний також ідею поцупив у Гітлера. Фюреру третього рейху свого часу дуже подобалася Бразилія. «Ми, – казав він, – створимо тут Нову Німеччину. Тут у нас буде все, що нам треба... Ми маємо права на цей континент – там знаходяться володіння Фуггерів та Вельзерів...».

Як усе це перегукується з ідеями новітніх фюрерів про «Новоросію...», Крим,.. «Русинські» збочення на Закарпатті,.. утворенням «незалежних» Кавказьких

«республік»,.. Придністровських,.. «Двуязычіє». Цей провокативний інструмент використовував і Гітлер: «У Конгресі США не вистачило всього-навсього одного голосу, щоб оголосити німецьку мову державною... Німецька частина американського народу – ось джерело політичного й духовного оновлення... Лише націонал-соціалізм покликаний звільнити американський народ від його правлячої кліки і вернути йому можливість стати великою нацією...».

«Націонал-соціалізм», «інтернаціональний соціалізм», «розвинутий соціалізм», «соціалізм з людським обличчям», «прогресивний соціалізм», «демократичний соціалізм» – все це блекота з одного городу. У цій блекоті росли гітлери й сталіни, в цій блекоті народилися путані і їх політичні путани. Ті ж гітлерівські штурмовики, з тими ж завданнями «готовити ґрунт» – тільки для іншого фюрера і для іншого рейху...

«Наша молодь повинна вчитися колонізувати» – наставляв Гітлер свій гітлерюгенд. «Путанюгенд» вже колонізувати вміє. Правда, тепер основне – колонізувати спочатку інформаційний простір «жизненноважних терреторій». Витруїти національне коріння аборигенів, перемішати з лайном їхні традиції, мову оплювати їхніх національних героїв, дискредитувати і скомпрометувати державних чільників, які не здають національних позицій... А потім... «свої люди» сформуують «уряд, який підходить» новоспеченим фюрерам та їхнім відродженим рейхам... І знову буде «...ібер аллес»...

Отже, аборигене тієї частини джунглів Європи, що зветься Юкрейн-іна! Коли в кіосках свого міста ти не знаходиш часопису, чи книжки рідною мовою – тут працює сусідський імперський фашизм. Коли із так званих твоїх телеканалів у твоїй країні ллється сморід на Твого Президента, на твої святині, на твоїх національних героїв – тут діє сусідський імперський фашизм. Коли на «твоїх» «телесвободах», «шустеризадах» вільно розгулюють язиками імперфашисти маркови, митрофанови, рогозіни, затуліни, корніловичи шуфризнуті мізками, або ж германізовано-кагебізовані совістю їх прислужники – подумай: що це? Коли у твоїх прадавніх святинях-лаврах «духотворять» чужоземні попики, забороняють твоєму народові спілкуватися із Всевишнім Творцем мовою, якою він їх благословив на життя, – це фашистське сатанинство в дії. Коли збочені недорослі з «розважальних» телекварталів кривляють, пародіюють, висміюють твою мову – це фашистський... «югенд» діє, аби позбавити твое підростаюче покоління національного імунітету...

Скільки тобі ще треба, князю джунглів Європи, аби розбудити твою волячу національну гідність, голодоморів, концтаборів, тюрем, розстрілів, принижень, цькувань? Щоб ти став господарем у своїй хаті.

Скільки?!

Скажеш: «Політиків бракує... Бракує національної еліти...».

Киньмо погляд на околиці великих міст. Як розелітилось наше патріотичне поспільство. Куди там

німецьким баронам, чи московським князям до їхніх елітарних барлог. Не палаци, а мавзолеї з похороненими заживо зденаціоналізованими і здепатріотизованими «елітарниками»...

Погляньмо на «бик-морди» уздовж ямно-горбистих шляхів наших... Воно ж іще не встигло одмити шию від вчорашньої засмальцьованої куфайки, а вже чіпляє свою пику на кожному стовпі – аби доказати: «І ми, Фесько, політики!». Подивімося оті телешоу «світських людей»: «Що людина – то черв'як з вітряками на голові, або ж – парчею на задниці». Пригляньмося до отих вічних депутатів, що на кожен телеекран один з поза одного висовують свої відгодовані пики. На отих вождиків блошиних партій, які не можуть приборкати свої амбіції, задля добра та злагоди в державі об'єднатися в одну потужну партію. Яка відстоювала б національні інтереси свого народу, а не служила б троянською кобилою для чужинецьких зайд.

Придивімося до отієї чиновної братії. Скільки з них вже начинили статків і для себе, і для своїх майбутніх поколінь. А щоб виділити дещицю на те, аби підрастаюче покоління держави не забуло рідного слова, рідної пісні, традицій предків своїх – «нема ума»... А чи нема чиновної порядності, людської совісті – узяло верх агресивне, ненаситне чинодральство.

І політиків, і чиновників достобіса. Та багато із них безнадійно хворі. Вражені смертельним вірусом ДПП – дефіцит патріотизму і порядності. Життєва практика показала, що ця хвороба лікуванню не піддається. Коли вже нема імунітету національної гідності, його не вприснеш шприцом у «верхній наружний квадрат» і не народиш пігулкою.

Носіїв такого вірусу просто треба обтрушувати із чиновної драбини, як саранчу із дерева. Не дивлячись на якому шаблі вони возсідають – низенькому, а чи високому... Та й шаблі після них ретельно дезінфікувати, аби наступники не заразилися тією ж пошестю...

Тепер про «брехливих дітей», конкретніше, – байстрюків. Бо так склалося «історическі», що в нас зараз більше національних байстрюків, ніж рідних синів та дочок. А байстрюк є байстрюк. Якою б міркою гуманізму ти його не міряв. Коли гріхом починалося, то гріхом живе, а ще страшнішим гріхом закінчить.

Брехня завжди огидна, і завжди злочинна. Брехня –це психологічна чума, якою користуються підлоти, аби нанести шкоди оббреханому. Тому не дивно, що сьогодні

найпопулярнішою зброєю навіть між державами Джунглів Європи є дезінформація – себто брехня. Вона набула таких форм, таких «витончень», що їй позаздрив би не лише сумнозвісний Гебельс, а й сам Гітлер.

Та брехня ще огидніша й аморальніша, коли свій оббріхує свого. Коли підлота, аби заробити Іудин гріш, прислужитися потужнішій підлоті, чи удовольнити свої утробні потреби, пригасити амбіції, – оббріхує і свого колегу, і свою державу, і свою владу, і героїв свого народу, і... баламутить той же народ...

На хуторі «Мозамбік» побутує прислів'я: «Справедливий, як Сидорова коза». Себто – брехливий. Очевидно, воно трансформувалося від «Кози-Дерези». А, може, коза-дереза народилася від Сидорової. Бо в жодному козознавстві це не описано. Сусіди пишуть про цапа: «Старый, плешивый козел вызывал у крестьян отвращение, не так своим постоянным надоедливым мычанием, как гадким зловонием, которое распространял на всю околицу...».

Отже про «зловоніє» словесне. Його у нас вистачає. Та недавно у джунглях з'явилася ще одна брудомазія: «ПРАВДА від Сидорового козла...». По-перше, правда – це така пані, що вона, або є, або її нема. Яким би круторогим не був козел, ні своїм «мичанієм», ні «зловонієм» він правди не замінить. По-друге, коли істота хворіє фобією, то її «правда» – така ж правдива, як козлячі роги подібні на королівську корону. Але для політичних путан це те, що треба...

А Путаний не може позбутися синдрому «старшого родича». Хочеться диктувати, кого нам шанувати, що святкувати, куди прямувати... Поминаємо убієнних голодом – «націоналізуємо трагедію». Відроджуємо пам'ять Батурина – «Разжігаєм ненависть...»; ставимо пам'ятник Шухевичу – «возрождаєм фашизм...».

Панове путані, припутані і попутані! У своїй хаті ми «разжігаємо» те, що вважаємо за потрібне. Зі своїм «вогнем» не ліземо на чужі території наводити порядки, «принуждать к миру». А «фашизм» наш не наступав ні на Берлін, ні на Москву. Він не давав Гітлерівським фашистам і вашим нищити й грабувати наш народ... Звісно, ваші фашистські недобитки енкаведистського та кадебістського покрою, потерпають за свої катівські шкури. Але люд наш гуманний. І чесний. Він лежачого не судить... І помсти не жадає...

Та дратує Путаного найбільше наш Президент. Ще з тих часів, як був прем'єром. Скільки кинуто проти нього перодряпаючих рептилій, телевізійних ляпайкурв і курвчинських, поліголів загребинських... Потужною каналізацією течуть «компромати» і просто «мати»... Намагалися отруїти – все одно вистояв. І став Президентом... Тепер кинуто ще потужнішу брудомазію. І в джунглях Європи, і поза ними... Щоб вибити із сідла...

Експерти хутора «Мозамбік» припускають, що це з ревнощів. Подейкують, що Путаний почав підбивати клинці до нашої «королеви мод» «Краси-Золотої коси». Навіть виношує плани поєднатися із нею, аби узяти в

придане «пів-королівства» – хоча б по Збруч... Та вона нібито вагається, бо не хоче, щоб її величали леді Путана...

Але повернемося до світової кризи.

Той же наш неспокійний сусід запевняє, що ця світова криза почалася із Сполучених Штатів... Кризознавці Джунглів Європи кажуть, що криза почалася із Московського Кремля. Ще тоді, коли на Грозний почали падати перші бомби «отечественного виробництва» – тоді американські політики підняли неабиякий хай. Продовжилася криза, як до Нью-Йоркських хмарочосів полетіли літаки з «невідомими терористами»... Після цього американські політики замовкли...

Замість постскриптуму: Гітлер, коли свого часу «ділив світ», то горлопанив перед своїми партійцями, що Україну не віддасть нікому... Путаний також не хоче віддати Україну нікому. Навіть українцям...

Грудень 2008р.

«НЕ ТУДИ Б'ЄШ, ІВАНЕ!...»

*До Кримських юнаків та дівчат,
які спалювали опудало міністра
І не лише до них*

У фільмі Олександра Довженка «Земля» є такий епізод: Вимучений життям селянин б'є по морді вимученого працею коня, який не може тягнути плуга. Коняче око дивиться з докором. Мовляв, «Не туди б'єш, Іване»... Треба бити тих, хто довів тебе до такого життя.

Цей епізод згадався, коли деякі телеканали смакували, як Ви рішуче розправлялися з «міністром». За те, що... батьки і вчителі не навчили Вас української мови. Бо саме нею, державною мовою, планувалося тестування...

Картина, погодьтеся, ідіотична. Ви здійснюєте цей своєрідний теракт і стрибаєте на radoшах, як дикуни у джунглях, – «раденькі, що дурненькі». Поруч стоять ті, що мали б Вас учити, – захоплюються Вашою «смівлівістю». А віддалік потирають руки гракоподібні ідеологи боротьби проти «насильственной украинизации»... Ви їм потрібні отакими «козликами» і «баранцями», тупенькими і безпросвітними, що у своїй державі не хочуть вчити державну мову, або – не вистачає клепок її осягнути.

То за здоровою логікою, за кодексом честі, совісті і справедливості, Ви повинні були б спалювати їхні опудала. І всіх інших, хто гальмує Ваш інтелектуальний розвиток. Ваше прагнення бути громадянами патріотичними і законослухняними...

Правду кажучи, я проти того, аби Ви палили і їх опудала. Я за те, щоб Ви вчилися думати, – ставали розумними Громадянами України, а не зомбі Москви, Вашингтона, чи Гондурасу. Щоб Вас не могли використовувати, як баласт, коли прагнуть вимостити собі дорогу до влади, чи до корита, врятувати свою підмочену репутацію, або відробити іудин гріш сусідської держави...

Через якийсь час після того Вашого «вогняного шоу» показали «шоу» з Северодонецька, яке також нібито спрямоване проти «насильственной украинизации»...

Бачите, суцільні галюцинації і суцільні парадокси. «Громадяни» України проти українізації, якої «кіт наплакав», чи «сліпий бачив, а глухий чув». Що це? Політична шизофренія? Шовіністичний сказ? Чи плановий наступ сусідських імперських сил: не дати Україні бути українською,.. навіть мову її зробити недержавною. Бо свого часу божок «червоношкірих» Карл Маркс казав, що «В державі державною мовою не говорять лише дурні, раби і завойовники»...

Отже боротьба за визнання другою державною в Україні російської – це боротьба за остаточне завоювання України... А якщо враховувати правило єзуїтів «мета виправдовує засоби», то злочинський метод «лови злодія» якраз «к ліцу молодцю»...

Тепер з приводу «молодцов». На отому «льодовому шоу» був дуже показовий епізод. Коли за трибуну вийшов «молодець» з Російської Думи К.Затулін і на рівні троглодитського інтелекту почав «извергать» хамські висловлювання на адресу Президента України, гетьмана Мазепи, – деякі «молодці» аборигенського походження встали і почали плескати. Ну це природньо: хама у хамських випадках підтримують лише хама. Тож і «депутати всех уровней» показали своє «ліцо».

Трішки про «парсуну» зальотного хама. Дехто дивується, звідкіля у цього імперського іграшкового ослика стільки ненависті до всього українського?

Політолог хутора «Мозамбік» Вітя Царапкін припускає таке. У російській мові побутує слово і поняття «сволочь».

Історія його появи така: Іван Грозний, коли «приобщал» до Росії загарбані землі, розпоряджався: все населення вирізати, а хлопчиків до 15 років «сволочь» і виховувати з них «войско». Те «войско» так і називалося «сволочь». Воно було найжорстокіше. Особливо, коли «сволочь» потрапляла на ту землю, де народилася... Слова «затула» в російській мові нема. Є «заслонка». Отже якогось Затулу свого часу «сволокли» з України, почепили до його прізвища російського хвоста і вийшов **З а т у л і н...**

А воно вже коли стало «сволочью», то до сьомого коліна буде нею...

Та повернемося до епізоду «вставання і плескання». Він нагадав епізод інший.

За часів кріпаччини у селі на колоді сидять Петро та Іван. Курять люльки, про щось гомонять. Десь із кущів вибіг щенюк, обнюхав Іванову штанину, підняв задню ногу і... мітить...

Іван став, випрямився, лице його засіяло від щастя...

– Що? – здивувався Петро.

– Панський пес прибігли...

Кріпачтва московського в нас уже ніби нема. Але «панські щенюки» із Москви час-від-часу забігають у наш город, паскудять нам на голови, а «Івани» цвітуть від щастя: «Таки ж ізволили нас обляпати...».

Я хочу концентрувати Вашу молоду увагу не на отому хамському «ляпанні» бродячих чужинецьких щенюків. І не на раболепії наших дурних Іванів. Звісно, людина з почуттям власної гідності, взяла б за шкірку отого щенюка,

витовкла б його мордою об власне лайно і викинула б з подвір'я. Аби «не воняло», не розносило зарази та імперського казу...

Хочу увагу Вашу повернути до набору тієї «жуйки», якою місцеві політичні шулери і чужинецька «п'ята колона» постійно годують, притуплений злиднями, горілкою та наркотиками, «електорат».

«Жуйка» про насильницьку українізацію, нагальну потребу захисту прав і свобод російськомовного населення. Вибачте, а чого тільки російськомовного? Якщо проводиться насильницька українізація, то захищати треба і польськомовних, і румуномовних, і угоромовних, і прочая, і прочая. Чи, може, «руслянд ібер алес»?..

Розумію, у Вас: в Криму, на Луганщині, Донеччині, Слобожанщині – російська мова просто таки у катастрофічному стані. Не те, що майже ніде не почуєш її, не купиш російськомовну газету, не послухаєш російськомовної передачі, – просто із-за вуглів вискакують «бандеровці», «петлюровці», «мазепенці», – ножа до горла: «Кажі «паляниця»... Російською можна спілкуватися лише вдома, при зачинених дверях, заслонених вікнах і під ковдрою, – ватяною... Що там вже говорити про російські школи, садочки, театри. Тепер вже й кіно хочуть передублювати на українську. Більше того, мирний позаблоковий російський чорноморський флот оточили «тризубівці» і кажуть: «Чіпляйте на картузи тризуби і говоріть українською, а ні – то повибиваємо зуби»... Словом, як зазначали на отому «щоу»

«правдоборці»: «Ползучій націоналізм на грані фашизму»... Та такого агресивного і такого повзучого, що героїчним захисникам пригнобленого русскоязыччя від пориву правдолюб'я остаточно потемніло в очах і заклало вуха. Рідних дітей та онуків не чують. Реальності не бачать. Рецидив агресивного дзявкоту охопив – до почорніння в роті. «Белочка» забликала – ідею «білої книги» навіяла...

Свого часу КГБ писало «Білу книгу повзучого сіонізму» руками духовно кастрованих євреїв. Сьогодні вчорашні кадебістські дворяни, повідрощувавши «проф-фесорські» бороди і пейси, аби подобати на породистих віддресированих ердельтер'ерів, – за командою тих же хазяїв, дзявкують про «повзучий націоналізм». Український, звичайно... Дивуватися не треба: собака – є собака. Він мусить комусь служити і мусить на когось гавкати. А коли вже «собача тоска» зовсім загризає – виє на місяць... І це виття видає за потуги «об'єднати роз'єднану Україну», «засипати прірву між сходом і заходом...».

Ви – люди молоді, спостережливі, допитливі. У Вас ще не притлумлене почуття справедливості. Прекрасно розумієте, що засипати прірву, яку весь час поглиблюєш, практично неможливо. Але «прірва» між сходом і заходом України існує лише в планах сусідніх спецслужб і програмних завданнях їхніх «регіональних» партій. Так же, як і проблема російської мови, проблема НАТО і проблема... виїденого яйця...

Бо є ще проблемочки. Вождів і вождиків...

Памятаєте анекдот?

У божевільні лікар оглядає хворого:

– Ну як ви себе почуваєте?

– Я, докторе, почуваюся вже добре. Але самі розумієте, божевільня – є божевільня. І ця атмосфера на людину давить. Один репетує, що він маршал. Другий – впевнений, що він геній. А Петренко щодня кричить, що він Наполеон... Але ж, докторе, всі знають, що Наполеон – я...

Різниця між божевільнею і нашим політикумом – там від «наполеонства» лікують, а в нашому політикумі те «наполеонство» прививають... А якщо у чувачка – фізичний ріст – на двох Наполеонів, розуму – на півкурки, а інтелект – на нулю?..

О, такий вождик, як говорили «совки», «находка для шпіона і всього шпіонського кубла». Він, як іграшковий ослик. Смикають за ниточку – і колінця згинаються, смикають за ниточку – і голівка кланяється... А «пищавка» буде виписувати те, на що її запрограмують...

Отже «жуйка» про НАТО. «Родина в опасности» – репетували у Северодонецьку «рятівники» «родіни». Правда, не уточнили, якої. Бо, як каже Ваня Молдаван: «У нас кожен Іван має свій план». Одні працюють на «родіну», яка на північний-схід від України, інші – на «родіну», яка на Близькому сході, треті – на приватні «родіни» – особисті «Мавзолеї», що оточили міста й містечка. Наочний приклад турботи про народ України. Бо народ, за конституцією, – «носіє влади», тому й несе на своїй спині всю оту шушваль. І вони, аби утриматись на тій спині, шарлатаняць. Чужих дітей спонукають

спалювати опудала, «спасати» російську мову, плювати в сторону НАТО.

Своїх же давно вивезли під крильце того ж НАТО. Награбовані статки поховали у банках країн НАТО – і плюнули на «русській язык»...

А щоб прикрасити ще, вішають дурням на вуха локшину. Мучні вироби слов'яни люблять. І люблять заспокійливі фрази: «На безриб'ї – і рак риба»... «Маємо те, що маємо»... «Ліш би не бильо війни»...

Військовий стратег хутора «Мозамбік» Ізя Чачкес каже: «Якраз для того, щоб не було війни, Україні треба вступити до НАТО. На нашій території – база російського Чорноморського флоту. Аби якомусь натовському агресору не стукнуло в голову шльопнути на нього бомбочку... Словом, і братішку треба рятувати, і самим від лиха застрахуватися...».

Тепер ще одна «жуйка». «Ползучій націоналізм»... «Злочини ОУН-УПА»... «Ізвращеніє історії»...

Думаю, що так «ізвратіть» історію, як її перевернули за часів панування режиму КПСС-НКВД-КГБ, не зможуть найвіртуозніші фальсифікатори Всесвіту. Вченому людові треба буде кілька століть титанічної праці, щоб усе повернути в правдиве русло. А багато чого вже й не повернеш. Сатанинський режим своєю репресивною «меліорацією» позасипав «русла» таким брудом і баластом, якого світ не знав. Ще досі вчорашні комуністичні потолочки дотолочують те, що дивом вижило...

На моєму столі – три товстелезні книги, що налічують понад чотири тисячі сторінок. Це «Літопис Української Повстанської Армії». Сорок третій,.. четвертий і... шостий томи. Видані вони недавно.

Пару років тому у моєму селі відкопали архіви Служби Безпеки УПА... Ці книги – протоколи допитів, розкритої емгебістської агентури, засланої у підпілля, стукачів, зрадників та іншої твані, на совісті якої – сотні розстріляних, вивезених до Сибіру, посаджених у тюрми, згноєних по концтаборах. Сотні осиротілих дітей з понівеченими долями. Це лише частинка архіву.

Лише за пару років. Лише по Тернопільщині.

Читаєш ці трагічні, болючі сторінки, – а їх буває понад сотню на одну людину, – і думаєш: хлопці були у підпіллі, скривалися по криївках, голодні і холодні, під постійною загрозою смерті, – і водили із собою арештованих. Прискіпливо допитували, все протоколували. Чому ж вони не поступали за прикладом свого ворога, що знищував «Без суда і слідствія»? Судив «тройками...», Вбивав «прі попитке к бегству»?.. Він мав державу, тюрми, табори; він мав конституцію «найгуманнішу у світі», яка гарантувала «висшую меру соціальной заштити – расстрел»... Чого ж ці хлопці не мстили ворогові його дикунськими методами? Бо це були люди високої моралі. Вони боролися за святу справу – за волю України. І цю справу не мали права очорнити. Якщо врахувати, що вік їхній сягав в основному від 19 до 35 років, то ще більше проймаєшся повагою до цих лицарів, які останню кулю завжди берегли для себе.

І коли зараз слухаєш воплі енкаведистсько-емгебістських привидів, у яких руки по рамена в крові, – про якісь там «злочини оуновцев», про «викривлення історії», – хочеться, щоб оці докуметальні твори були в кожній школі України. Бо тут конкретно показано, хто, як, де і коли справді робив злочини. Як винищував населення України, грабував, калічив людські долі і душі. Ці «майстри» ще зараз чалацкають поміж нас. Зустрічаються їхні прізвища серед «ветеранов війни» Києва, Луганська, Одеси, Криму, Львова... Вчора вони примушували школярів доносити на своїх батьків, слідкувати за ними, – потім разом з ними вивозили до Сибіру, – або ж, осиротілих, відправляли у дитячі колонії. Сьогодні їхні нащадки спонукають школярів протестувати проти тих, хто хоче вивести їх із совкового мороку, навчити знати й шанувати мову своєї Держави, навчити бути людьми і шанувати людей.

Насамкінець, ще про одне шоу – нове шоу Савіка Шустера, через яке й на самого Шустера я подивися з повагою. Це, коли на студії були деякі політики і учні. Слухаючи вислови цих дівчаток та юнаків, правду скажу: дуже радів. Коли тринадцятирічний хлопчина своїм розумом і логікою перевершує «політикантку», – яка відточила язика по радіосвободах, а тепер, чи не щоразово точить його по свободах Шустера, – ставить її на місце – це обнадіює. І віриться, що ці надії збудуться...

Березень 2008р.

ЧУМА В УКРАЇНІ

Замість фейлетону

«Комсомольская правда в Украине» зробила світове відкриття: «Вот мы удивляемся, почему современные дети так рано приобретают всевозможные вредные привычки. А причина, оказывается, лежит на поверхности! Не надо далеко ходить: в учебнике по украинской литературе имеется пародия современного юмориста Евгения Дударя на «Красную шапочку». В его варианте героиня употребляет вино, курит и перебивает аппетит у Волка страшным перегаром. А еще забирает у несчастной бабушки пенсию и, судя по всему, «даже идет на мокрое дело...».

Отже, усе «на поверхності». Три найбільші біди сьогодні в Україні: світова фінансова криза, російський газовий сморід і пародія Дударя на «Червону шапочку»... Яка нав'язує дітям «всевозможные вредные привычки».

І «какая шумиха в прессе... КАКАЯ ШУМИХА»...

Слід відмітити, що «шумиха в прессе», в основному, проповідує «братолобіє», – де заголовки, чи окремі «братські» вислови кажуть самі за себе: «П'яная красная шапочка у хохлов», «Для украинского «Минбыдло-образования» пьяная красная шапочка – это нормально», «Сказка написана еще и на мови. Что и сказать уровень интеллекта: что автора, что минобразования»... І далі у цьому ж «братсько-інтелектуальному» дусі.

Великий Пушкін, у якого сучасним «інтелектуалам» варто було б дечого повчитися, писав: «...И не оспаривай глупца». Отже «оспаривать» нікого не будемо. Бо суть не в пародії на «Червону шапочку», і не в Дудареві. Хоча деяким інтернетдебілам треба було б підказати, що сатира малює не героїв, яких варто наслідувати. А, як вчили у «світлі совкові часи» – антиподів комуністичної моралі... отже, «героїв», яких належить осуджувати. До речі, цю пародію я написав ще тоді, у 1985 р. І ніхто мене не питав, чому Червона Шапочка співає блатненьку пісеньку російською? Не звинувачував за це в русофобії. Навпаки, казали, що в цьому – «...нотки інтернаціоналізма». І була вміщена «шапочка» у збірнику, який вийшов у ті роки в перекладі на російську в «Советском писателе»... І ніхто мені не ліпив, що вона розбещує дітей. Хоч такого рівня розбещеності, як сьогодні, світ ще тоді не знав. Тож «Смотри в корень», як казав Козьма Прутков... А корінь – то географічно сягає туди, поза хутір Михайлівський, історично – до костей валуєвих і кагановичів, а політично – в сучасні імперські московські «сортири». І до, вирощених у тих «сортирах», сучасних кагановичів в Україні.

У часи «холодної війни» між СРСР та США совкова пропаганда активно засуджувала бактеріологічну війну «янки» в Кореї. А деякі поети констатували, як американський імперіалізм «...самольотами в Корею закидає чумних бліх, наказавши Ріджуею зачислить до війська їх...».

Радянські «чумні лабораторії» також не дримали. Вони виводили кузьку духовної чуми. Це завдяки їхнім старанням маємо зараз в Україні стільки «професорів», «докторів», «академіків», які сіють чуму розбрату, шматують нашу землю на «регіони», баламутять людей страшилками про «нашествие галичан», чи про «русскопринадлежность востока и юга»... Відробляючи «юдин гріш», ця паразитарна твань готова пожертвувати навіть долею своїх дітей та онуків.

Чума найбільше активізується в часи перемін – тоді послаблений імунітет.

Чумні блохи дуже чутливі до політичних вітрів... Їм здається навіть, що вони ті вітри міняють. Насправді ж вони – всього-на-всього блохи. Паразити. Переносиці зарази...

Це з «теорії чумознавства та блохознавства». Тепер з практики боротьби проти «шапочок». Хоч, правду кажучи, «шапочка» – маленька штучна кісточка, кинута в пашеки імперським щенюкам, аби тренували свої зуби та голосніше дзявкотіли. Насправді ж боротьба спрямована... Але давайте сконцентруємо увагу на «бесчестии» однієї «чесноти» – що виверг на свої шпальти постійнокип'ячий «вулкан» українофобської брудомазії. Не з метою «оспаривання глупца»... «Глупец» і «подлец» – невиліковні.

«Ющенко создал в Украине квазигосударство тоталитарного аморализма, вполне достойное таких предшественников, как полпотовская Кампучия или Гаити

времен правления семейства Дювалье...» – це пише «історик» з сімейства Табачників. Роздає «права»... любити й поважати «Екатерину Великую, благодаря которой сейчас в составе Украины находятся Новороссия и Крым; основаны Одесса, Николаев, Херсон, Днепропетровск...». І вчить, як поборювати «...тотальную националистическую пропаганду»...

Щодо «квазигосударства тоталитарного»,.. то, видно, Ющенко ще не зовсім «создал», якщо «п'ята колона» в Україні веде себе так розперезано. Але, видно, що у квазіученого не зовсім лади з наукою та логікою. «Квазі» – означає несправжній, фальшивий... Отже несправжнього, фальшивого, табачниківського «тоталитарного аморалізма». Виходить, те, що насправді моральне, для квазіісторика – аморальне. Та якщо квазіісторик упевнений, що вже таки «создал», чого тобі, чоловіче, тут мучитися? Як казав один «глашатай свободи»: «Чемодан, вокзал, Москва»... Там не «полпотовская Кампучия», а Путінські райські сади. Нема «оголтелого націоналізма», «дикого фашизма», «пещерной ксенофобии»... Там ніхто не натякає на «москальско-жидовскую мафію»... Ні в кого, ні в кого «в глубинах мозга» не «дремлет синдром варварства»...

І основне: там нема нашістья «галичан» і ненависних «оранжевых»... Самі тобі голубі... Не життя – а голуба мрія... Але на біса ти там кому здався? Навіть, якщо ти запопадливий «історик». Читай Гітлера – розумій Пугіна: провокатори потрібні імперіям в «зонах життєнно-важних

интересов)...

Квазіісторик прочитав «Бесы» Достоевського і загорівся патріотичним поривом: звільнити Україну від тих, «...кем бесы все таки завладели»... (Припускаю, якби він ще й прочитав «Идиот». Скільки з'явилось б поривів). Та коли ти вже відчув себе «освободителем» від цих «бесов», починай із себе... Але ж ні – свого шкода. Вирішив вигнати їх із «ксенофоба» Вовкуна і «последователя геббельсовской педагогики» Вакарчука. Для яких «...главным критерием профессионализма» є «владение галичанским диалектом». Ось тут вишколений компілятор знайшов «...место и, потрясающему воображение, шедевр галичанского «юмориста», где Красная Шапочка курит, пьет, проводит ночь с волком...». Та не у цьому основна вада «бессмертного творения», а в тому, «что идя по лесу, девочка поет шансон на русском языке, – вот, дети, смотрите, до чего русский язык доводит...».

Я ж хочу сказати: діти, дивіться до чого доводить «науковця» лінх, або ж тупість. Він моєї «Червоної шапочки» не читав, або недорозумів. У пародії не написано «проводит ночь с волком». У моїй казці Вовк служить, як «транспортний засіб». І, ні Вовк, ні я, ні Червона Шапочка не винні, що збочений читач, навіть з науковим ступенем, сприймає усе «в меру своей испорченности»... Та й немає там «мокрого дела», як мариться «комсомолке»... Підневільно згадуєш істинно російське: «Дуракам закон неписан, если писан, то нечитан, если читан, то не понят, если понят, то не так...». Але у

потрібній політичній ситуації, особливо перед виборами, приюхавшись до вигод і баришів, принауковий шулер може використати будь-яку невинну деталь для «классовой борьбы» за повне корито. Завтра його від цього корита відженуть – і він буде «клеймить» тих, кого зараз так ревно захищає, і прославляти тих, кого сьогодні опльовує. Така порода...

Можна здогадатися, звідкіля у «вченого-бесоведа» так багато рис Іудушки Головлєва, Чічікова і Собакевича. Чи не тому, що вивчаючи у школі сатиру Салтикова-Щедріна та Гоголя, – або недотумкав, що сатиричні персонажі змальовують, щоб застерегти читача таким не бути, – або ці риси настільки рідні його натурі, що він не мав сил і бажання їх позбутися...

Тож не дивуймося, що для хамовитих Собакевичів, які возсідають в парламенті держави Україна, жирують на праці українського народу, – навіть української нації не існує. За їхніми «поняттями» в українську націю Ющенко «...хочет превратить неразрывно связанный с Россией украинский этнос...».

До речі, у тому ж шкільному підручнику, поруч із «Червоною шапочкою», є невеличка баєчка у прозі «Слон і Мухи». Де ось такі «вчені» мухи сидять на спині Слона, п'ють його кров і запевняють, що Слона взагалі нема... Чи не впізнає себе квазіісторик в одній із тих гидотних мух? Але, щоб упізнати, треба також хоч трохи розуму й совісті мати... Звичайно, у демократичній державі навіть депутат має «ПРАВО НА БЕСЧЕСТИЕ». Та за словами Конрада

Лоренца, наведеними самим «бесоведом»: «Брезгливість к злому, безобразному – важнейшее условие сохранения homo sapiens, как вида»... Видно, що «вчений – історик» дуже прагне сягнути рівня цього «віда»...

Тож: «Дай, Боже, нашому теляті та вовка впіймати»... Може тоді брехогенної зачумленості в Україні поменшає...

Лютий 2009р.

РЕАНІМОВАНІ ЯЙЦЯ

або ж

Ті самі гості у ту саму хату

«Україна буде сильною тоді, коли ми будемо готові не лише один за одного померти, а й один з одним жити...»

*(З промови Вані Молдавана на
Всеукраїнському форумі патріотів)*

У сусідському імперському інкубаторі – інвентаризація. Перевіряюць яйця. Прикидають: яке куди підкласти? Бо на минулих президентських виборах в Україні, як зізнався один депутат держдуми: «...В украинское гнездо подложили не то яйцо...».

«Яйцо» дістало яйцем. І з нього, замість запрограмованого «руководящого петуха», говорячи інкубаторською термінологією, вилупився політичний задохлик. Дарма, що тодішній начальник інкубатора «пугі-

пут» двічі вітав задохлика з перемогою. Реанімувати його не вдалося...

Тепер, судячи із заяви думдепа, керівництво інкубатора готує для «українського гнізда» нові яйця... А якщо проаналізувати хамувату епістолярію сучасного кремлівського дворового на адресу нашого Президента, то підсуватимуть вже й готових вилупків. «Дефективний лідер», який з телеекрана та «бик-мордів» запевняє, що «почує кожного» (перед виборами слух повертається), вже й почав відвішувати «його благородію» благодатні поклони. Уявив, що отримав ярлик васала. Інші «лідери» з тих же телеекранів і таких же «бик-мордів», розмахуючи, незнаючими праці рученятами, нахваляються «сильною рукою», повертають «народу – народовладдя», «підвищують» зарплати і пенсії, без'язиким гарантують «двуязичіє», а обкраденим обіцяють все, що вкрадене – повернути... Словом, мелять... Всі «знатоки», всі спеці, всі знають, як «розбудувати державу», «долати кризу», «наповнювати корзину»... Всі знаходять мільярди на пустопорожні політичні тусовки, а на книжку для школярика, таблетку для пенсіонера – «не хвата»... Ні ума. Ні совісті. Ні...грошей...

Отаке в нашому «українському гнізді». А над ним постійно сновигають московитські двоглаві стерв'ятники. Підгодовують ворожих Україні, та всьому українському, вилупків. Яких, нажаль, у нас також достобіса. У наше гніздо століттями підкидали яйця. З яких виплоджувалася твань без роду, без племені. З ненаситною утробою і

«плоскостопієм» у голові. Тож до поголів'я великої рогатої худоби, свиней та баранів, в Україні додалося ще й поголів'я манкуртів – унікальна «інтернаціональна» худоба... Воно і є стратегічним резервом російського імперського інкубатора.

Як видно з листа його хамської величності російського президента Медведєва до Президента Ющенка, московській імперській банді Ющенко дуже заважає. Бо Ющенко найбільше ідентифікується з незалежною Україною, вільною від будь-якого поневолювача, не дає повернути її в імперське рабство...

Ющенка намагалися знищити фізично. Господь уберіг.

Почали нищити морально. Ще задовго до президентства. Ще, коли був прем'єром.

Пригадаймо, як згряя масмедійних словоблудів – курвчинських, ляпайкурв, попівовшеків та іншої прижурналістської твані – методично обливала його поміями з кремлівських сортирів. Як зграї політичних шакалів, підготованих Москвою, оскаженіло дзявкотіли, що «Ющенко – націоналіст, фашист», «слуга американських хазяїв», а «його дружина – полковник ЦРУ»...

Задебільювали маси. На великі ослячі вуха обивателя вішали, пропліснявілу й прокислу ще в імперських кадебістських казанах, «лапшу». І обиватель переносив заразу з язика до язика. Яка за аналогією може й нічого спільного не має зі «свинячим грипом», але свинства приносить ще більше. Бо руйнує мораль...

А зболений, вимучений віками колоніального рабства,

Україні потрібен був Президент – носій українства. Сподвижник національної ідеї, розумний і виважений політик, патріот своєї держави, безкомпромісний син свого народу.

І там, в мартенах імперських шпигунських справ, добре розуміли, що серед усіх кандидатів у Президенти цим критеріям найбільше відповідає Віктор Ющенко. Тому й кинули проти нього все. Аби знищити, дискредитувати, спалювати.

Та, як пише прекрасний український поет Борис Олійник:

*Народ не візьмеш на макуху
Він звіддаля розрізнить чин:
І хто є син його по духу,
І хто по духу – сучий син.*

«Син по духу» став Президентом України. Взявся за облаштування держави. А найперше, що найбільш перепудило московитських інкубаторників: за відродження української духовності, національної свідомості. За повернення українця до його історії, мови, культури. За те, що робить із зденационалізованого раба, із чужинецького наймита – достойного господаря своєї землі, гідного сина свого народу.

Тоді сусідські інкубаторники почали активізувати «сучих синів». І своїх, і наших. Генетичних, спадкових. І тих, що осучилися в процесі «розбудови держави».

Одні «пхали палки в колеса». Інші розносили «зловоніє», що «Ющенко нічого не може», що «він –

слабовольний», що «потрібна сильна рука»... І, аби руку Президента остаточно обезсилити, руками й ногами проголосували за зміни до конституції... Обивателя, тих кому «...нічого не нада, лиш би небило війни», лякали НАТО. Тих, чия шия приросла до московського ярма, – «американським ярмом»... Тих, що «кальоним железом виікали націоналізм», – націоналізмом. Тих, що насаджували комуно-кадебістський фашизм, – фашизмом...

І закон – «чим дурніше сказано, тим довірливіше сприйнято» – спрацював. Раб, який звик до «сильної руки» Сталіна, Гітлера, гестапо, НКВД та інших мерзотників, сам став мерзотником...

Примерзотіли й ті, що ходили в «патріотах», – так звані «ситуативні патріоти», – у часовому вимірі: «коли вигідно»... Ті, що стояли поруч з Ющенком на майдані, чекали на чиновні лапсердаки. Ті, що були трохи далі, – на те, що їх помітять. А непомітний обиватель чекав на манну небесну, бо раз «голосував за Ющенка, то він має дати...». Лапсердаків на всіх неvistачило. Хоч у нас на душу населення по стільки чиновників, що вже не вистачає й душ. Помічені – непомічені. Нажаль, переважно помічають не тих, що працюють, а тих, що стовбичать перед носом. А з небес ніщо не падало, не падає і падати не буде. Навіть, якби Президентом став «імператор русского православ'я» Кирило...

До речі про патріарха Кирила. І його загадковий візит в Україну. Святійший, виявляється, також «розкладав яйця»... І реанімував вчорашніх задохликів.

Наївному вірянину московського православного напрямку начіпляли на вуха підсолодженої локшини: пастор удостоїв високим візитом свою паству, аби помолитися за неї, благословити її на високі святі діла, вислухати немічних та упосліджених, допомогти їм...

Але одкровення патріарха на телеканалі «Інтер», його промови й дії у місцях відвідин, примусили засумніватися у цих благородних намірах.

Правду кажучи, якби я своїм єдиним голосом мав можливість обрати патріарха Кирила Президентом, обрав би не задумуючись. Але... Президентом Росії. Думаю, що тоді не було б таких дурних і хамовитих листів на адреси інших Президентів, як було «послання» Медведєва Ющенкові. Політичні ліліпути не принижували б добрий і мудрий російський народ. Бо, якщо брати за складом розуму, ерудиції, красномовністю, то, правди ніде діти, Кирило – Гулівер.

Нажаль, я своїм єдиним голосом не можу обирати Президента, тим більше у чужій державі. А ще більше жаль, що ліліпути використали Гулівера для своїх імперських зазіхань.

Хтось може мені заперечити: розумний ніколи не виконуватиме вказівок дурня. А статус? Якщо за державним статусом дурень сидить вище?

Ще хтось може категорично заперечити: що патріарх жодних імперських поштовхів не проявляв. Проявляй – не проявляй. Воно, коли є, то само вилазить...

Патріарх Кирило заявив категорично, що церква не

бере участі в політичній боротьбі. В неї, мовляв, нема політичних амбіцій. Церква не повинна і не може обслуговувати політичні клани...

Політичний клан Путіна-Медведева постійно трубить, що не приведи, Господи, переглядати історію...

Звісно, історія Росії, скомпонована за наказом Катерини II з древньої української історії, потім дотворювана комуністичними «мислителями,» новій імперії дуже підходить. Завдяки цій, краденій, історії Московія стала Руссю, московіти – росіянами, а київські князі – їхніми славними предками... Без цієї історії Росія – не Росія, «старший брат» «молодшому» – родич через дорогу навприсядки. І дуже сумнівний слав'янин...

Таке ж саме Путінсько-Медведевське – «не приведи, Господи» – глаголив в Україні патріарх Кирило. Склалося враження, що він приїхав в Україну проводити лінію партії «Єдина Росія»...

Ще більшим гріхом, застерігав святець, є порівняння радянського тоталітаризму з німецьким фашизмом, а Сталіна із Гітлером. Бо, мовляв, гітлерівський фашизм – режим «человеконенавістнічеській». А сталінський тоталітаризм – режим просто репресивний. І між ними – велика різниця...

Що різниця велика, я, правду кажучи, переконався сам.

Коли гітлерівські «визволителі» прийшли у моє село. Вони того ж дня розстріляли Володимира Ульчака – хлопця, який очолював молодіжне крило ОУН. Побачили, що у нього в кишені пістолет. Хоронили юнака усім селом,

з почестями. Посіпаки, не заважали, батьків убитого не чіпали.

У 1952р. в бою зі «сталінськими соколами» загинув мій дев'ятнадцятирічний побратим Мар'ян Дубицький. Оточені червоною саранчею, троє молодих підпільників у безвиході останні набойї залишили для себе. Служителі не «человеконенавістніческого», а просто репресивного режиму, привели Мар'янову матір, спочатку знущалися над нею – катували. Тоді примусили сісти на тіло мертвого сина і так везли до райцентру. Дорогою мати посивіла. Потім, звісно, її закинули в людинолюбні сталінські табори...

На початку сорокових гітлерівці спалили село Молотків на Тернопільщині. Майже половину жителів розстріляли. Напередодні до села навідувалися червоні партизани. Після цього на околиці знайшли вбитого німця. Кажуть, що це була провокація, – бо жителі села підтримували УПА. Звісно, розстрілювати невинних людей могли тільки людиноненависники.

Капітан Матвеев, «людинолюб» із сталінського концтабору Сандермох за одну добу особисто розстріляв понад тисячу моїх земляків, – ув'язнених лише за те, що одні вміли читати, інші – молилися Богу, а ще інші – утримували корівчину...

Про голодомор вже говорити не варто. Патріарх Кирило й сам з ним добре обізнаний. Оповідав, що в них у Поволжі також був голод. І якби хтось не підкинув його бабусі у хату мішок муки, сказавши «приймай товар», то,

очевидно, й патріарх не народився б.

Різниця лиш у тому, що в Поволжі підкидали мішки з мукою, а в Україні сталінські людинолюбці розтоптували останню картоплину разом із ротом голодної дитини... За три колоски, знайдені на стерні, розстрілювали...

Мабуть, історичних випадків більше описувати не варто. Хіба що згадаю ще один штрих з найновішої історії російського православ'я.

У вісімдесяті роки приїжджаю у своє село Озерну, що на Тернопільщині. Голова сільради каже: «Маю клопіт. Поступило розпорядження зверху, щоб на цвинтарі, на могилах, де на хрестах ноги Ісуса, – ступня на ступню і прибиті одним цвяхом, – відбивати. Бо це розп'яття уніатське. Нехай люди потім роблять, щоб ноги були паралельно, – кожна прибита окремим цвяхом...».

Чого ж це атеїстична влада розщедрилася ще на один цвях для Ісуса Христа? Аби – надійніше? Тим більше, коли уже в буйних головах гуляв дебільно-заощадливий лозунг: «Економіка повинна бути економною!».

Розпорядження дурне, дикунське, але не таке собі безневинне.

Оті «паралельні» ноги Христа і отой зайвий цвяхок були розраховані на корегування історії мого краю. Відтепер і могили мали служити доказом, що ці землі споконвіку були заселені людом п р а в о с л а в н и м.

А тепер подивимося з позицій сьогодення на деякі «проекти» патріарха Кирила. Й не лише його.

Богомільний люд України, за душевним потягом та

активною дією «душ-пастирів», поділений на багато релігійних конфесій. Кожна церква має свої громади, а кожна громада має, або хоче мати свій храм. На нашій, звісно, українській землі. І вже добивається приватизації цієї землі. І вже дехто із-під шкаралупи отих, підкинутих у наше гніздо кандидатських яєць, піпікає: що коли стане Президентом України, то церквам землю віддасть у приватну власність... Особливо це стосується монастирів і лавр. І хоч у деяких з них вже сьогодні контингент монахів більше скидається на контингент спецназу сусідньої країни, та завтра може бути гірше. Тим «богомольцям» кинуть підкріплення. І вони не лише будуть очумлювати душі наших мирян чужою ідеологією, а й стрілятимуть у голови.

Патріарх Кирило, порівнюючи імперії світу та російську імперію, з пієтетом відзначив, що російська імперія ніколи не мала колоній. Чи то «по-незнанію», чи з хитрості оратор не уточнив, що колонія – це лише напіввласність. Оце сьогоднішня російська православна церква має свої колонії в Україні... Поки що вона з тих колоній стриже купони – через них «перековує паству» і... готує бази для остаточної приватизації України... Для витіснення з України української мови, культури, традицій, звичаїв. Що вже сьогодні спостерігається у монастирях та лаврах.

То чи випадково Патріарх Кирило заговорив про новий «Єрусалим»? Чи випадково провів засідання синоду не в метрополії, як було досі, а на території колонії?

Російська імперія ніколи не мала колоній, бо вона усе «приватизувала»-загарбувала. За всі роки свого існування, від Московського царства – до Радянського Союзу, російська імперія збільшила свою територію більше ніж у сто тридцять разів. І завжди одним робом – методом підкидання своїх яєць у чужі гнізда.

Та й сьогодні, аби не було протидії цьому новому яйцепідкиданню, аби народ не мав сили ті підступні яйця зі свого гнізда викинути – гніздо очистити, його «святість» своїм глаголом намагається запропонувати нам ще один «рятівний» проект. Звісно, вироблений не святим синодом. «Людей, вышедших из Киевской купели крещения» він закликав до національної, чи то релігійної гідності. Мовляв, жодна країна не називала себе Святою. А Київська святая Русь була. Де святість була національним ідеалом, домінантою життя нашого народу... То чи варто втрачати своє первородство духовне, з таким захопленням дивитися на Захід, з такою легкістю вступати туди в якості «ведомих»? Бо, мовляв, діалог Заходу з Україною – це діалог вершника з конем...

Отже, єдино вірний шлях – це «проект огромной сили...» – «єдінство нашого духовного пространства, пространства святой Русі – Киевской Русі...».

Як кажуть у народі: «Злізайте, приїхали !»

...Повертайся, коню, до вершника, який на тобі їздив півтисячоліття. Твоя земля – для нього не лише «зона життєво-важних інтересов», а й «єдінство духовного пространства»... Нові «Єрусалими» проектується для того,

аби повернути народи у старі тюрми.

Уявляю, як після отого пасторського «нравоученія» у церквах Московського патріархату в Україні, які «не обслуговують політичні клани», а «зобов'язані нести слово істини», попливуть «духовні» проповіді за «єдінство пространства»...

В отому «телешоу» Патріарх сказав ще одну, розумну, фразу: «Якщо ми практикуємо подавлення у собі голосу совісті, то вбиваємо людське начало...». Не знаю лише, це стосується усіх, чи тільки пастви?..

Аби не подавляти голос совісті у собі й допомогти іншим не втратити людське начало, повернуся до передвиборчого «українського гнізда».

З усього видно, що «яець» у ньому буде багато. Яке і ким підкинуте, встановити буде важко, – не лише простому виборцеві, а й експертам з яйцезнавства. Хто поведе Україну в яке «пространство», може визначити лише післявиборна дійсність. Але тоді вже буде пізно... Я, як українець, християнин, що сповідує усі релігійні конфесії, які моляться за мою свободу і незалежність, хочу, щоб моє, українське «пространство», тобто, моя рідна земля – належала мені, моїм нащадкам. За Господніми законами і законами цивілізованого світу: на своїй землі я маю бути не «конем» і не «вершником», а – **господарем...**

І я певен, що мою ЗЕМЛЮ не продасть, не поверне у вчорашнє «пространство», не здасть в «аренду» ні Сходу, ні Заходу лише Син України по духу... Той, якого так не можуть терпіти мої захланні сусіди... Той, який стоїть

поперек горла усім запродавцям. Той, який наvertsає українця до українства, до його славетної і мудрої історії. Той, на якого криво косяться «патріотизовані» часом дурні, що розмахують дерев'яними булавами кожен під своїм кущиком і ніяк не спроможуться вийти на широкий Майдан Єдності... Той, якому ймення Віктор ЮЩЕНКО...

Вибори Президента – не просто вибори. Це тест для народу. Який показує, чи він більше любить волю, чи ковбасу – чи він хоче бути народом, чи наймитом.

Вірю, що й у цей, може найвідповідальніший для України час, мій народ «...не візьмеш на макуху»... Навіть, якщо та макуха – дуже солодка на вуха...

Жовтень 2009р.

ДО БАТЬКА

І сповідь, і молитва

Отче наш праведний, Тарасе! Наша слава і совісте наша! Уже вільноукраїнуємо. Уже гопакуємо в незалежній державі. Бо вже «...од молдаванина до фіна», слава Богу, репнуло. Правда, фінові поталанило ще «на заре». А от бідний молдаванин досі не може виборсатися з обіймів «освободителя».

Та й нам, Батьку, нелегко. На шляхах довгої і тернистої історії ми розгубили лицарів. Натомість рабів наплодили. Що звикли скнидіти в пропліснявілому імперському хліві.

Що звикли відчувати на своїй шиї ярмо. Що звикли облизуватися, коли їм плюють у вічі. І цілувати руку, яка їм сучить дулю. Їх душить чисте повітря свободи. Вони знову прагнуть тухлятини московського Кремля.

Раб, Батьку, є раб. А маємо рабів усякого гатунку – від академіка до свинопаса. І раб з головою академіка ще рабіший раб, ніж раб з головою свинопаса. Бо раб-свинопас такого свинства не накоїть, як раб-академік.

Та позоставимо, Батьку, рабів. На осуд нащадкам їхнім.

Кинемо оком на бунтарів наших. Вони у нас, Батьку, як багатократерні вулкани. Ніколи не знаєш, у який бік вибухне. А потім булькають. Самі у собі. У тому бульканні гублять енергію та силу. І, вибулькавшись, згасають.

Отак, Батьку, гріхопадаємо потрохи. Ще й не встигнувши стати праведниками.

Вряди-годи киваємо на якийсь, нібито небесний, святий народ. А правду в очі самі собі й тому народові сказати не сміємо.

Що ти, народе, не такий уже й святий і не такий небесний.

Що ж ти виплоджуєш зі свого лона і отих поганців. Які зрікаються тебе у найскрутнішу годину. Які готові будь-якому зайді продати свою шкіру, аби не називатися твоїм іменем. Які готові вивчити і мавпячу мову, аби не говорити своєю. Які готові топтати твої святині, нищити твою історію, вбивати твою пам'ять, аби не нагадували їм, що ростуть із твого коріння.

Сам нарікаєш їх манкуртами, безбатченками, безрідними Іванами. І сам терпиш їх на своїй шиї. Годуєш і лелієш.

Воювати найстрашнішого ворога не страшно. Страшно визволяти раба. Отого ницого холуя, який не хоче волі. Бо завтра він стане твоїм ворогом. Найзапеклішим. І, як проклятий Каїн, вдарить у спину.

То коли ти, народе, стонадцять разів навчений отими каїнами, перестанеш бути таким довірливим і таким байдужим до своєї долі?!

Молюся, Батьку, до Тебе, Молюся до Господа всемогутнього. Молюся до усіх природних і надприродних сил:

Дайте нашому народові гордості і самоповаги!

Бо поважати інших ми вміємо. Так ревно і так запопадливо, що в тій запопадливості топимо свою честь і своє достоїнство.

Дайте кебети люду нашому відчути себе господарем у домі своєму. Бо отой вічний наймит, що причаївся у ньому, ще гірше споганить долю і навіки погубить волю!

Знизпошліть якогось убивчого фунгіциду на всяку погань, що обсіла нашу землю.

На шашелів чиновних і причиночних, які сидять в адміністративних норах і точать усе, що потрапляє під їхні ненажерливі зуби.

На чужинецьку саранчу, яка сидить на нашому дереві, об'їдає його і його ж поганить.

На отаких «повзучих», які слюнявлять: «Пушай собі Галіція йде до Румунії чи до Польщі, а ми рачки поповзем на схід, до Росії...». У якому напрямку вони б не повзли.

Знизпошліть розуму дурням, які плачуть про «обірвані контакти».

Знизпошліть контактів пришелепкуватим, що один одному рвуть чуби. За владу, за булаву, за релігію.

Знизпошліть величезну ковбасу. Тому, хто постійно плаче за ковбасою. Та таку величезну, щоб почав їсти сьогодні, а закінчив аж у царстві небесному.

Знизпошліть царство комунізму! Тому, хто за ним плаче Але на окремо взятому острові – за колючим дротом. Щоб воно не потерпіло від «дурного впливня запада».

Знизпошліть цілющого прозрівального духу тим, хто його втратив!

Прозріння тим, хто ще може прозріти!

Громадського позову тим, хто ще остаточно не оглух серцем! Бо Україна, як збезчещена москалем покритка, зі своїм дитям-народом на своїй же землі терпить голод і холод, наругу і кпини, а лицарі, яким належить її врятувати, ніяк не домовляться: кому з них пищалі нести, а кому козацтво вести.

Знизпошли, отче наш праведний, Тарасе, на землю нашу знедолену справжніх Лицарів! Знизпошли!

Січень 1994р.

ЗМІСТ

Українці мої, українці...	4
Наша ментальність?	6
Розхристані емоції	10
Роздуми легковажного	15
Стабілізаторам від дестабілізованого	21
Демагогічні шоу «ключових фегур»	26
Чия б мичала, а чия б мовчала...	32
«Не вимагайте із хруща м'яса»	39
«Воплі і соплі»	45
«Сволокайтесь» і не вертайтесь!..	49
Операція «Говерла» і подвиг лицаря	52
«Народ не візьмеш на макуху...»	55
Закон і дишло...	59
«Если бы выставить в музее...»	63
Проста ситуація	66
Живу, як усі...	70
Задовбали	73
«...А ви, люди, чуйте» і... думайте!..	77
«Волга, Волга!.. Мать родная!..»	83
На руїнах совісті	85
З ким поведешся, від того наберешся	87
Московитський імперський педикульоз і його хохлуйські гниди	89
Ще терпеливо...	91
Чергова шустерізада	95
Чи потрібні українцям емоції?...	101
«Розбудова держави», шарлатани й путани	110
Криза є криза	125
«Не туди б'єш, Іване!..»	136
Чума в Україні	146
Реанімовані яйця	152
До батька	164

Глазовий П. П. **Сміхологія**. Посібник для всіх, кому любий сміх. – Надвірна: СПД Поліщук, 2007. – 384 с.

Вже три роки як пішов від нас світло українського гумору Павло Глазовий. З нами залишилися чудові твори автора, які вражають гострим, влучним і нестаріючим гумором.

В "Сміхології" зібрано понад 900 кращих гуморесок автора.

Глазовий П. П. **Байкографія**. Видання третє, доповнене. – Київ: ФОП Стебеляк, 2008. – 492 с.

Повне зібрання байок – понад 700 творів. Продовжує серію книг, які безсмертним гумором та сатирою відомого українського поета Павла Глазового піднімуть настрої найвибагливішим читачам.

В книзі повністю розкрито майстерне і різнобічне володіння безбездечною і ефективною сатиричною зброєю – Байкою.

Глазовий П. П. **Куміада**. – Київ: ФОП Стебеляк, 2009. – 176 с.

Вперше вийшла в світ певна збірка "Куміади", де описаний весь життєвий шлях кумів – від веселої дитячої безтурботності і до духовної та моральної зрілості. Карколомні, неймовірні пригоди розвеселять і примусять замислитися над нашим життям і життям України.

Глазовий П. П. **Архетипи. Антикризисний гумор та сатира**. – Київ: ФОП Стебеляк, 2009. – 400 с.

В книзі під гостре перо поета потрапило сучасне політичне, культурне та духовне життя простого українця та оточуючих його різноманітних нацменшин.

Сатирою та гумором автор примушує замислитись всіх нас над реаліями сучасного життя, підказує шляхи для збереження, розвитку та зміцнення нашої Батьківщини – України.

Придбати наші книги:

Тел.: (096) 258-46-48 (095) 692-96-94

(063) 848-71-17 (095) 28-393-28

E-mail: smihologiya@ukr.net smihologiya@bigmir.net

Більше гумору на сайті: www.glazoviy.okis.ru

Літературно-художнє видання

Дудар Євген Михайлович

ЧУМА В УКРАЇНІ

П'ята колона.

Троянські кобили.

Інша повзучая рать...

З питань придбання звертайтеся:

**Тел.: (095) 692-96-94, (096) 258-46-48
(063) 848-71-17, (095) 28-393-28**

**E-mail: smihologiya@ukr.net
smihologiya@bigmir.net**

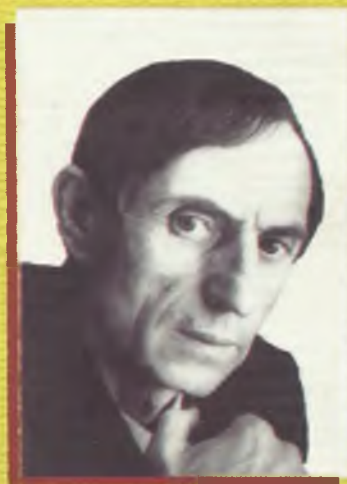
**Сайт, де багато гумору:
www.glazovj.okis.ru**

Підписане до друку 01.12.2009

Формат 70x108¹/32.

Папір офсетний. Гарнітура Журнальна.

Друк офсетний.

ПРО АВТОРА

Дудар Євген Михайлович.

Народився 24 січня 1933р. в селі Озерна, Зборівського району, Тернопільської обл. Письменник-сатирик, Заслужений діяч мистецтв України (1993), лауреат літературної премії ім. О.Вишні (1985), лауреат міжнародної премії ім. П.Орлика (1995), лауреат премії ім. М.Голованця (1997), лауреат премії ім. П.Сагайдачного (2000), лауреат премії ім. І.Кошелівця (2003), лауреат Нобельської премії (2008), лауреат премії ім. В.Косовського (2008).

КНИЖКИ З ТВОРЧОГО ДІЯЧІВСТВА

«Прошу слова» (1967), «Вуглеводи і вініки» (1968), «Операція «Сліпе око» (1970), «Сусіди не дримають» (1973), «Коза напрокат» (1974), «Дисертація» (1976), «Семіє гіпнозу» (1978), «Робінзон з Індустріальної» (1981), «Профілактика совісті» (1981), «Шедєвр за вчалою» (1982), «Директор без портфеля» (1985), «Антифас» (1987), «Дон-Жуан у спідниці» (1988), «Рятуймо жінку» (1989), «Коза напрокат» (1990), «Хунта діє» (1993), «Штани з Гондурасу» (1993), «З публічних марафонів» (1993), «Надгробки» (1996), «Україні мої, українці» (2001), «Спогади про себе» (2001), «І силою, і правдою...» (2003), «І алерія чудотворців» вибрані твори у 2-х томах (2003).

НАГОРОДИ:

За боротьбу проти тоталітарних режимів «Золота медаль Тараса Шевченка» (Спілька визволення України, Австралія, 1990), за досягнення в розвитку культури і мистецтва «Почесна відзнака Міністерства культури» (2003), «Медаль міжнародної рейтингової академії «Золота фортуна» (2006), за творчі досягнення «Орден Ярослава Мудрого V-го ступеня» (Президент України, 2008).